

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ТРИЛЕР
ДЖЕЙН ГАРПЕР

СИЛА ПРИРОДИ

НОРА
ДРУК

ДЖЕЙН ГАРПЕР

СИЛА ПРИРОДИ

НОРА • ДРУК

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ТРИЛЕР

Annotation

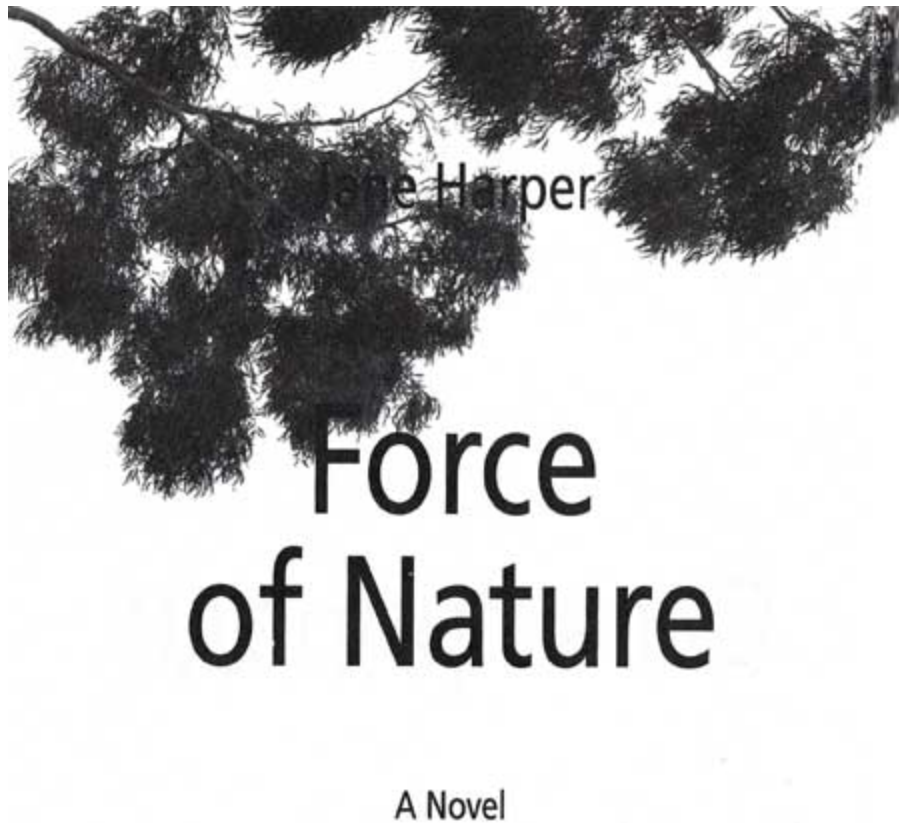
Гіралензький хребет, первісний австралійський буш. П'ятеро жінок вийшло в похід. Повернулося четверо. Що ж могло статися за чотири короткі дні? Джейн Гарпер, авторка бестселеру «Посуха», переконливо доводить: що завгодно. Холод і зливи, непролазні хащі й отруйні змії, голод і втома, а ще ж ці гори мають погану славу: двадцять років тому тут нападав на самотніх туристок жорстокий маніяк. Федеральний агент Аарон Фок змушений узятися до цієї справи, адже мав професійний інтерес до зниклої жінки: смикнувши за цю ниточку, він сподівався розплутати клубок фінансових злочинів. От тільки, опинившись у далекій глушині й розкопавши ціле павутиння давніх і недавніх таємниць, він і сам уже почав сумніватися, чи розкриє непроникний буш свої секрети, адже тут, як ніде, оживає споконвічна сила природи.

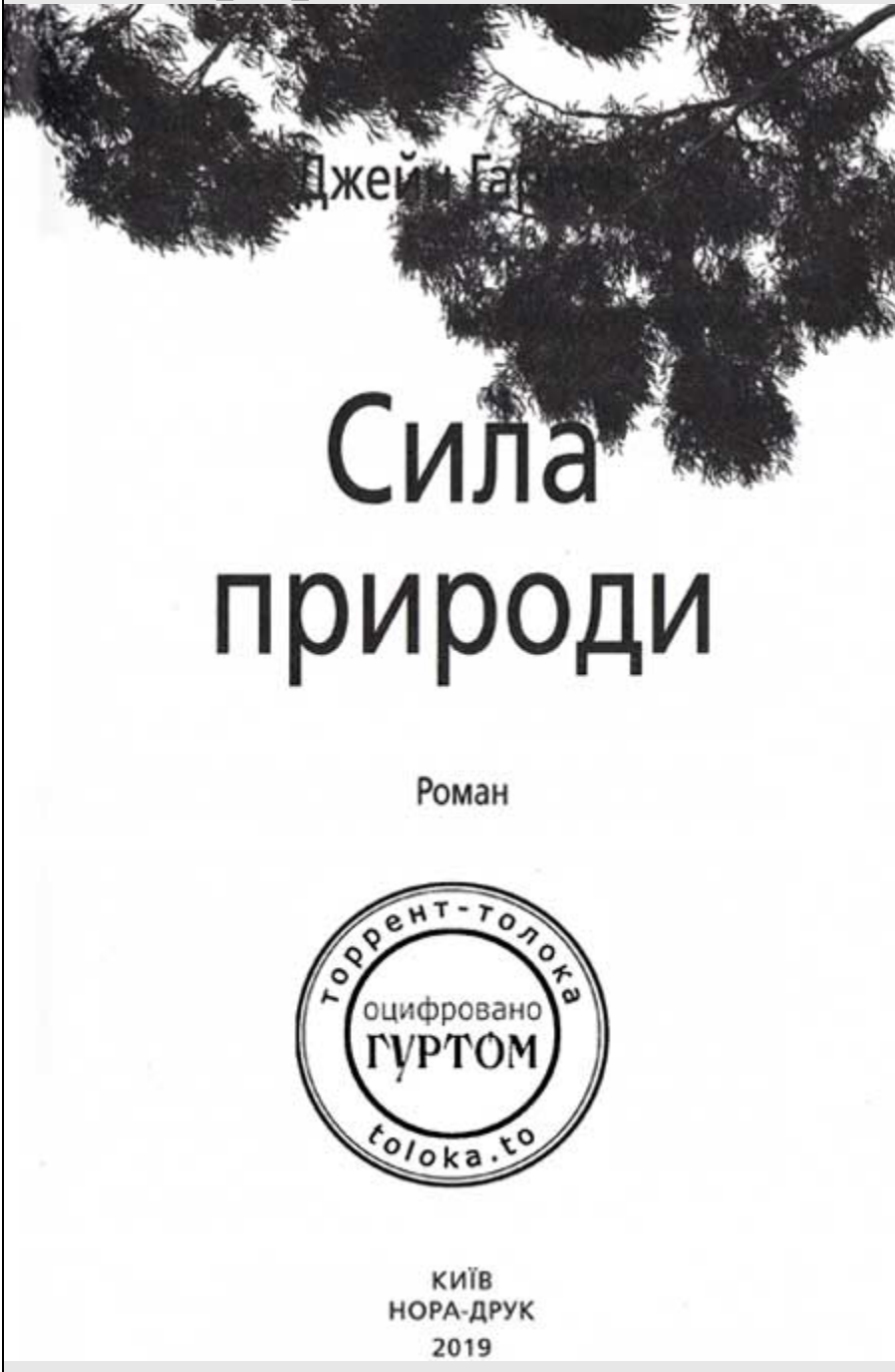
- [Джейн Гарпер](#)
  - [Пролог](#)
  - [Розділ 1](#)
  - [Розділ 2](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 3](#)
  - [День 1. Пообіддя четверга](#)
  - [Розділ 4](#)
  - [День 1. Пообіддя четверга](#)
  - [Розділ 5](#)
  - [День 1. Вечір четверга](#)
  - [Розділ 6](#)
  - [День 2. Ранок п'ятниці](#)
  - [Розділ 7](#)
  - [День 2. Ранок п'ятниці](#)
  - [Розділ 8](#)
  - [День 2. Ранок п'ятниці](#)
  - [Розділ 9](#)
  - [День 2. Пообіддя п'ятниці](#)

- [Розділ 10](#)
- [День 2. Пообіддя п'ятниці](#)
- [Розділ 11](#)
- [День 2. Пообіддя п'ятниці](#)
- [Розділ 12](#)
- [День 2. Вечір п'ятниці](#)
- [Розділ 13](#)
- [День 3. Ранок суботи](#)
- [Розділ 14](#)
- [День 3. Пообіддя суботи](#)
- [Розділ 15](#)
- [День 3. Пообіддя суботи](#)
- [Розділ 16](#)
- [День 3. Вечір суботи](#)
- [Розділ 17](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 18](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 19](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 20](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 21](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 22](#)
- [День 3. Ніч суботи](#)
- [Розділ 23](#)
- [День 4. Ранок неділі](#)
- [Розділ 24](#)
- [День 4. Ранок неділі](#)
- [Розділ 25](#)
- [День 4. Ранок неділі](#)
- [Розділ 26](#)
- [День 4. Ранок неділі](#)
- [Розділ 27](#)
- [День 4. Ранок неділі](#)
- [Розділ 28](#)

- [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 29](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 30](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 31](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 32](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 33](#)
  - [День 4. Ранок неділі](#)
  - [Розділ 34](#)
  - [Розділ 35](#)
  - [Поляки](#)
  -
  - [notes](#)
    - [1](#)
-

Джейн Гарпер
Сила природи

Пітові й Шарлотті з любов'ю

Пролог

Згодом решта четверо жінок цілком погоджувалася тільки щодо двох речей. По-перше, ніхто не бачив, як буш проковтнув Алісу Рассел. А по-друге, Аліса була така гостра на язик, що могла й поранити.

*

Жінки запізнювалися на місце зустрічі.

З-за дерев з'явилася чоловіча група — дісталася дороговказу ще до полудня, на добрячі тридцять п'ять хвилин раніше визначеного строку; чоловіки плескали один одного по плечах: чудово впоралися. На них п'яťох уже чекав керівник групи, вдягнений у червоний флісовий спортивний костюм, й від нього віяло теплом і гостинністю. Чоловіки закинули в багажник мінівена свої високотехнологічні спальники й, полегшено зітхнувши, залізли в салон. У машині чекали похідні фруктово-горіхові суміші й термоси з кавою. Але, не звертаючи уваги на їжу, чоловіки кинулися до торбини, де зберігалися мобільні телефони, які довелося здати. Нарешті возз'єднання!

Надворі було холодно. Погода не змінилася. За останні чотири дні слабке зимове сонце визирнуло тільки раз. У мінівені було принаймні сухо. Чоловіки розсілися. Один з них пожартував щодо жіночої здатності орієнтуватися за картою, і всі зареготали. Попиваючи каву, чекали на повернення колег. Вони не бачилися вже три дні, тож можна й почекати ще кілька хвилин.

За годину самовдоволення поступилося місцем роздратуванню. Один по одному чоловіки відривалися від м'яких крісел і, вилізши з машини, починали міряти кроками ґрунтівку. Чимвище підносили телефони над головою, неначе на витягнутій руці легше буде впіймати непевний сигнал. Писали своїм половинкам у місто нетерплячі повідомлення, але ті не відсилалися. «Запізнюємося. Виникла затримка». Ці три дні були дуже довгі, й гарячий душ і холодне пиво вже зачекалися. А завтра ж на роботу.

Керівник не зводив погляду з дерев. Нарешті відстебнув рацію.

З'явилося підкріплення. Лісники заповідника, вдягаючи світловідбивні жилети, перемовлялися безтурботними голосами: «Та ми за п'ять хвилин їх звідти викуримо». Вони добре знали, де зазвичай туристи збиваються з маршруту, а до вечора ще багато годин. Ну, принаймні декілька. Вистане. Багато часу це не забере. В буш вони зайшли у професійному темпі. Чоловічий гурт знову запхався в мінівен.

Заки пошукова група повернулася, похідні суміші скінчилися, залишки кави охололи та згіркли. На тлі потемнілого неба білили силуетки евкаліптів. Усі обличчя були зосереджені. Жартики згасли разом зі світлом.

Чоловіки в мінівені сиділи мовчки. У кризовій ситуації під час робочої наради вони б знали, як поводитися. Падіння долара, небажаний пункт в угоді — не проблема.

Але тут, у буші, чітких рішень годі шукати. Чоловіки гойдали на колінах свої мертві телефони, наче поламані іграшки.

Рятувальники знову забурмотіли в рації. У щільну стіну дерев уперлося світло фар; у морозному нічному повітрі клубочилися хмарки пари від дихання. Пошукову групу відкликали на коротку нараду. Чоловіки в мінівені не чули подробиць, але хіба це потрібно? Про все можна було здогадатися з тону. Темрява дуже звужує можливості.

Нарешті пошукова група розділилася. На переднє сидіння мінівена заліз світловідбивний жилет. Він доправить чоловіків на турбазу. Там їм доведеться переночувати — зараз ніхто не зможе відлучитися на три години, щоб відвезти їх назад у Мельбурн. Чоловіки ще перетравлювали сказане, коли почувся перший зойк.

Пронизливий, схожий на пташиний крик, він був настільки неочікуваний у нічній тиші, що на звук обернулися всі голови — й побачили чотири постаті, які з'явилися на верхівці пагорба. Дві з них, схоже, підтримували третю, а четверта невпевнено шкутильгала поруч. Здалеку кров у неї на чолі здавалася чорною.

— Рятуйте! — кричала одна з жінок. — Ми тут. Нам потрібна допомога, потрібен лікар. Будь ласка, допоможіть. Слава Богу, слава Богу, ми вас знайшли!

Пошуковці помчали назустріч; чоловіки, покинувши на сидіннях телефони, засапано бігли за кілька кроків од них.

— Ми загубилися, — почувся голос. А потім інший:

— Ми її загубили.

Важко було щось розібрати. Жінки кричали, плакали, перебивали одна одну.

— Аліса тут? Вона повернулася? Вона в безпеці?

В цьому хаосі, в нічній темряві, важко було зрозуміти, хто саме питає про Алісу.

Згодом, коли все тільки погіршилося, кожна з жінок наполягатиме, що ці слова сказала саме вона.

Розділ 1

— Тільки не панікуй.

Федеральний агент Аарон Фок, який до цієї миті й не думав панікувати, згорнув книжку, яку саме читав. Переклав мобільний телефон у здорову руку й рівніше сів у ліжку.

— Гарзд.

— Аліса Рассел зникла, — тихо промовила жінка на тому кінці лінії. — Здається.

— Тобто? — Фок відклав книжку.

— Офіційно зникла безвісти. Цього разу не просто не хоче відповідати на телефон.

Фок почув, як його напарниця на тому кінці зітхнула. За всі три місяці, що вони працювали разом, Кармен Купер ще ніколи не здавалася такою напруженою, а це багато про що говорило.

— Загубилася десь на Гіралензькому хребті, — провадила Кармен.

— Гіраленг?

— Так, на сході, знаєш?

— Я знаю, де це, — озвався Фок. — Я просто згадав репутацію тої місцевості.

— Ти про справу Мартина Ковача? Слава Богу, на це не схоже.

— Дуже сподіваюся. Та й минуло вже років двадцять, ні?

— Ближче до двадцяти п'ятьох, здається.

Деякі речі не забуваються. Фок був ще підлітком, коли Гіралензький хребет уперше заповонив вечірні новини. За два наступні роки про нього згадували ще тричі. І щоразу в усі вітальні по всьому штату передавали однакову картинку: пошукові команди прочісують густі зарості бушу, а дойди аж напинають повідці. Зрештою вдалося розшукати майже всі тіла.

— Що вона взагалі там робила? — запитав Фок.

— Пішла в корпоративний похід.

— Жартуєш?

— На жаль, ні, — відповіла Кармен. — Увімкни телевізор, послухай новини. Туди вже викликали пошукову команду.

— Повиси на телефоні секунду, — мовив Фок, виліз із ліжка й до боксерок натягнув футболку. Нічне повітря було прохолодне. Перейшовши у вітальню, він увімкнув цілодобовий канал новин. Журналіст розповідав про те, як минув день у парламенті.

— Та нічого. Це по роботі. Спи, — почув Фок бурмотіння Кармен у телефоні й зрозумів, що це вона говорить не до нього. Він-бо автоматично уявив її у їхньому спільному кабінеті, затиснуту за письмовим столом, який дванадцять тижнів тому ледве впхали поряд з Фоковим. Коли Кармен витягувала ноги, то підбивала ніжки його стільця. Фок глянув на годинник. Неділя, по десятій; ну звісно ж, вона вдома.

— Подивився? — запитала Кармен пошепки, щоб не тривожити того, з ким там вона була. Свого нареченого, вирішив Фок.

— Ще ні, — озвався Фок, якому не потрібно було стишувати голос. — Стривай...

По екрану побіг рухомий рядок.

— Ось воно.

«НА СВІТАНКУ НА ГРАЛЕНЗЬКОМУ ХРЕБТІ
ВІДНОВЛЯТЬСЯ ПОШУКИ ЗНИКЛОЇ БЕЗВІСТИ МЕЛЬБУРНЬСЬКОЇ
ТУРИСТКИ, 45-РІЧНОЇ АЛІСИ РАССЕЛ».

— Мельбурнської туристки? — вигукнув Фок.

— І не кажи.

— Відколи це Аліса... — почав був він і не договорив. Йому уявилися Алісині туфлі. Гостроносі. На височенних підборах.

— Так отож. У зведенні пишеться, що це була якась вправа з командної роботи. Аліса входила в групу, яку на кілька днів вивезли в буш, і...

— На кілька днів? То коли вона зникла насправді?

— Точно не знаю. Здається, вчора вночі.

— Вона мені дзвонила, — мовив Фок.

На тому кінці лінії запала тиша. Потім почулося:

— Хто дзвонив? Аліса?

— Так.

— Коли?

— Вчора вночі, — озвався Фок, відірвав від вуха мобільний і прокрутив пропущені дзвінки. — Ти ще тут? Насправді це було

сьогодні вранці, десь о пів на п'яту. Я не чув дзвінка. А коли прокинувся, побачив, що на автовідповідачі повідомлення.

Знову тиша.

— І що вона сказала?

— Нічого.

— Зовсім?

— Зовсім. Я подумав, що це був випадковий дзвінок — просто в кишені кнопка натиснулася.

На екрані телевізора з'явилася свіжа світлина Аліси Рассел. Схоже, зробили її на вечірці. Біляве волосся було укладене у хитромудру зачіску, а сукню Аліса вдягнула сріблясту, яка дозволяла побачити результат багатьох годин, проведених у спортзалі. Жінка здавалася років на п'ять молодшою за свій реальний вік, ба й більше. А ще вона усміхалася в камеру так щиро, як ніколи не всміхалася Фокові й Кармен.

— Я, прокинувшись, передзвонив їй; було десь пів на сьому, — мовив Фок, не відриваючи очей від телевізора. — Але ніхто не відповів.

На екрані з'явився аерофотознімок Гіралензького хребта. Ген до обрію тягнулися помережані долинами гори — хвилястий зелений океан у слабенькому зимовому світлі.

«НА СВІТАНКУ НА ГІРАЛЕНЗЬКОМУ ХРЕБТІ
ВІДНОВЛЯТЬСЯ...»

Кармен мовчала. Фок чув її дихання. На екрані гориста місцевість здавалася дуже великою. Можна сказати, неозорою. З точки зйомки густий килим дерев був геть непроникний.

— Дай-но я ще раз прослухаю повідомлення, — мовив Фок. — А потім передзвоню тобі.

— О'кей.

І трубка заглухла.

У напівтемряві, де миготіло тільки синювате світло з телевізора, Фок присів на диван. Він не запинав фіранок, і з маленького балкона проглядало сяйво мельбурнського неба. Через рівні інтервали спалахував червоний сигнальний вогонь на верхівці башти Еврика.

«НА СВІТАНКУ НА ГІРАЛЕНЗЬКОМУ ХРЕБТІ
ВІДНОВЛЯТЬСЯ...»

Вимкнувши звук на телевізорі, Фок набрав номер свого автовідповідача. Дзвінок о 4.26 з мобільного Аліси Рассел.

Спершу нічого не було чути, і Фок дужче притиснув телефон до вуха. Якись приглушені перешкоди чути п'ять секунд. Десять. Фок цього разу вирішив дослухати до самого кінця. Білий шум накочувався хвилями — звук був неначе з-під товщі води. Потім долинуло невиразне бурмотіння — здається, хтось заговорив. А потім нізвідки прорвався голос. Фок відірвав телефон від вуха й утупився в нього. Голос звучав зовсім слабко — може, взагалі причувся?

Фок повільно потицяв по екрану. В тиші квартири заплющив очі та знову запустив повідомлення. Нічого, нічого, а потім у темряві далекий голос промовив йому у вухо три слова:

— *...завдати їй болю...*

Розділ 2

Ще навіть не розвиднилося, коли Кармен зупинила машину під вікнами Фокової квартири. Він уже чекав на тротуарі, поставивши наплічник на землю. Нерозношені гірські черевики поганогнулися.

— Послухаймо повідомлення, — сказала Кармен, щойно Фок заліз у салон. Водійське сидіння було добряче відсунуте назад. Кармен належала до тих небагатьох жінок, які зростом не поступалися Фокові.

Увімкнувши гучний зв'язок, Фок натиснув кнопку. Машину наповнили перешкоди. П'ять, десять секунд не було нічого, а потім впливли два слова, деренчливі й ледь чутні. Ще кілька приглушених звуків — і дзвінок обірвався.

Кармен нахмурилася.

— Ще раз.

Вона слухала, заплющивши очі, а Фок роздивлявся її обличчя. У свої тридцять вісім Кармен була старша за нього за віком і за досвідом усього на шість місяців, але їхні шляхи у Федеральній поліції перетнулися оце вперше. Вона переїхала з Сиднея й у мельбурнському відділі фінансових розслідувань була новачком. Фок не мав певності, чи не шкодує вона про переїзд. Кармен розплющила очі. В жовтогарячому світлі вуличних ліхтарів і шкіра, і волосся у неї здавалися темнішими, ніж зазвичай.

— «...завдати їй болю», — повторила вона.

— Мені теж так почулося.

— А не чуєш ще дещо в самому кінці?

Збільшивши звук до максимуму, Фок ще раз програв запис. Він зловив себе на тому, що затамував подих, силкуючись розчути.

— Отут, — мовила Кармен. — Хтось каже «Аліса»?

Прослухали ще раз, і цього разу Фок уловив слабку модуляцію приглушеного звуку, схожу на сичання.

— Не знаю, — озвався він. — Може, просто перешкоди.

Кармен завела двигун. У передсвітанковій тиші він загуркотів особливо гучно. Тільки виїхавши на дорогу, вона знову заговорила.

— Ти впевнений, що це Алісин голос?

Фок спробував пригадати тембр Аліси Рассел. Голос у неї доволі характерний. Частенько вона говорить уривчасто. Завжди рішучо.

— Ніщо не свідчить про те, що це *не* вона. Але ж чути погано.

— Дуже погано. Я навіть не запрягнуся, що говорить жінка.

— Твоя правда.

У бічному дзеркальці зменшувався мельбурнський небокрай. А попереду, на сході, чорне небо перетворювалося на темно-синє.

— Я знаю, Аліса — скалка в дупі, — мовив Фок, — але дуже сподіваюся, що це не завело її в якусь халепу.

— Я теж, — мовила Кармен, повертаючи кермо, щоб виїхати на шосе, і на її заручній каблучці спалахнуло світло. — А що сказав сержант? Як там його прізвище?

— Кінг.

Прослухавши повідомлення Аліси Рассел, Фок одразу ж зателефонував у поліцію. Минуло півгодини, перш ніж йому передзвонив старший сержант, відповідальний за пошуки.

— Перепрошую, — мовив він утомлено. — Змушений був шукати стаціонарний телефон. Через негоду сигнал гірший, ніж зазвичай. Розкажіть про повідомлення.

І він терпляче вислухав Фока.

— Ясно, — сказав Кінг, коли Фок закінчив. — Ми вже підняли дані по її телефону.

— О'кей.

— Які, ви кажете, у вас були стосунки з нею?

— Професійні, — озвався Фок. — Довірчі. Вона допомагала нам в одній справі.

— Вам з напарником? Як його звати?

— Її. Кармен Купер.

Почулося шурхотіння паперу: Кінг записував ім'я.

— Ви з напарницею очікували на дзвінок від неї?

— Взагалі-то ні, — повагавшись, відповів Фок.

— Маєте спеціальні навички виживання в буші?

Фок опустил погляд на ліву руку. В деяких місцях опіки ще не до кінця загоїлися, і шкіра там була досі рожева й на диво гладенька.

— Ні.

— А ваша напарниця?

— Не думаю, — озвався Фок, збагнувши, що насправді не знає цього.

Запала пауза.

— Відповідно до інформації з телефонної компанії, сьогодні вранці Аліса Рассел намагалася подзвонити на два номери, — нарешті заговорив Кінг. — У рятувальну службу на три нулі й вам. Не знаєте чому?

Тепер уже прийшла Фокова черга робити паузу. З трубки лунало сержантове дихання.

«...завдати їй болю»...

— Думаю, нам краще зустрітися, — мовив нарешті Фок. — Для особистої розмови.

— Це дуже мудро, приятелю. Прихопіть телефон.

День 4. Ранок неділі

На трьох обличчях, які дивилися на неї, жінка бачила віддзеркалення власного страху. В неї самої калатало серце, й чути було прискорене дихання інших. Над головою, у прогалині між дерев, виднівся тьмяно-сірий клаптик неба. Вітер шарпнув гілля, обсипавши людей краплями води. Ніхто й не здригнувся. Ще один порив вітру — і гниле дерево колиби позаду них застогнало й затихло.

«Слід вибиратися. Негайно», — мовила жінка.

Двоє ліворуч од неї, з темними й розширеними очима, миттю кивнули, вперше одностайні: їх об'єднала паніка. Жінка праворуч після коротесенького вагання теж кивнула.

— А як же...

— А як же що?

— ...а як же Аліса?

Запала моторошна тиша. Чути було тільки порипування й шурхотіння дерев, які спостерігали за тісним гуртом чотирьох жінок.

— Аліса сама винна.

Розділ 3

Коли за кілька годин Фок і Кармен зупинилися, небо вже посвітліло, а місто лишилося далеко позаду. Хмари кидали на пасовиська мінливі тіні, а вони двоє, стоячи на узбіччі, потягувалися. Хати й інші будівлі, й так нечисленні, були розкидані далеченько одна від одної. Прогуркотіла вантажівка з якимсь сільськогосподарським реманентом — перша машина за останні тридцять кілометрів. Її дирчання сполохало зграйку рожевих какаду, й вони з вереском, ляпаючи крилами, розлетілися з дерева, що росло неподалік.

— Треба їхати, — мовив Фок. Забравши в Кармен ключі, він сів за кермо пошарпаного бурякового легковика. Завів мотор. Усе було як рідне. — Колись у мене була така автівка.

— Але тобі стачило розуму її позбутися? — всілася Кармен на пасажирське сидіння.

— Не з власної волі. На початку року її пошкодили в моєму рідному містечку. Таке собі «ласкаво просимо» від парочки краян.

Вона з легенькою посмішкою глянула на нього.

— А, так! Чула про це. Мабуть, можна вжити і слово «пошкодили».

Фок, відчуваючи укол жалю, провів рукою по керму. Нова машина в нього непогана, але це трохи не те.

— Ну, все одно це машина Джеймі, — мовила Кармен, коли він рушив з місця. — Вона для довгих віддалей краща за мою.

— Ясно. Як Джеймі?

— Нормально. Як завжди.

Насправді Фок гадки не мав, як це — «завжди». Нареченого Кармен він бачив лише раз. М'язистий парубок у джинсах і футболці, Джеймі займався маркетингом у компанії з виробництва спортивних напоїв. Він потиснув Фокові руку і вручив пляшку блакитної газованки, яка мала підвищити його працездатність. Його усмішка здавалася щирою, але було в ній ще щось: одним поглядом він окинув Фокову худу фігуру, білу шкіру, біляве волосся й обгорілу руку. Фок здогадався, що то було полегшення.

На панелі дзенькнув його мобільний. Відірвавши очі від порожньої дороги, Фок перевів їх на екран, а потім передав телефон Кармен.

— Це мейл від сержанта.

Кармен відкрила повідомлення.

— Ага, він пише, що на відпочинку було дві групи — чоловіча й жіноча, і вони йшли різними маршрутами. Він надіслав імена жінок з групи Аліси Рассел.

— Обидві групи — це «БейліТенантс»?

— Схоже на те.

Діставши власний телефон, вона знайшла сайт компанії «БейліТенантс». Краєм ока Фок побачив на екрані чорно-срібну назву спеціалізованої бухгалтерської фірми.

— О'кей. Бріанна Маккензі й Бетані Маккензі, — прочитала Кармен з Фокового телефону. — Бріанна — Алісіна асистентка, правильно? — Кармен пробігла пальцями по екрану. — Так, це вона. Боже, з такою зовнішністю їй би вітаміни рекламувати.

Вона простягнула телефон, і Фок зиркнув на офіційну світлину сяючої дівчини років двадцяти п'ятьох. Він одразу зрозумів, що саме мала Кармен на увазі. Навіть у різкому офісному світлі Бріанна Маккензі випромінювала здоров'я: вона явно щоранку бігає, цілеспрямовано займається йогою і щонеділі сумлінно ополіскує бальзамом своє блискуче чорне волосся, яке збирає у хвіст.

Забравши телефон, Кармен знову постукала по екрану.

— Про другу нічого немає. Про Бетані. Вони сестри, як гадаєш?

— Можливо.

Ймовірно, навіть близнючки, подумав Фок. Бріанна й Бетані. Брі й Бет. Він перевірів звучання. Імена дуже пасували в парі.

— Потім дізнаємося, що там з нею, — сказала Кармен. — Далі Лорен Шо.

— Ми вже з нею стикалися, ні? — мовив Фок. — Середня керівна ланка?

— Так, вона... Господи, правильно, голова відділу стратегічного планування, — Кармен знову простягнула телефон. — Хай що воно означає.

Хай що воно означало, а худе обличчя Лорен було непроникне. Важко було вгадати її вік, але Фок припустив, що їй років сорок п'ять,

може, навіть під п'ятдесят. Волосся каштанове, світло-сірі очі дивляться прямо в камеру, вираз серйозний, як на фото в паспорті.

Кармен повернулася до переліку імен.

— Ха!

— Що?

— Тут пишеться, що з ними була і Джил Бейлі.

— Справді? — Фок не відривав очей від дороги, але тривожна грудка, яка засіла в грудях ще звечора, запульсувала й почала рости.

Кармен і не відкривала світлину Джил. Вони з Фоком обоє добре пам'ятали крупні риси обличчя голови фірми. Цьогоріч їй виповнюється п'ятдесят, і попри дорогий одяг і зачіски, їй не даси ані на день менше.

— Джил Бейлі, — промовила Кармен, прокручуючи далі повідомлення від сержанта. Раптом її великий палець завмер. — Чорт, у чоловічій групі був її брат.

— Ти впевнена?

— Ага, Даніель Бейлі, генеральний директор. Написано чорним по білому.

— Щось мені це зовсім не подобається, — сказав Фок.

— Мені теж. Усе це мені не подобається.

Кармен замислено поцокала нігтями по екрану.

— Гаразд. У нас недостатньо інформації, щоб робити висновки, — зрештою промовила вона. — Не зрозуміло, що стоїть за тим повідомленням на автовідповідачі. З кожного погляду — реальності й статистики — Аліса Рассел, швидше за все, випадково збилася з маршруту й заблукала.

— Так, швидше за все, — озвався Фок. Але він не почув упевненості ні у своєму, ні в її голосі.

Вони все їхали і їхали, за вікнами пролітали краєвиди, радіостанції потихеньку змовкали. Кармен крутила ручку, поки не знайшла тріскучу коротку хвилю. Передавали щогодинні новини — звук то зникав, то з'являвся. Мельбурнська туристка досі не знайшлася. Дорога плавно звернула на північ, і на обрії Фок побачив Гіралензький хребет.

— Ти тут бувала? — запитав він, і Кармен похитала головою.

— Ні. А ти?

— Ні.

Тут він не бував, але він виріс у дуже схожій місцевості. Віддалені терени, густо порослі бушем, який, проковтнувши, так легко не відпустить.

— Історія цього місця трохи вибиває мене з колії, — провадила Кармен. — Знаю, це дурість, але...

Вона стонула плечима.

— А що зрештою стало з Мартином Ковачем? — запитав Фок. — Він і досі під замком?

— Точно не знаю, — відповіла Кармен і знову пробіглася пальцями по екрану телефону. — Ні. Він мертвий. Помер три роки тому у в'язниці, у віці шістдесяти двох років. Знаєш, а я пригадую. Тут пишуть, що він побився зі співкамерником, вдарився головою об підлогу й помер, так і не отямившись. Мені його зовсім не шкода.

Фок розділяв її почуття. Перше знайдене тіло належало двадцятирічній мельбурнській учительці-практикантці, яка поїхала в гори на вихідні подихати свіжим повітрям. Її випадково знайшли інші туристи, але було запізно. Змійка в неї на шортах була розірвана, а наплічник з припасами зник. Вона була боса, а шию туго стягували шнурки.

Лише за три роки, коли знайшли ще два жіночі тіла, а одна жінка зникла безвісти, у зв'язку з убивствами вперше вплигло ім'я сезонного робітника Мартина Ковача. На той час шкода вже була непоправна. Над мирним Гіралензьким хребтом нависла гнітюча тінь, і виросло ціле покоління (до нього належав і Фок), у якого на згадку цієї назви пробігав по спині холодок.

— Схоже, Ковач помер, так і не зізнавшись у нападах на цих трьох жінок, — сказала Кармен, і далі читаючи з телефону. — А четверту взагалі не знайшли. Сару Сонденберг. Сумна історія. Їй було всього вісімнадцять. Пам'ятаєш, як її батьки виступали по телевізору зі зверненнями?

Фок пам'ятав. Два десятиліття минуло, а він і досі внутрішнім зором бачив відчай в очах її батьків.

Кармен спробувала прокрутити сторінку вниз, тоді зітхнула.

— Перепрошую, зависло. Сигнал зникає.

Фок не здивувався. Тінь він дерев уздовж дороги відрізала ранкове світло.

— Схоже, ми вже виїжджаємо за межі покриття.

Далі, до самого з'їзду з траси, вони мовчали. Кармен дістала карту й показувала дорогу, а путівець дедалі вужчав, у той час як гори у лобовому склі збільшувалися. Проїхали рядок крамничок, які торгували листівками й похідним обладнанням. З боків їх підпирали маленький супермаркет і самотня заправка.

Фок перевірів рівень пального в баку й увімкнув поворот. Поки заправлялися, вони з Кармен вийшли з машини, позіхаючи: ранній підйом давався взнаки. Тут було холодніше, морозне повітря кусалося. Залишивши Кармен потягуватися, Фок пішов платити.

Тиждень не голений касир був у лижній шапочці. З наближенням Фока він трішки випростався.

— Ідете в заповідник? — заговорив він з квапливістю людини, яка зголодніла за спілкуванням.

— Так.

— Шукати зниклу жінку?

Фок аж кліпнув.

— Узагалі-то так.

— Купа народу з'їжджається на її пошуки. Людям кинули клич. Учора долучилося, либонь, людей зо двадцять. Цілий день як у годину пік. І сьогодні не краще, — зачудовано похитав він головою.

Фок непомітно роззирнувся. На заправці була одна-єдина машина — їхня з Кармен. Інших покупців у крамничці теж не було.

— Сподіваюся, її швидко знайдуть, — провадив касир. — Коли хтось зникає, це кепські справи. Це кепсько і для справи також. Відлякує людей. Занадто нагадує попередні події, ось що я скажу.

Він вирішив не розвивати тему. Не було потреби згадувати Ковача, зрозумів Фок, принаймні не в цих краях.

— Новин ніяких не чули? — запитав Фок.

— Неа. Але не думаю, що все закінчилося, бо ще ніхто не вертався. Ляж бачу всіх і на в'їзді, і на виїзді. Найближча заправка звідси за п'ятдесят кілометрів. А на півночі ще й далі. Всі заправляються тут. Про всяк випадок, розумієте? Тут усім чомусь хочеться перестрахуватися, — знизав він плечима. — А нам і на руку, ось що я скажу.

— Ви давно тут мешкаєте?

— Давненько.

Передаючи кредитку, Фок помітив позаду каси маленьке червоне вічко камери спостереження.

— А біля колонок є камери? — запитав він, кивнувши надвір, і касир простежив за його поглядом. Кармен спиралася на машину, заплющивши очі й закинувши голову.

— Так, звісно, — затримав касир на ній очі на мить довше, ніж треба, й знову обернувся. — Не маю вибору. Я тут переважно сам-один. А є ж такі розумники, які тікають, не заплативши.

— А зникла жінка проїздила тут зі своєю групою? — запитав Фок.

— Ага. В четвер. Копи вже забрали записи.

Фок дістав посвідчення.

— А копії не лишилося?

Заирнувши у посвідчення, касир стенив плечима.

— Почекайте хвилинку.

Він зник у внутрішній кімнаті. Чекаючи на нього, Фок визирав крізь скляні двері. Далі за заправкою не було нічого — лише стіна зелені. Гори затуляли небо. Зненацька Фок почувся наче в оточенні. Він аж здригнувся, коли з'явився касир з флешкою.

— За останні сім днів, — мовив чоловік, віддаючи флешку.

— Спасибі, приятелю. Я дуже вдячний.

— Та будь ласка; сподіваюся, це допоможе. Нікому не побажаю надовго тут загубитися. Людина піддається паніці. За кілька днів усі краєвиди здаються однаковими, вже починаєш не вірити власним очам, — зиркнув він у вікно. — Люди дуріють.

День 1. Пообіддя четверга

Коли мінівен зупинився, лобове скло було забризкане крапельками дощу. Заглушивши мотор, водій розвернувся на сидінні.

— Приїхали.

До вікон обернулося дев'ять голів.

— Я вийду з машини, тільки якщо ми йдемо ліворуч, а не праворуч, — гукнув чоловічий голос із заднього сидіння, й решта засміялася.

Ліворуч стояв теплий і затишний адмінкорпус турбази, чиї міцні дерев'яні стіни захищали від вітру. З його вікон лилося світло, яке осявало охайний рядок будиночків.

Праворуч виднілася болотиста стежка, позначена обшарпаною табличкою. Евкалипти сходилися вгорі, створюючи нерівний тунель, у якому стежка п'яно вихляла, а потім різко звертала в буш і там зникала.

— Даруйте, приятелю, але сьогодні всі йдуть праворуч, — відчинив водій дверцята мінівена, впускаючи морозне повітря. Пасажири один по одному заворушилися.

Брі Маккензі розстебнула пасок і виринула з машини, в останню секунду обминувши велику калюжу. Розвернулася, щоб попередити інших, та Аліса вже спускалася. Її біляве волосся впало на обличчя, затуляючи видимість, і дорогий черевик пірнув просто у воду.

— Чорт! — Аліса заправила волосся за вуха й поглянула вниз. — Добрий початок.

— Вибачте, — автоматично перепросила Брі. — Промок?

Аліса роздивилася черевик.

— Ні. Здається, пощастило.

Пауза — й Аліса, всміхнувшись, рушила далі. Брі подумки зітхнула з полегшенням.

Її пробрили дрижаки, й вона застебнула куртку під саму шию. У морозному повітрі витав аромат мокрих евкалиптів; роззирнувшись, Брі побачила, що засипана гравієм стоянка майже порожня. Не сезон, здогадалася вона. Рушила до задніх дверцят мінівена, з яких уже вивантажували наплічники. Вони за цей час неначе поважчали.

Висока й худа Лорен Шо, нахилившись, уже тягнула свій наплічник з самого дна багажника.

— Допомогти? — Брі не була знайома з Лорен настільки близько, як з іншими представницями старшого персоналу, але завжди старалася прислужитися.

— Ні, все гаразд...

— Та мені не складно, — простягнула Брі руку до наплічника, що його Лорен саме вивільнила. Вони водночас смикнули його в різні боки, й це призвело до незграбної шарпанини.

— Я вже дістала. Дякую, — слабенько всміхнулася до Брі Лорен, хоча її очі лишалися сірі й холодні, як небо. — Тобі допомогти?

— О Боже, ні, — замахала Брі рукою. — Я сама. Дякую.

Вона звела очі до неба. Хмари починали купчитися.

— Сподіваюся, погода ще трохи протримається.

— А прогноз каже, що зіпсується.

— О! Ну, все одно. Ніколи не знаєш наперед.

— Так, — озвалася Лорен, зачудована оптимізмом Брі. — Так. Ніколи не знаєш наперед.

Вона, здається, хотіла ще щось докинути, аж тут її гукнула Аліса. Озирнувшись, Лорен завдала наплічник собі на спину.

— Перепрошую.

І вона, похрустуючи гравієм, пішла до Аліси, залишивши Брі наодинці з багажем. Брі вивільнила свій наплічник і спробувала підняти, похитуючись під незвичною вагою.

— Звикнеш.

Звівши очі, Брі побачила водія, який широко всміхався до неї. Коли вони сідали в Мельбурні в мінівен, водій представився, але Брі навіть не намагалася запам'ятати його ім'я. А зараз, краще його роздивившись, вона зауважила, що він молодший, ніж здавалося: приблизно її віку, а якщо старший, то всього на кілька років. У будь-якому разі, йому не більш як тридцять; руки жилаві, а кісточки — як в альпініста. Худий, але на вигляд сильний. На грудях червоної фліски красувалася вишивка «Авторитетні пригоди», але бейджика з іменем не було. Брі не могла вирішити, привабливий він чи ні.

— Головне — добре припасувати, — мовив чоловік, забрав у неї наплічник і допоміг їй прошелити руки в лямки. — Це дуже допомагає.

Довгими пальцями він якийсь час поправляв застібки й пряжки — і зненацька вантаж неначе полегшав. Брі саме розтулила рота, щоб подякувати, коли у вологому повітрі поплив різкий дух цигаркового диму. Вони обоє розвернулися на запах. Брі наперед знала, що саме побачить.

Оддалік гурту стояла, згорбивши плечі, Бетані Маккензі. Однією рукою вона затуляла цигарку від вітру, а другу сховала в кишені куртки. Дорогою сюди вона задрімала в мінівені, притулившись головою до вікна, а прокинувшись, засоромилася.

Водій кашлянув.

— Тут не можна курити.

Бет, яка саме затягувалася, завмерла.

— Ми ж надворі.

— Ми на території турбази. Тут усюди курити заборонено.

Якусь хвилю Бет була налаштована войовничо, але, побачивши, що всі очі звернулися до неї, знизала плечима й об підошву загасила цигарку. Щільніше загорнулася в куртку. Та була старенька, знала Брі, й уже тіснувата.

Водій зі змовницькою посмішкою знову обернувся до Брі.

— Ви з нею давно працюєте?

— Шість місяців, — відповіла Брі. — Але я знаю її все життя. Це моя сестра.

Чоловік здивовано перевів погляд з Брі на Бет і назад, і для Брі це не стало сюрпризом.

— Ви двоє?

Схиливши голову набік, Брі провела рукою по довгому темному хвосту.

— Взагалі-то ми близнючки. Однояйцеві, — докинула вона, щоб потішитися з виразу його обличчя. І він її не розчарував — аж рота роззявив, але тут пролунав далекий гуркіт грому. Всі подивилися на небо.

— Даруйте, — всміхнувся водій. — *Я* вже поїду, а вам час вирушати. Не баріться, щоб дійти до привалу ще до темряви. Гірше за табір під дощем може бути тільки табір під дощем, ще й поставлений похапцем.

Витягнувши останні речі, він обернувся до Джил Бейлі, яка силкувалася пропхати товсту руку під лямку. Брі підійшла допомогти

— потримати наплічник, поки Джил вовтузиться з лямками.

— То як — рушаєте? — запитав водій у Джил. — Можу вам, леді, показати дорогу. Чи хочете дочекатися, поки прибудуть усі?

Джил із зусиллям нарешті пропхала руку й різко видихнула, червона від натуги. Глянула на дорогу. Та була порожня. Джил спохмурніла.

— На отій своїй машині Даніель мав би вже бути тут, — мовив один з чоловіків, викликавши увічливий сміх.

Джил розтягнула губи в офіційній усмішці, проте нічого не відповіла. Даніель Бейлі — її брат, але ж він — генеральний директор. Йому, вирішила Брі, дозволено спізнюватися.

Брі бачила, як за десять хвилин до відправки мінівена від мельбурнського офісу «БейліТенантсу» хтось подзвонив Джил. Вона відійшла подалі, щоб ніхто не почув, і, слухаючи, стояла, широко розставивши ноги й уперши руку в бік.

Як завжди, Брі спробувала розшифрувати вираз обличчя начальниці. Роздратування? Можливо. А можливо, це щось інше. Частенько Брі не могла зрозуміти Джил. Так чи так, а заки Джил повернулася до гурту, цей вираз уже зник з її обличчя.

Даніель затримується, просто пояснила Джил. Справи, як завжди. Ідемо без нього. А він наздожене на своїй машині.

А зараз, топчучись на стоянці, Брі бачила, як напружилися кутики вуст начальниці. Хмари поважчали, й на куртку Брі бризнуло кілька крапель дощу. Дорога й досі лишалася порожньою.

— Нема сенсу нам усім чекати, — обернулася Джил до чотирьох чоловіків, які з наплічниками стояли біля мінівена. — Даніель, мабуть, уже наздоганяє.

Вона не перепрошувала за брата, і Брі це потішило. Це була одна з рис, якими вона захоплювалася у Джил. Начальниця ніколи не шукала виправдань.

Усміхнувшись, чоловіки знизали плечима: мовляв, усе гаразд. Ну звісно, все гаразд, подумала Брі. Даніель же бос. Що ще могли вони сказати.

— Ну добре, — плеснув у долоні водій. — Леді, час вам у дорогу. Сюди.

П'ятеро жінок, презирнувшись, рушили за ним через стоянку, і його червона фліска яскравою плямою вирізнялася на тлі приглушених

зелено-коричневих тонів бушу. Спочатку під ногами хрускотів гравій, який поступився місцем порослій травною битій стежці. Водій зупинився на її початку, зіпершись на дерев'яний знак. Під різьбленою стрілкою виднілося два слова: «Водоспад Мірор-Фолз».

— Усе взяли? — запитав водій.

Уся група обернулася до Брі, й вона помацала кишеню куртки. Хруснула туго згорнута карта, а пальці намацали незвичне пластикове ребро компаса. Брі пройшла південний курс орієнтування на місцевості. Зненацька їй здалося, що цього було явно замало.

— Не хвилюйтеся, — заговорив водій. — На цьому етапі вам це навряд чи й знадобиться. Нікуди не звертайте — і дійдете до першого привалу на галявині. Проскочити її неможливо. Далі доведеться трохи покрутитися, але якщо не будете витрішки продавати, то не заблукаєте. Я вас зустріну на виході з маршруту в неділю. У когось є годинник? Добре. Крайній строк — опівдні. За кожні п'ятнадцять хвилин запізнення — штраф.

— А якщо закінчимо до строку? Можна буде повернутися в Мельбурн раніше?

Водій глянув на Алісу.

— Приємно чути впевненість у вашому голосі.

Вона знизала плечима.

— Мені треба бути вдома в неділю ввечері — маю справи.

— Ясно. Ну що ж... Мабуть, можна. Якщо обидві команди зберуться в кінцевому пункті раніше строку... — водій кинув оком на чоловіків, які стояли вдалині, спираючись на мінівен, і теревенили: одного члена їхньої команди й досі бракувало. — Але, будь ласка, не надсаджуйтеся. В неділю заторів на дорогах немає. Якщо закінчите похід у неділю до дванадцятої, на вечір я вже завезу вас у Мельбурн.

Аліса не сперечалася, тільки стиснула губи. Брі впізнала цей вираз обличчя. Вона завжди боялася викликати його у начальниці.

— Ще питання будуть? — водій обвів поглядом усі п'ять облич.
— Добре. А тепер зробімо групове фото для вашої газети.

Брі бачила, що Джил вагається. Корпоративна газета не тільки виходила нерегулярно, а й була малоінформативна, і Джил без ентузіазму поплескала себе по кишені.

— Нема... — почала вона, глянувши на мінівен, де біля водійського сидіння залишилися всі мобільні телефони в

герметичному пакеті.

— Нічого страшного, я сам зроблю, — мовив водій, дістаючи з кишені фліски свій телефон. — Згуртуйтеся. Ще тісніше. Отак. Обійміться, леді. Вдайте щиро дружбу.

Брі відчула, як Джил пригорнула її за пояс, і всміхнулася.

— Чудово. Знято, — мовив водій, зазирнувши в екран. — Гаразд, це все. Рушайте в дорогу. Щастя вам. І постарайтеся розважитися, добре?

Помахавши на прощання, він розвернувся, і п'ятеро жінок залишилися самі. Так і стояли, застигнувши, поки Джил не ворухнулася, й тоді всі нарешті розплели руки.

Брі глянула на Джил — і побачила, що та дивиться прямо на неї.

— Далеко до першого привалу?

— О! Зараз, я... — Брі незграбно розгорнула карту, бо вітер одразу почав шарпати кутики. Вихідна точка була обведена кружечком, а маршрут позначений червоним олівцем. Ведучи пальцем уздовж лінії в пошуках першого привалу, Брі чула, як жінки припасовують наплічники. Де ж це? На папері розпливалася крапля дощу, а один кутик карти заломився. Брі розгладила його, як могла, й беззвучно видихнула, нарешті побачивши біля великого пальця позначку першого привалу.

— О'кей, це недалеко, — сказала вона, намагаючись прикинути віддаль за масштабом, вказаним на карті. — Не так уже й далеко.

— Підозрюю, твоє уявлення про «недалеко» серйозно відрізняється від мого.

— Кілометрів десять? — несамохіть промовила Брі з питальною інтонацією. — Не більш як десять.

— Гаразд, — підтягнула Джил наплічник трохи вище. Вже зараз було видно, що їй незручно. — Веди.

Брі рушила вперед. Буквально за кілька кроків поменшало світла: над стежкою нависало гілля, затуляючи небо. Чулося, як з листя крапає вода, а в гушавині щебече невидимий дзвінчик. Брі через плече озирнулася на чотири обличчя, затемнені каптурами курток. Найближче була Аліса, вітер шарпав її біляве волосся.

— Молодець, — самими губами промовила вона. Брі здалося, що це щиро, й вона всміхнулася.

Слідом за Джил, у якої вже розпашіли щоки, йшла Лорен, утупивши очі в нерівну землю. Далі Брі побачила свою сестру, яка замикала колону. Бет у своїх позичених черевиках і затісній куртці на півкроку відставала. Сестри зустрілися очима. Брі не сповільнила ходу.

Стежка повужчала, повернула, й останнє світло з турбази блимнуло і зникло, а позаду зімкнулися дерева.

Розділ 4

Стоянка турбази була повна-повнісінька. Бездоріжники волонтерів-шукачів тісно тулилися поміж мікроавтобусів новинних каналів і поліційних машин.

Фок зупинився, підперши чужу автівку, й залишив Кармен сидіти в машині, вручивши їй ключі. Потупавши ногами на веранді, він відчинив двері адмінкорпусу — й в обличчя вдарила хвиля тепла. В кутку оббитої шалівкою приймальні схилився над картою гурт шукачів. Двері з одного боку вели на загальну кухню, а з другого Фок угледів вітальню з потертими канапами й полицею, заставленою обшарпаними книжками й настільними іграми. В кутку виднівся старезний комп'ютер, а над ним висіло оголошення, написане від руки: «Тільки для гостей». Фок не зрозумів, це запрошення чи погроза.

Коли Фок підійшов до конторки, лісник на нього і не глянув.

— Даруйте, приятелю, місць немає, — мовив він. — Ви трохи невчасно.

— Сержант Кінг тут? — запитав Фок. — Він нас очікує.

Цього разу лісник таки подивився на нього.

— О! Вибачте. Я бачив, як ви під'їхали, й подумав, що ви... — він не закінчив речення: «...черговий міський бовдур». — Він у пошуковому штабі. Знаєте, де це?

— Ні.

Лісник розстелив на конторці карту заповідника. Безмежне зелене море бушу на папері було помережане кривими лініями, які позначали маршрути й дороги. Лісник узяв ручку й, ставлячи позначки, пояснив шлях. Автомобільний проїзд починався з вузького путівця, який вів на захід, прорізаючи зелений безмір, а, дійшовши до перехрестя, різко повертав на північ. Закінчивши пояснення, лісник обвів колом кінцевий пункт. Це було явно десь у чорта на рогах.

— Звідси машиною їхати хвилин двадцять. Не хвилюйтеся, — лісник вручив карту Фокові, — запевняю, коли доїдете, одразу впізнаєте потрібне місце.

Щойно Фок вийшов за поріг, холод ударив у лице, як ляпас. Фок відчинив дверцята машини й, потираючи руки, заліз на водійське

сидіння. Кармен, нахилившись уперед, вдивлялася у лобове скло. Не встиг Фок розтулити рота, як вона шикнула на нього, кудись указуючи. Фок простежив за її поглядом. На тому кінці стоянки чоловік років сорока, у джинсах і лижній куртці, копирсався в багажнику чорної «БМВ».

— Дивися. Данієль Бейлі, — мовила Кармен. — Це ж він?

Першою в голові зринула думка, що без костюма генеральний директор фірми «БейліТенантс» геть не схожий на себе. Раніше Фок не стрічався з Бейлі особисто, а фотографії не передавали оцієї атлетичної манери рухатися. Чоловік виявився трохи нижчим, ніж Фок очікував, але мав широкі плечі та спину. Густа каштанова чуприна й не думала сивіти. Якщо це не природний колір, то дуже дорога й переконлива фарба. Бейлі не може знати їх з Кармен, принаймні не повинен, і все одно Фок зловив себе на тому, що трішки сповз на кріслі.

— Цікаво, чи він справді допомагає з пошуками, — мовила Кармен.

— Хай що він робить, а на місці не сидить.

Черевики Бейлі були всі вимащені болотом.

Фок і Кармен спостерігали, як чоловік длубається в багажнику своєї «БМВ». Серед пошарпаних бездоріжників і бусиків його машина здавалася пещеною екзотичною твариною. Нарешті Бейлі випростався, ховаючи щось темне в кишеню куртки.

— Що це було? — спитала Кармен.

— Схоже на пару рукавичок.

Бейлі поплескав по кришці багажника, й та з шикарною плавністю беззвучно зачинилася. Він ще мить постояв, задивившись на буш, а відтак рушив до будиночків, опустивши голову проти вітру.

— Коли тут і він, і Джил, ситуація може ускладнитися, — сказала Кармен, спостерігаючи за постаттю, яка віддалялася.

— Ага, — підтакнув Фок. Це ще було м'яко сказано, й вони обоє це знали. Фок завів мотор і передав Кармен карту. — Хай там як, а нам поки що сюди.

Вона поглянула на коло серед зеленого безмежжя.

— А що там?

— Там знайшли решту чотирьох.

Підвіска легковика не була розрахована на таку дорогу. Підскакуючи на ґрунтівці, обабіч якої стояли на варті стовбури евкаліптів, Фок і Кармен відчували кожен поштовх. Крізь гудіння двигуна пробивався приглушений, але явно пронизливий свист.

— Господи, це такий вітер? — Кармен, примружившись, дивилася у лобове скло.

— Здається, — відповів Фок, не відриваючи очей від дороги: буш обступав їх дедалі тісніше. Обпечена рука стискала кермо й уже починала боліти.

В одному лісник мав рацію. Проскочити потрібне місце було неможливо. Фок завернув за ріг — і безлюдний путівець перетворився на справжній вулик. На узбіччі бампер до бампера стояли машини; якась репортерка, серйозно говорячи в камеру, рукою вказувала собі за спину, на пошукові команди. Хтось поставив стіл з термосами кави і пляшками води. З дерев злітало листя — над головою кружляв поліційний гвинтокрил.

Фок припаркувався в самому кінці довгого ряду машин. Наближався опівдень, але сонце в небі ледве проглядалося. Кармен запитала у лісника, який проходив мимо, де шукати старшого сержанта Кінга, і той показав їм високого п'ятдесятирічного чоловіка. Стрункий чоловік, який пильно позирав то на карту, то на буш, з цікавістю звів очі на Фока й Кармен, коли ті підійшли.

— Дякую, що приїхали, — потиснув він їм руки, коли вони представилися, й озирнувся на телекамеру. — Ходімо подалі від цього хаосу.

Вони пройшли по дорозі трохи вперед і завернули за велику вантажівку, яка дещо захищала од вітру.

— Досі не знайшли? — запитав Фок.

— Ще ні.

— А багато ви таких пошуків проводили?

— Дуже багато. Я ж тут уже майже двадцять років. Люди постійно збиваються з маршруту.

— І швидко ви їх зазвичай знаходите?

— По-різному. Та й що означає «швидко»? Іноді зразу на них натикаємося, а іноді це забирає трохи більше часу, — Кінг роздув худі щоки. — Вона вже сама-одна в буші понад тридцять годин, тож нам бажано сьогодні закінчити пошуки. Схоже, жінки здогадалися збирати

дощову воду, але харчів у неї немає. Ї їснує ризик переохолодження. У вогкому одязі це може статися дуже швидко. Але багато залежить від того, як вона тримається. Може, їй пощастить: схоже, вона має досвід походів з юності. Іноді таким людям самим удається вийти з бушу... А іноді ні, — додав він по паузі.

— Але ж ви завжди їх знаходите? — запитала Кармен. — Ну, кінець кінцем.

— Майже завжди. Навіть за часів Ковача зрештою всіх знайшли. Крім однієї дівчини. Відтоді я можу пригадати лише один-два випадки, коли людина так і не знайшлася. Років п'ятнадцять тому був один старий. Почувався недобре, мав хворе серце. Такий узагалі не повинен був іти в похід самотою. Мабуть, сів десь у тихому місці перепочити — й дістав інфаркт. А ще була пара новозеландців років десять тому. Дивний був випадок. Трохи за тридцять, спортивні, досвідчені. Згодом з'ясувалося, що вони у себе в Новій Зеландії набралися великих боргів.

— То ви гадаєте, вони свідомо зникли? — запитав Фок.

— Звідки мені знати, приятелю. Але в їхній ситуації щезнути з радарів — не найгірший вихід.

Фок і Кармен презирнулися.

— А що трапилося цього разу? — запитала Кармен.

— По обіді в четвер Аліса Рассел у групі з п'яťох жінок вийшла на маршрут до водоспаду Мірор-Фолз — можемо вам його потім показати, якщо схочете; з собою в них були предмети першої необхідності. Карта, намети, компас, харчі. Три дні вони повинні були рухатися переважно на захід, протягом дня виконуючи оті дурнуваті справи з командної роботи, а на ніч зупиняючись на привал.

— Це заповідник пропонує такий маршрут? — поцікавилася Кармен.

— Ні. Організовує все приватна компанія, але вона тут працює вже кілька років. «Авторитетні пригоди», чули? Непогана фірма, знається на своїй справі. Таке саме завдання мала і група п'яťох чоловіків з «БейліТенантсу». Інший маршрут, але обидві групи вчора опівдні мали зійтися в одній точці.

— Але жінки не прийшли.

— Ні. Ну, четверо з них урешті таки прийшли. Але на шість годин пізніше й у жахливому вигляді. Мали травми. По всьому тілу — порізи

й синці. Одна отримала удар по голові. А одну вкусила змія.

— Господи, котру з них? — вигукнув Фок. — З нею все гаразд?

— Так. Майже. Це Бріанна Маккензі. Славетна асистентка, я так розумію. У них у всіх збіса вишукані назви посад, але менше з тим. То був, мабуть, простий строкатий пітон, але ж вони цього не знали. Перелякалися до смерті. Думали, то тигрова змія, тож Бріанна ось-ось відкине ноги. Але це точно була не тигрова змія, і взагалі не отруйна, проте рана від укусу запалилася, тож доведеться дівчині кілька днів провести в медичному центрі.

— Її відвезли в Мельбурн? — запитала Кармен, і Кінг похитав головою.

— Вона в районній лікарні, — пояснив він. — Зараз їй там побути найкраще. Коли хтось отримує передоз метом у наркопритоні, потрібен міський лікар. Та якщо когось укусить змія, ліпше потрапити в руки лікарю, який трохи знається на дикій природі, повірте. Разом з нею в лікарні сестра, — він дістав з кишені записничка і звірився з ним, — Бетані Маккензі. Вона теж була на маршруті, але майже не постраждала.

Кінг озирнувся на пошукову групу. Вона вже готувалася до виходу, і на тлі дерев яскраво вирізнялися їхні жовтогарячі комбінезони. Серед дерев Фок помітив прогалину — там починалася стежка. Її позначав одинокий дерев'яний стовпчик.

— Нам відомо, що вони збилися з маршруту на другий день, бо того вечора так і не дійшли до місця привалу, — провадив Кінг. — Там від стежки відгалужується доволі широка тропа кенгуру. Ми думаємо, саме там вони і змилили. Збагнули це лише за декілька годин, а за такий час можна далеченько заблукати.

Він знову зазирнув у записник, перегорнув сторінку.

— Звідси деталі починають плутатися. Вчора ввечері й сьогодні вранці наші поліціанти витягнули з них усе, що могли. Але декілька прогалин так і не вдалося заповнити. Коли жінки зрозуміли, що збилися з маршруту, деякий час блукали, намагаючись повернутися назад. Найкращий спосіб тільки погіршити справи. Харчі й вода чекали на них на другому привалі, тож коли їм так і не вдалося туди дійти, вони почали панікувати.

Фок пригадав слова касира на заправці: «Людина піддається паніці. Вже починаєш не вірити власним очам».

— Вони всі повинні були залишити телефони на базі, та Аліса, як ви знаєте, свій таки взяла з собою, — кивнув Кінг до Фока. — Тільки сигнал тут паршивий. Іноді пощастить зловити, але нечасто. Хай там як, а вони блукали до суботи, коли натрапили на покинуту колибу.

Він помовчав. Хотів додати ще щось, але передумав.

— Поки що ми не впевнені, де саме розташована ця колиба. Але вони переночували в ній. А коли прокинулися вранці, жінка вже зникла. Принаймні так кажуть ці четверо.

Фок нахмурився.

— І що, на їхню думку, з нею могло статися?

— Вона могла образитися. Далі піти сама. Вони перед тим посварилися через те, як діяти. Схоже, ця Аліса пропонувала пробиватися через буш на північ у пошуках дороги. Ніхто не погодився, й вона розсердилася.

— А ви що думаєте?

— Може, так і було. Разом з нею зникли її наплічник і телефон. І вона забрала єдиний на всю групу робочий ліхтарик, — стиснув вуста Кінг. — А судячи з ушкоджень, жінки в тому стресі, схоже, в якийсь момент зірвалися й добряче поскубилися.

— Думаєте, билися? Фізично? — запитала Кармен. — Через що?

— Я ж кажу, ще чимало деталей треба уточнити. Ми стараємося пришвидшити слідство, наскільки це можливо за таких обставин. Тут кожна хвилина важить. І пошуки — на першому місці.

Фок кивнув.

— А як решті чотирьом удалося знайти вихід?

— Вони пішли рівно на північ, поки не вийшли на дорогу, а далі вже рухалися по ній. Це складний спосіб, не завжди спрацьовує, але, мабуть, іншого вибору й не було. Особливо після укусу змії. Вони пробивалися багато годин, але зрештою таки вийшли, — зітхнув він. — Зараз ми намагаємося розшукати колибу. В найкращому разі Аліса повернулася туди й засіла в ній.

Фок не запитав, що може бути в найгіршому разі. Коли людина самотою блукає серед небезпек бушу, на думку одразу спадає ціла низка варіантів.

— Словом, ось яка ситуація, — мовив Кінг. — Ваша черга.

Фок дістав телефон. Він окремо записав на ньому повідомлення від Аліси Рассел і зараз дуже з того радів. На екрані значок сигналу

був перекреслений — зв'язку немає. Фок вручив Кінгові навушника, й той міцно притиснув його до вуха.

— Клятий вітер, — вилаявся Кінг, затискаючи друге вухо рукою і силкуючись розчути. Він прослухав запис ще двічі й тільки тоді з рішучим обличчям віддав телефон назад. — Можете розповісти мені, яка у вас до неї була справа?

Знову низько пролетів гвинтокрил, і дерева шалено затрепетали. Фок зиркнув на Кармен, яка ледь помітно кивнула.

— На стоянці турбази ми бачили Даніеля Бейлі, — заговорив Фок. — Генерального директора фірми, на яку всі вони працюють. Його ім'я було в переліку учасників, що ви нам вислали.

— Це бос? Ага, я про нього знаю. Він був у чоловічій групі.

— А чоловіча група контактувала в буші з жіночою?

— Офіційно — ні, — озвався Кінг. — Неофіційно? Ну, мені сказали, щось було. А що?

— Ось яка у нас справа до Аліси Рассел, — пояснив Фок. — Даніель Бейлі.

День I. Пообіддя четверга

Джил Бейлі спостерігала, як Алісіна потилиця з кожним кроком віддаляється.

Вони йшли заледве двадцять хвилин, а черевики вже жахливо натирали ноги — люксові черевики, за які вона сплатила тризначну суму і які рекламувалися як «технологія сухості й комфорту». Було холодно, проте футболка вже прилипла під пахвами; цівка поту стікала по шкірі та збиралася у бюстгальтері. Мокре чоло блищало, і Джил потайки витирала його рукавом.

Гірше почувалася, мабуть, тільки Бет, подумала Джил: позаду чулося сипіння з легень затятого курця. Джил розуміла, що варто було б обернутися і зронити кілька підбадьорливих слів, але зараз їй нічого не спадало на думку. Принаймні нічого переконливого.

Натомість вона зосередилася на тому, щоб не збиватися з ритму, не показувати, як їй важко. М'яке крапання дощу з гілля нагадало їй медитаційні треки, які крутять у спа-салонах. Ось як вона уявляє гарні вихідні, а от вилазки на природу завжди любив Даніель. Клятий Даніель! Цікаво, чи доїхав він нарешті на турбазу.

Джил помітила якусь зміну попереду й, відірвавши очі від стежки, побачила, що колеги стишують крок.

Стежка поширшала, дерева почали рідіти, а те, що вона спершу сприйняла за свист вітру, виявилось плюскотом води. Наздогнавши колег на узліссі, Джил закліпала: буш раптово розступився, відкриваючи білу стіну водоспаду.

— О Боже! Неймовірно, — видихнула Джил. — Схоже, водоспад ми знайшли.

«Приголомшливо» — ось яке слово спадало на думку. Жвава річка, бурхлива й піниста, бігла через ліс, ковзала під дерев'яний місток, а потім вільно ринула зі скелястого обриву. З оглушливим гуркотом спадала, як важка завіса, в темне озерце внизу.

П'ятеро жінок гучно протупали на місток і, зіпершись на бильця, задивились у прірву, де нуртувала й бурунилася вода. Повітря було таке морозно-свіже, що здавалося, його можна помацати, а бризки води охолоджували щоки Джил. Видовище гіпнотизувало, Джил

упивалася ним, і на мить навіть наплічник ніби став трішки легшим. Здавалося, тут можна стояти вічно.

— Треба йти.

Голос долинув з дальнього кінця мосту. Джил відірвала очі від водоспаду. Аліса вже оглядала стежку, що вела далі.

— Тут, мабуть, швидко темніє, — сказала вона. — Слід рухатися.

У Джил тут-таки луснула водянка на п'ятці, а футболка почала натирати шкіру. Зиркнувши на важкі хмари в небі, Джил востаннє перевела очі на краєвид. Зітхнула.

— Гарзд. Ходімо.

Вона відштовхнулася від бильця — й побачила, що Брі, нахмурившись, стоїть і вивчає карту.

— Все добре? — поцікавилася Джил, і Брі зблиснула рівними білими зубами.

— Так. Сюди.

Згорнувши карту, вона перекинула зібране у хвіст темне волосся через плече та вказала на єдину стежку попереду. Джил мовчки кивнула. Один шлях — один варіант. Вона сподівалася, що Брі з такою самою впевненістю зможе зробити вибір, коли варіантів буде декілька.

Тут під ногами хляпало болото, і з кожним кроком Джил боялася послизнутися. Уже розболівся хребет. Не відомо, чи то від ваги наплічника, чи через зігнуту шию, адже постійно доводиться дивитися під ноги.

Відійшли недалеко, коли дзуміння та трелі з бушу заглушив крик, який пролунав попереду. Брі, зупинившись, тицяла кудись убік від стежки.

— Дивіться! Це ж перший прапорець. Правда ж?

Білосніжний квадратик тканини лопотів, ясніючи на тлі вузлуватої кори евкаліпта. Скинувши наплічник, Брі через зарості пішла подивитися зблизька.

— Це він. На ньому логотип «Авторитетних пригод».

Джил прискалила око. З такої віддалі малюнок неможливо було розрізнити. Брі кінчиками пальців потягнулася до прапорця. Тоді підстрибнула, але так і не зірвала його.

— Треба на щось стати, — роззирнулася вона, й вітер здув волосся їй на обличчя.

— Та облиш його, — мовила Аліса, яка дивилася на небо. — Не вартий він твоїх скручених в'язів. Скільки там ми отримаємо, якщо знайдемо всі шість? Сто доларів?

— Двісті сорок доларів за кожен, — почувся голос Бет, і Джил обернулася. З самого виходу оце вперше дівчина заговорила.

Бет опустила наплічник на землю.

— Я тебе підсаджу.

Просто на очах зник весь запал з обличчя Брі.

— Та не треба. Нехай висить собі.

Однак було запізно: сестра вже йшла до неї.

— Двісті сорок баксів, Брі. Я сама його зніму, якщо ти не збираєшся.

Джил, Аліса й Лорен стояли поруч, згорнувши руки на грудях, щоб захиститися від холоду, та спостерігали. Бет опустила перед сестрою навколішки, сплела пальці в замок, щоб зробити сходинку, й чекала, поки Брі неохоче поставить брудну ногу їй у долоні.

— Це просто марнування часу, — сказала Аліса, а потім скоса глянула на Джил. — Вибач. Не вся затія. Тільки оце.

— Та нехай спробують, — мовила Лорен, спостерігаючи, як близнючки хитаються під деревом. — Це ж не зашкодить. У двадцять років двісті баксів — великі гроші.

Джил глянула на Алісу.

— А куди ти квапишся?

— Просто з такою швидкістю потім доведеться ставити намети в темряві, ще й під дощем.

Джил підозрювала, що Аліса має рацію. Небо потемніло, й раптом Джил збагнула, що більше не чує пташиного співу.

— За хвилюку рушимо далі. А я мала на увазі те, що ти хотіла повернутися в Мельбурн раненько в неділю. Ти щось таке казала, ні?

— О!

Запала ніякова пауза, а тоді Аліса махнула рукою.

— Та то пусте.

— В жіночому коледжі «Індейвор» — вручення нагород, — пояснила Лорен, й Аліса кинула на неї погляд, якого Джил не змогла до кінця витлумачити.

— Справді? На цю подію ми точно встигнемо, — мовила Джил. — А що Марго отримує?

Щоразу як Джил зустрічалася з Алісиною донькою, в неї виникало відчуття, що її оцінюють. Не те щоб думка шістнадцятирічної дівчини щось важила у світі Джил — вона вже тридцять п'ять років не потребує нічийого схвалення, — але було щось бентежне в холодному погляді Марго Рассел.

— Танцювальну відзнаку, — відповіла Аліса.

— Як мило.

— Гм, — тільки і зронила Аліса, яка, як відомо, мала диплом магістра з бізнесу й торгівлі.

Джил глянула на Лорен. З донькою Лорен вона ще не зустрічалася, але знала, що та теж учиться в «Індейворі». Неодноразово Джил чула, як Лорен нарікає на вартість навчання. Джил порилася в пам'яті, але так і не змогла видобути з неї ім'я дівчини.

— А тобі також треба повернутися раніше? — нарешті запитала вона.

Запала пауза.

— Ні. Не цього року.

Аж тут залунали радісні вигуки, і Джил полегшено відвернулася й побачила, що сестри розмахують прапорцем.

— Молодці, леді, — похвалила Джил, і Брі засяяла. Навіть Бет усміхалася. Вона аж перемінилася, подумалося Джил. Їй варто усміхатися частіше.

— Нарешті, — буркнула Аліса собі під ніс, але не так щоб зовсім нечутно. Знову закинула наплічник на спину. — Перепрошую, але якщо так і стовбичитимемо тут, точно не встигнемо дійти до темряви.

— Так, дякую, Алісо. Правильно кажеш, — мовила Джил і обернулася до сестер. — Справжня командна робота, дівчата.

Дивлячись, як Аліса йде геть, Брі всміхалася так само твердо і сяйливо. Лише раз кутик її рота зовсім легенько сіпнувся якби Джил не знала передісторії, могла подумати, що їй примарилося.

*

Аліса мала рацію. Заки жінки дійшли до місця привалу, стояв непроглядний морок. Останній кілометр долали з черепашачою

швидкістю, вишукуючи стежку з ліхтариками й зупиняючись що кількасот метрів звіритися з картою.

Джил сподівалася відчутти полегшення, дійшовши до галявини, але відчувала тільки виснаження. Ноги боліли, очі змучилися від постійного вдивляння в морок. У темряві важко було сказати точно, але місце привалу виявилось більшим, ніж вона очікувала. Зусіб'їч його оточували крислаті евкаліпти, які тягнули в нічне небо своє гілля, мов чорні пальці. Зірок не було видно.

Джил опустила на землю наплічник, рада нарешті звільнитися від цього тягаря. Хотіла відступити на крок, зачепилася п'яткою за щось і, спіткнувшись, гримнула на куприк, скрикнувши від болю.

— Що там таке? — спалахнув їй просто в очі ліхтарик, засліплюючи. Почувся короткий здивований смішок, миттєво притлумлений. Аліса. — Господи, Джил! Ти налякала мене. Як ти?

На руку Джил лягла чиясь долоня.

— Здається, ви знайшли кострище, — почувся голос Брі. Ну звісно. — Дозвольте допомогти.

Спинаючись на ноги, Джил відчула, як Брі хитнулася під її вагою.

— Зі мною все гаразд, дякую.

Вона обідрала долоню — може, навіть до крові. Потягнулася по ліхтарик, але кишенька куртки виявилася порожньою.

— Чорт!

— Поранилися? — досі нависала над нею Брі.

— Здається, я загубила ліхтарик, — почала Джил роззиратися, де ж він міг упасти, але було занадто темно.

— Я принесу свій, — побігла геть Брі. Джил чула, як вона порпається в наплічнику.

— Ось, — просто над вухом пролунав голос, з'явившись нізвідки, і Джил аж підстрибнула. Бет. — Візьміть оцей.

Джил відчула, як їй щось вкладають у руки. Це був металевий промисловий ліхтар, довгастий і важкий.

— Дякую.

Джил довго намацувала кнопку. Потужний промінь розітнув ніч, упершись просто в Алісу. Жінка здригнулася й затулила долонею очі; обличчя її здавалося різко окресленим і незахищеним.

— Господи, оце світить!

Джил вичекала ще секунду, перш ніж опустити промінь з Алісиного обличчя їй під ноги.

— Світить по-справжньому. Може, ми ще подякуємо за це.

— Може, — озвалася Аліса, яка стояла в колі світла, зробила крок убік — і зникла з очей.

Джил повільно вела ліхтарем по землі. Біле світло змило кольори, надавши всьому монохромних відтінків. Стежка, якою жінки прийшли, видавалася вузькою й нерівною, а кострище під ногами було по центру чорне. Вловивши краєм ока якусь тінь, Джил зупинила ліхтар. Провела променем назад, цього разу повільніше.

На самому краю галявини стояла тоненька постать, і Джил здригнулася, мало не спіткнувшись знову; промінь затанцював, малюючи божевільні візерунки. Відновивши рівновагу, Джил припинила розмахувати рукою. Коли знову спрямувала промінь на те місце, її рука трішки тремтіла.

Джил полегшено видихнула. Це була просто Лорен. Її висока худа постать практично зливалася з вертикальними рисками дерев і темним простором під ними.

— Лорен, о Боже, як ти мене налякала! — гукнула до неї Джил. Пульс і досі був пришвидшений. — Що ти там робиш?

Лорен застигла спиною до гурту, вдивляючись у темряву.

— Ло...

Але та піднесла руку.

— Ш-ш-ш.

І тут вони всі почули цей звук. Хрускіт. Джил затамувала подих, у вухах дзвеніла порожня тиша. Нічого. Потім знову хрускіт. Цього разу непомірно вгадувалося потріскування гілля під чиймись ногами.

Джил мало не відстрибнула назад. Лорен обернулася, сіра з обличчя в різкому світлі.

— Там хтось є.

Розділ 5

— Даніель Бейлі? — перепитав Кінг, переводячи погляд з Фока на Кармен. — А чому ви ним займаєтеся?

Вітер здіймав у повітря хмари куряви й листя; Фок побачив, як група шукачів, що зібралася на тому боці дороги, зникає в буші. Було відчуття, що Мельбурн залишився далеко-далеко.

— Це суворо конфіденційно, — мовив Фок і почекав, поки Кінг кивне.

— Певна річ.

— Ідеться про відмивання грошей. Імовірно.

— «БейліТенантсом»?

Серед інших.

— Ми так вважаємо.

Спеціалізована бухгалтерська фірма була однією з компаній, щодо яких одночасно вела розслідування Австралійська федеральна поліція.

— Це ж нібито поважна фірма? Родинний бізнес, існує вже декілька поколінь і все таке.

— Ага. Ми вважаємо, що до Данієля і Джил Бейлі цим займався і їхній батько.

— Справді? — Кінг звів брови. — То він, так би мовити, передав їм у спадок родинний підробіток?

— Дуже схоже.

— Наскільки все погано? — запитав Кінг. — Трохи чорної бухгалтерії чи...

— Звинувачення серйозні, — відповіла Кармен. — Організована злочинність. На високому рівні. Тривала.

Якщо по правді, Фок розумів, що вони з Кармен точно не знають усього обсягу розслідування. Їм дали завдання зайнятися конкретно фірмою «БейліТенантс» і повідомили тільки те, що безпосередньо стосувалося цієї фірми. Але вони точно знали, що ця фірма — гвинтик розгалуженої мережі. Наскільки розкинулася ця мережа і як глибоко проникла, з ними не поділилися. Вони здогадувалися, що йдеться як мінімум про цілу країну, й підозрювали навіть міжнародний рівень.

Кінг нахмурився.

— То Аліса звернулася до вас із доносом...

— Це ми звернулися до неї, — сказав Фок. Зараз уже варто було визнати, що вони, мабуть, помилилися, зупинивши свій вибір на ній. Але вона пасувала за всіма параметрами. На службовій драбині вона стояла достатньо високо, щоб мати доступ до потрібної інформації, і загрузла достатньо глибоко, щоб можна було на неї натиснути. До того ж не належала до родини Бейлі.

— То ви полюєте на обох — і на Данієля, і на Джил Бейлі?

— Так, — озвалася Кармен. — І на Лео. Їхнього батька.

— Він же давно на пенсії, мабуть?

— Досі в справі. Імовірно.

Кінг кивнув, але Фок бачив, як змінився вираз його очей. Фок добре знав цей погляд. І знав, що в злочинній ієрархії більшість людей поміщає відмивання грошей десь між дрібними крадіжками й несплатою за проїзд. Звісно, так не повинно бути, але те, що жменька багатіїв уникає чесною сплати податків, навряд чи варте витрачених на це поліційних ресурсів.

Іноді Фок намагався пояснити, що все набагато складніше. Якщо випадала відповідна нагода і якщо людина готова була скинути рожеві окуляри. Великі гроші без причини не приховують. Починаєш копати — і ті білосніжні комірці виявляються не такими вже й чистенькими, ба й геть брудними. Фок терпіти цього не міг. Просто ненавидів. Ненавидів, як люди в шикарних кабінетах легко умивають руки, переконуючи себе, що це просто творчий підхід до бухгалтерії. Як тринькають свої премії, купують особняки й наводять лоск на машини, вдаючи, наче гадки не мають, що гроші брудні. Що це наркотики. Незаконна зброя. Експлуатація дітей. Ситуації різні, але платиться за це завжди однією валютою — людською бідною.

— А Бейлі знають, що стали об'єктом розслідування? — запитав Кінг, і Фок глянув на Кармен. Вони й самі повсякчас себе про це запитували.

— У нас нема підстав так думати, — нарешті промовив він.

— Окрім того, що ваша інформаторка дзвонила вам у ніч зникнення.

— Окрім цього.

Кінг потер підборіддя й задивився на буш.

— А як це вплине на них? — нарешті запитав він. — Аліса Рассел повідомляє те, що вам треба, а далі? Бейлі втрачають фірму?

— Ні, в ідеалі Бейлі сідають, — сказав Фок. — А фірма закривається.

— І всі її працівники втрачають роботу?

— Так.

— Включно з отими жінками, що були в поході?

— Так.

Кінга це не потішило.

— І як Аліса до цього поставилася?

— Якщо по щирості, — мовила Кармен, — вона не мала особливого вибору. Якби не згодилася допомагати нам, відповідала б нарівні з Бейлі.

— Ясно, — зронив Кінг і хвильку поміркував. — І це все тягнеться вже доволі довго, так?

— Безпосередньо з нею ми періодично працювали вже три місяці, — відповів Фок.

— А навіщо вона дзвонила вам учора? — запитав Кінг. — Що за поспіх?

Кармен зітхнула.

— Дані, які вже встигла повідомити нам Аліса, потрібно передати слідчим, — пояснила вона. — Сьогодні.

— Сьогодні?

— Ага. Нам ще бракує деяких ключових документів, але те, що ми зібрали, вже можна віддавати на вивчення.

— І ви вже це зробили? Віддали?

— Ні, — відповіла Кармен. — Щойно передамо, ми вже ні на що не зможемо вплинути. Так само як і Аліса. Отож ми спершу хотіли прояснити ситуацію на місці.

— А як гадаєте, вона не намагалася дати задній хід?

— Ми не знаємо. Можливо. Але викинути такий фортель в останню секунду? Якщо вона так учинить, їй пред'являть обвинувачення. Треба мати ну дуже вагомні підстави, — сказала Кармен і, повагавшись, додала, — або не мати вибору, я так розумію.

Всі троє задивилися на темний краєвид, який досі не випускав зі своїх лабетів Алісу Рассел.

— А що ви ще від неї чекали? — запитав Кінг.

— Низку комерційних документів. З минулих років, — відповів Фок. Вони проходили під офіційним шифром ВТ-51Х і ВТ-54Х, але для них з Кармен це були «контракти». — Вони потрібні нам, щоб прив'язати до справи батька Данієля і Джил.

Фокові й Кармен пояснили, що викриття минулих об'єктів має вирішальне значення. Це Лео Бейлі започаткував бізнес у його нинішньому вигляді, це він розбудовував зв'язки з низкою ключових гравців, які зараз під слідством. Так, це було в минулому, але міцна ниточка тягнеться в сьогодні.

Кінг помовчав. Даліні чувся гуркіт гвинтокрила. Він наче віддалявся.

— Ясно, — нарешті промовив Кінг. — Слухайте, на цьому етапі для мене на першому місці Аліса Рассел. Розшукати її і безпечно вивести з бушу. Зазвичай зникнення людей у буші пояснюється просто: збилися зі стежки і загубили орієнтацію, тож поки що я відштовхуюся саме від такого варіанту. Але якщо є вірогідність, що її дзвінок вам міг означати проблеми з групою, це корисна інформація. Отож дякую за відвертість.

Сержант уже неспокійно крутився, воліючи повернутися назад. На його обличчя набіг дивний вираз. Щось схоже на полегшення. Якусь мить Фок дивився на нього, а тоді мовив:

— Ви недоговорюєте.

— Тобто?

— Є ще гірший варіант того, що могло статися з Алісою? — пояснив Фок. — Особисто мене й два згадані лякають.

— Так, — зронив Кінг, не дивлячись йому в очі.

— То що може бути гірше за ці два варіанти?

Сержант припинив крутитися, поглянув на дорогу. Буш уже проковтнув шукачів, і їхні жовтогарячі жилети зникли з очей. Преса скупчилася далеченько. Й усе одно сержант нахилився трішки ближче й зітхнув.

— Ковач. Ковач гірший.

Фок і Кармен витріщилися на нього.

— Ковач помер, — сказала Кармен.

— Мартин Ковач помер, — Кінг провів язиком по зубах. — А от щодо його сина ми не впевнені.

День I. Вечір четверга

Лорен мало не заверещала.

Але виявилось, що це просто чоловіча група. З шаленим серцебиттям і квасним присмаком у роті Лорен спостерігала, як з-за дерев з'явилося п'ятеро людей. Вони щирили білі зуби й розмахували пляшками вина. На чолі йшов Данієль Бейлі.

— Таки доїхав? — гиркнула Лорен, осмілівши від адреналіну. Данієль затнувся на ходу.

— Так...

Очі його примружилися, й Лорен спершу подумала, що він розсердився, але за мить збагнула, що він просто не може згадати її імені. Його врятувала сестра, з'явившись із темряви.

— Данієлю! Що ви тут робите?

Якщо Джил і була здивована чи роздратована, вона добре це приховувала. Але вона взагалі тримає все в собі, з досвіду знала Лорен.

— Просто схотілося підійти привітатися. Поглянути, як ви тут облаштувалися, — озвався Данієль, перевівши погляд на сестрині обличчя. — Вибач. Ми вас налякали?

Мабуть, він розуміє сестру значно краще за всіх присутніх, подумала Лорен. Джил мовчала, просто чекаючи на продовження.

— В усіх усе добре? — провадив Данієль. — Наш табір усього за кілометр звідси. Ми принесли випити, — він зиркнув на інших чотирьох чоловіків, і ті слухняно показали пляшки. — Ану хтось допоможіть дівчатам розпалити багаття.

— Ми самі впораємося, — заперечила Лорен, але Данієль відмахнувся.

— Та годі тобі. Їм не важко.

Він обернувся до сестри, й вони удвох рушили геть. Лорен провела їх поглядом і підійшла до кострища, де худорлявий чоловік з маркетингу силкувався підпалити горючу таблетку на купі вогкого листя.

— Не так, — забрала в нього сірники Лорен. Він дивився, як вона під поваленим деревом на узліссі заходилася збирати сухі гілки, на які не потрапив дощ. З того боку галявини чувся Алісин голос: вона

інструктувала близнючок, як ставити намети. Схоже, основну роботу виконували сестри.

Присівши біля кострища, Лорен спробувала пригадати, як це робиться. Склавши гілочки пірамідкою, вона оцінила витвір своїх рук. Наче все правильно. Запалила сірника й, затамувавши подих, чекала, поки полум'я перекинеться на гілки й розгориться, осяявши все навколо жовтогарячим світлом.

— Де ви цього навчилися? — витріщився на неї чоловік з маркетингу.

— У шкільних походах.

З темряви почувся шурхіт, й у світляне коло ступила Аліса.

— Привіт. Намети вже стоять. В одному будуть Брі й Бет, тож у другому — ми з тобою. А одномісний забрала собі Джил.

Відблиски полум'я спотворювали риси її обличчя. Вона кивнула на багаття:

— Гарно. Зваримо поїсти.

— Може, спитаємо у Джил?

Галявина була величенька, тож Лорен не зразу відшукала очима Джил, яка стояла разом з братом на узліссі, поринувши в розмову. Вона щось казала, а Данієль хитав головою.

— Вони заклопотані, — озвалася Аліса. — Починаймо. Все доведеться робити нам — вона точно на багатті готувати не вміє.

Мабуть, так і є, подумала Лорен, а Аліса вже почала діставати казанок, рис і тушонку в м'яких пакетах.

— Пригадую, як у шкільному таборі дала собі слово, що більше ніколи в житті цим не займатимуся, але це як їздити на велосипеді, правда? — заговорила Аліса за кілька хвилин, спостерігаючи, як закипає вода. — Таке відчуття, що нам тільки шкільної форми бракує.

У ніздрі проникав запах евкаліптів і розпалених дров, поруч сиділа Аліса, і Лорен почувалася так, наче вітер здуває порохи зі спогаду тридцятирічної давнини. Табір «Макалластер».

У блискучому рекламному проспекті жіночого коледжу «Індейвор» і досі чимало місця присвячено відділенню, розташованому в буші. Шанс — примусовий шанс — для дев'ятикласниць провести цілий академічний рік у польових умовах. Програма має на меті розвинути характер, стійкість і здорову повагу до австралійської природи. І — як прозора натякається поміж рядків —

утримати дівчат-підлітків від спокус, до яких вони так схильні в цьому віці.

П'ятнадцятирічна Лорен засумувала за домівкою вже з першого дня, а з другого вся вкрилася водянками й комариними укусами. Вона була товстенька, хоча давно вийшла з віку, коли це можна списати на дитячу пухкість. Не встиг минути один довгий тиждень, як прийшло перше випробування — їй зав'язали очі. *Тільки який сенс від вправи на довіру, якщо Лорен не довіряє жодній з однокласниць?*

Вона знала, що її відвели з табору вглиб бушу: це було очевидно з хрускоту листя під ногами, — але більше ніяких орієнтирів не мала. Може, її лишили на скелі над прірвою чи на краю високого берега, й вона от-от звалиться в річку. Навколо чувся рух. Кроки. Смішки. Лорен простягнула руку в чорноту. Пальці не намацали нічого, крім порожнього простору. Невпевнено зробивши крок уперед, вона мало не гепнулася, спіткнувшись на горбкуватій землі. Зненацька її під лікоть схопила чиясь рука, тверда й упевнена. Щоки торкнулося тепле дихання, а у вусі почувся голос:

«Тримаю. Сюди». Аліса Рассел.

Оце вперше, наскільки пам'ятає Лорен, Аліса заговорила безпосередньо до неї, але голос неможливо було переплутати. Лорен досі пам'ятала суміш збентеження й полегшення, коли Аліса взяла під руку оту тодішню товстунку, з якою ніхто не дружив. А тепер, майже тридцять років по тому, дивлячись на жінку, яка сидить з того боку багаття, Лорен думала, чи не пригадує і вона той далекий день.

Лорен набрала в груди повітря, але не встигла запитати: позаду почувся рух. Поруч виринув Даніель, його обличчя заливало жовтогаряче сяйво.

— Вже й багаття розпалили? Добре.

У слабкому світлі полум'я його зіниці здавалися зовсім чорними. Він уклав Лорен у руку пляшку вина.

— Ось, випийте. Алісо, на два слова, будь ласка.

— Зараз? — і не ворухнулася Аліса.

— Так. Будь ласка, — Даніель легенько поклав долоню їй на спину. Після коротесенької заминки Аліса дозволила йому забрати її від гурту. Лорен провела їх поглядом до узлісся, де вони практично розчинилися в темряві. Деякий час чулося тихе, невиразне Данієлеве мугикання, але невдовзі його заглушили навколишні розмови.

Лорен знов обернулася до вогнища й поштрикала пакети з тушонкою. Готова. Повідкривавши пакети, Лорен додала в кожен порівну рису.

— Вечеря готова, — оголосила вона, ні до кого конкретно не звертаючись.

У супроводі двох чоловіків підійшла Брі, стискаючи знайдений сьогодні прапорець.

— Побачила його на дереві просто біля стежки, — розповідала вона їм. — Мабуть, ви свій прогавили.

Щоки в неї розрум'янилися, вона попивала з пластянки, яку тримала в руці. Взяла пакет з вечерею.

— Дякую. Як мило.

Вона застромила в пакет виделку — й на її обличчі прозирнуло розчарування.

— Не любиш яловичину? — запитала Лорен.

— Ні, люблю. Все чудово. Я не через це, я просто... — Брі не договорила. — Дуже апетитний вигляд, дякую.

Лорен спостерігала, як Брі куштує страву. Тільки м'ясо, без рису. Лорен здогадалася, що дехто тут уникає їсти вуглеводи на ніч. Кортіло сказати щось ущипливе, але вона припнула язика. Це не її справа.

— Якщо ваша вечеря на смак така сама, як була наша, її бажано добре запити, — сказав один з чоловіків, нахилиючись до Брі. Не встигла вона нічого відповісти, як він долив їй у пластянку вина.

Поглядаючи на них одним оком, Лорен узяла і собі вечерю й усілася на колоді біля багаття. Відкрила пакет. Задивилася на яловичину з рисом. Треба поїсти, подумала вона, а тоді роззирнулася. Ніхто не дивився. Усім було до неї байдуже. Вона відклала виделку.

Раптом їй на коліна впала тінь, і Лорен звела погляд.

— Можна мені взяти? — Бет указувала на пакети.

— Звісно.

— Дякую. Вмираю з голоду, — мовила Бет і кивнула на колоду. — Можна я тут присяду?

Лорен посунулася й за мить відчула, як колода, рипнувши, просіла під вагою Бет. Їла дівчина швидко, спостерігаючи за сестрою, яка була центром чоловічої уваги. Закинувши голову на довгій білій шиї, Брі відпила зі своєї пластянки. Їй одразу ж підлили ще.

— Зазвичай вона не п'є багато, — заговорила Бет з повним ротом.
— Алкоголь швидко вдаряє їй у голову.

Лорен згадала про пляшку, яку вручив їй Данієль, і простягнула її Бет, але та похитала головою.

— Ні, дякую, я не хочу.

— Теж не любиш?

— Навпаки — занадто люблю.

— О! — Лорен не зрозуміла, жартує Бет чи ні. Дівчина не всміхалася.

— Не проти, якщо я закурю? — Бет зібгала спорожнілий пакет і дістала пачку цигарок.

Лорен узагалі-то була проти, але похитала головою. Вони ж не в приміщенні — нехай собі курить. Вони вдвох задивилися на багаття. Пляшки потихеньку порожніли, а сміх і розмови гучнішали. Один з чоловіків на мить відірвався від Брі й підійшов до її сестри.

— Позичиш цигарку? — посміхнувся він до неї. Повагавшись, Бет простягнула пачку.

— Дякую.

Він узяв дві: одну застромив до рота, а другу сховав у кишеню. Ще навіть не затягнувшись, він розвернувся до Бет спиною. Лорен бачила, як Бет проводить його очима: він знову повернувся до її сестри.

— Як тобі в «БейліТенантсі»?

— Нормально, — знизала плечима Бет. — Добре.

Вона постаралася підпустити в голос ентузіазму, але їй не дуже це вдалося. Лорен її розуміла. У відділі архівації даних платня мізерна, навіть як на початківців, а офіс міститься в підвалі. Щоразу як доводиться туди спускатися, Лорен відчуває, як їй бракує денного світла.

— Тобі подобається працювати з сестрою?

— Так, ще б пак, — відповіла Бет, і цього разу ентузіазм був невідомий. — Тільки завдяки їй я взагалі отримала роботу. Вона за мене поручилася.

— А де ти працювала раніше?

Бет метнула на неї погляд, і Лорен злякалася, чи не лягнула чогось недоречного.

— Та так, не могла знайти роботу.

— А!

Бет затягнулася, видихнула хмару диму.

— Вибачте. Я дуже вдячна за цю посаду. Просто оце все, — вона обвела жестом галявину, — трохи не для мене.

— Та я впевнена, що нікому це не подобається. Окрім, може, Данієля.

Зненацька Лорен згадала про Алісу й підвела погляд. Куточок, де вони стояли з Данієлем, спорожнів; Лорен побачила Данієля на протилежному кінці галявини. Вони з сестрою трохи відійшли від гурту, спостерігаючи за присутніми. Аліси ніде не було.

Долинув віддалений гуркіт грому, всі обличчя звернулися до неба, а розмови притихли. Лорен відчула на чолі першу краплю.

— Піду перевірю, чи сховала наплічник у намет, — сказала вона, і Бет кивнула.

Лорен перетнула галявину й почала пробиратися поміж туго напнутими мотузками. А сестри непогано впоралися з наметами, подумала вона, опускаючись навколішки й розстібаючи змійку.

— Алісо!

Аліса здригнулася. Вона сиділа посередині намету, схрестивши ноги й похиливши голову, а її обличчя заливало неприродне блакитне світло. На колінах у неї лежав мобільний телефон.

— Чорт, — притисла Аліса телефон до грудей. — Ти мене налякала.

— Вибач. З тобою все гаразд? Їсти хочеш? Усе вже готове.

— Та я не хочу.

— Точно? Що ти робиш?

— Нічого. Справді, в мене все гаразд. Дякую.

Аліса натиснула на кнопку, екран телефону згас, і разом зі світлом згасло її обличчя. Голос її звучав дивно. На мить Лорен здалося, що Аліса плакала.

— Чого хотів Данієль? — поцікавилася Лорен.

— Нічого. Це щодо порядку денного загальних зборів.

— А це не могло почекати?

— Звісно, могло. Але ж ти знаєш Данієля.

— А...

У Лорен, яка застигла навприсядки біля входу, вже боліли ноги. Чути було, як над головою стукотить об парусину дощ.

— Це твій мобільний? Я думала, ти його здала.

— Я здала робочий. До речі, а ти свій узяла?

— Ні, не можна ж було.

Пролунав короткий різкий смішок.

— Ну звісно, ти не взяла. Байдуже. Тут усе одно нема зв'язку.

— Кому ти хотіла подзвонити?

— Нікому, — озвалася Аліса, але по паузі додала, — Марш.

— Все гаразд?

— Так... — Аліса прокашлялася. — Так, усе добре. У неї все добре.

Вона тицьнула на кнопку, й екран знову засвітився. Очі в неї і справді були на мокрому місці.

— Так і нема зв'язку?

У відповідь — мовчання.

— В тебе точно все нормально?

— Так. Я просто...

Почувся глухий удар, з яким телефон закинули в наплічник.

— Мені дуже треба подзвонити.

— Марго шістнадцять, Алісо. Вона витримає кілька днів сама. А в неділю ми з нею побачимося. На врученні нагород.

Лорен відчула, що в її голос закралася гірка нотка. Аліса, здається, не помітила.

— Я просто хотіла пересвідчитися, що з нею все добре.

— Звісно ж, добре. Марго впорається. Коли таке було, щоб Марго не впоралася? — Лорен примусила себе набрати в груди повітря. Аліса явно була засмучена. — Послухай, я тебе розумію. Я теж переймаюся через Ребекку.

І це ще було м'яко сказано. Іноді Лорен здавалося, що вона ще жодної ночі не спала нормально за ті шістнадцять років, відколи народилася донька.

Відповіді не було. Почувся шурхіт, потім блакитний екран знову засвітився.

— Алісо!

— Я тебе чула, — неуважно буркнула Аліса, яка вдивлялася в телефон у себе на колінах. Риси її обличчя здавалися різкими.

— У Марго ж усе добре виходить. Танцювальну відзнаку отримала і все таке, — сказала Лорен, відчуваючи, що в голос знову

повернулася гіркота.

— Мабуть. Я просто... — почувлося зітхання. — Я дуже хочу, щоб у неї все було гаразд.

— Так. Ну... Я тебе розумію.

Лорен подумала про власну доньку, яка лишилася вдома. Зараз час вечері. Лорен спробувала уявити, чим займається Ребекка, й серце звично провалилося у п'яти.

Аліса потерла долонями очі. Зненацька рвучко підвела голову.

— А чому надворі так тихо?

— Дощ. Вечірка закінчилася.

— Данієль пішов?

— Думаю, вони всі пішли.

Обігнувши Лорен, Аліса вилізла з намету, дорогою наступивши їй на палець підбором черевика. Потираючи руку, Лорен вилізла слідом. Галявина вже спорожніла. Близнючок ніде не було, але крізь парусину їхнього намету пробивалося світло ліхтарика. Посеред галявини стояла Джил, під саме горло застібнувши куртку й накинувши каптур. Вона колупала виделкою свою вечерю, задивившись у пригасле багаття, в якому з сичанням випаровувалися краплі дощу. Почувши шурхіт, вона звела очі.

— Ось ви де, — окинула вона жінок поглядом. — Алісо, я дуже сподіваюся, що ти не порушуєш правила.

Пауза.

— Даруй?

Джил кивнула на телефон в Алісиній руці.

— Телефони заборонені.

Лорен чула, як Аліса видихнула.

— Та знаю. Вибач. Я геть забула, що він у наплічнику.

— Тільки щоб Брі й Бет не бачили. Правила однакові для всіх.

— Знаю. Не побачать.

— Зв'язок тут є?

— Немає.

— Ну що ж... — зронила Джил. Останні жарини в багатті з сичанням згасли. — Тоді він тобі все одно не допоможе.

Розділ 6

Фок і Кармен витріщилися на Кінга. Гвинтокрил у небі почав знижуватися, й виляск лопатей гучнішав.

— Не знав, що у Ковача був син, — нарешті мовив Фок.

— Ні, ну, це ж була не взірцева родина. Зараз дитині має бути під тридцять — позашлюбний плід інтрижки Ковача з офіціанткою в місцевому барі. Інтрижка закінчилася народженням хлопчика Семюеля — Сема, й Ковач усіх здивував, поставившись до свого батьківства серйозніше, ніж можна було очікувати від такого психа, — зітхнув Кінг. — Та його посадили, коли малому ще було років чотири-п'ять. Мамуся пиячила, тож Сем кочував між прийомними родинами. З'явився на обрії в підлітковому віці — почав навідувати татуса у в'язниці, хто б міг подумати, але років п'ять тому знову пропав з радарів. Зник безвісти, вважається мертвим.

— Вважається, але доказів немає? — запитала Кармен.

— Немає, — Кінг зиркнув на гурт шукачів, які показалися на стежці; з облич було видно, що новини невтішні. — Але він був дрібним злочинцем, який вічно замахувався на справи, що були йому не по зубах. Приторговував наркотиками, крутився біля байкерських банд. Рано чи пізно він мав закінчити у в'язниці, як і його старий, або ж розлютити не ту людину й поплатитися за це. Зараз у Мельбурні дехто намагається це підтвердити, — похмуро посміхнувся Кінг. — Краще було б, якби це зробили ще тоді. Але ж усі тільки зраділи, коли такий хлоп, як Сем Ковач, зник безвісти. Татусь єдиний переймався його долею.

— А чому ви вирішили, що він має якийсь стосунок до Аліси Рассел? — поцікавився Фок.

— Слухайте, нічого ми не вирішили. Не остаточно. Але ж завжди була теорія, що Мартин Ковач має в буші базу. Сховок, де можна залягти на дно. Свого часу вважалося, це неподалік місця, де зникали жертви, та навіть якщо сховок і був, його так і не знайшли, — нахмурився Кінг. — З того, як описували колибу жінки, є віддалений шанс, що вона таки з ним пов'язана.

Фок і Кармен презирнулися.

— Ми їм не казали, — мовив Кінг. — Вирішили, не варто їх хвилювати, поки ми не впевнені, що хвилювання виправдане.

— І ви гадки не маєте, де та колиба?

— Їм здається, це десь на півночі, але «північ» тут — збіса велика територія. Ми досі погано дослідили сотні гектарів.

— А можна звузити пошуки на основі сигналу з Алісиного телефону? — запитав Фок, але Кінг похитав головою.

— Якби вони були десь на висоті, тоді — можливо. Але, схоже, не в нашому випадку. Є «кишені», де може пощастити зловити сигнал, але системи немає. Іноді це кілька квадратних метрів, а іноді сигнал то з'являється, то щезає.

Шукач зі стежки покликав Кінга, і той у відповідь помахав рукою.

— Даруйте, мені час. Поговоримо згодом.

— А решта групи з «БейліТенантсу» ще тут? Нам потрібно з ними побалакати, — мовила Кармен, рушаючи за ним назад через дорогу.

— Я попросив жінок поки що побути тут. Усі чоловіки, крім Даніеля, поїхали. Як треба буде, можете сказати їм, що ви допомагаєте мені. Якщо, звісно, ділитиметеся інформацією.

— Так, ясна річ.

— Ходімо, познайомлю вас з Іяном Чейзом.

Кінг махнув рукою, і від гурту шукачів відділився молодик у червоній флісці й попрямував до них.

— Він тут керує програмою «Авторитетні пригоди», — сказав Кінг, притлумлюючи посмішку. — Послухаєте, як він розпинатиметься, що тут усе передбачено й гарантована повна безпека.

*

— Триматися визначеного маршруту дуже легко, — розповідав Іян Чейз. Це був жилавий темночубий парубок, який раз у раз кидав погляд на буш, наче очікував, що звідти от-от з'явиться Аліса Рассел.

Фок і Кармен повернулися на турбазу, рухаючись безлюдним путівцем за Чейзовим мінівенном. І зараз Чейз стояв, спираючись рукою на дерев'яний знак, від якого починався маршрут. Майже стерті негодою різьблені літери склалися в слова «Водоспад Мірор-Фолз».

Під ногами бігла стежка, яка, звиваючись, пірнала в буш і зникала з очей.

— Жіноча група почала звідси, — сказав Чейз. — Маршрут на водоспад у нас навіть не найскладніший. За рік тут проходить п'ятнадцять груп — і ніяких проблем.

— Ніколи? — запитав Фок, і Чейз переступив з ноги на ногу.

— Ну, іноді буває. Часом групи запізнюються. Але зазвичай вони просто відстають, а не губляться. Якщо пройти їхнім шляхом назад, зразу видно, що після останнього привалу вони заледве тягнуть ноги. Не можуть уже нести наплічники.

— Але не цього разу, — промовила Кармен.

— Ні, — похитав головою Чейз. — Не цього разу. На другому й третьому привалі ми залишаємо в замкнених скринях харчі й воду, щоб групам не доводилося всі припаси тягнути на собі. Коли дівчата не вийшли в строк, у буш пішло кілька лісників. Ну, вони знають стежки навпростець. Перевірили скриню на третьому привалі. Не схоже було, щоб дівчата взагалі туди дійшли. Та сама картина була й на другому. Ось тоді ми й викликали поліцію.

Витягнувши з кишені карту, він показав товсту червону лінію, яка широкою дугою вела через північ на захід.

— Ось цим маршрутом вони йшли. Мабуть, збилися з дороги десь отут, — тицьнув він у папір між хрестиками, які позначали перший і другий привали. — Ми майже певні, що вони звернули на стежку кенгуру. Питання в тому, де саме вони зрозуміли, що час повертатися назад.

Фок роздивився маршрут. На папері той здавався легким, але Фок знав, що буш буває оманливим.

— А де йшла чоловіча група?

— Вони почали приблизно за десять хвилин їзди звідси, — тицьнув Чейз на іншу лінію, цього разу чорну.

Першого дня вона тягнулася майже паралельно жіночому маршруту, потім звертала на південь, а закінчувалася на заході, в тій самій точці. — Хлопці вийшли майже на годину пізніше, але мали достатньо часу, щоб дійти до першого привалу. І, схоже, достатньо часу, щоб завітати на кілька келишків у жіночий табір.

Кармен звела брову.

— Таке практикується?

— Не заохочується, але трапляється. Між двома маршрутами пройти нескладно, але завжди є ризик збитися з дороги. І тоді можна по-справжньому загубитися.

— Чому чоловіки затрималися? — запитав Фок. — Наскільки я зрозумів, приїхали ви всі разом?

— Окрім Данієля Бейлі, — відповів Чейз. — Він спізнився на автобус.

— Справді? А пояснив чому?

— Не мені, — похитав головою Чейз. — Він вибачився перед рештою чоловіків. Сказав — справи затримали.

— Ясно, — зронив Фок, знову вдивляючись у карту. — Вони одержують це в день виходу чи...

Чейз похитав головою.

— Ми розсилаємо карти за два тижні до походу. Але вони отримують лише одну карту на групу, й ми просимо не робити копій. Звісно, це неможливо перевірити, але це одна з умов. Таким чином вони повинні навчитися цінувати речі, бо їх не завжди можна замінити. Ми хочемо, щоб вони поклалися на себе, а не на новітні технології. Та й телефони тут майже не працюють.

— А група, коли виходила, здавалася нормальною? — запитав Фок. — На вашу думку?

— Нормальною, — одразу відповів Чейз. — Може, жінки трохи нервувалися, але нічого особливого. Я б їх не відсилав, якби мене щось занепокоїло. Але вони раділи. Ось, самі подивіться...

Він видобув з кишені телефон, потицяв по екрану й показав Фоку. Це була світлина.

— Я зробив це перед виходом.

П'ятеро усміхнених жінок стояло, обійнявшись. У центрі гурту була Джил Бейлі. Праву руку вона поклала на пояс Алісі, а та, своєю чергою, обіймала іншу жінку, в якій Фок упізнав Лорен Шо. З другого боку від Джил стояло двоє дівчат, віддалено схожих між собою.

Фок дивився на Алісу: її волосся трохи здибилось збоку. Вона була в червоній куртці й чорних штанях, а руку легенько поклала на плечі Джил. Іян мав рацію. У цьому кадрі всі вони здавалися радісними.

Фок повернув телефон Іянові.

— Ми зараз друкуємо копії фото для шукачів, — сказав Чейз. — Ходімо. Покажу вам початок маршруту.

Він з ніг до голови оглянув Фока й Кармен, звернувши увагу на нерозношені черевики. На мить його погляд затримався на обгорілій Фоковій руці.

— До водоспаду далеченько, але ви, думаю, впораєтесь.

Вони пірнули між дерев, і майже одразу Фок відчув поколювання в руках і ногах. Стараючись не звертати на це уваги, він зосередився на навколишніх краєвидах. Стежка була добре втоптана, виднілися потертості та вм'ятини — певно, старі сліди ніг, розмиті дощем. Над головою гойдалися високі евкаліпти. Йшли повсякчас у тіні, й Фок бачив, що Кармен кулиться у своїй курточці. Він подумав про Алісу Рассел. Цікаво, про що вона думала, заходячи в буш і прямуючи до подій, які завадять їй вийти?

— А як працює програма «Авторитетні пригоди»?

Серед шурхотіння бушу Фоків голос звучав неприродно-гучно.

— Ми організуємо замовні заходи в рамках підготовки кадрів і згуртування колективу, — пояснив Чейз. — Більшість наших клієнтів — з Мельбурна, але ми пропонуємо заходи по всьому штату. Канатний курс, одноденні вилазки на природу тощо.

— Отож тут ви сам-один керуєте програмою?

— Переважно. За кілька годин їзди звідси ще один хлопець веде курс виживання. Коли треба відлучитися, ми один одного прикриваємо, але переважно я тут сам.

— Ви тут і мешкаєте? — запитав Фок. — Маєте в заповіднику житло?

— Ні. Маю будиночок у місті. Неподалік заправки.

Фок, який ранні роки життя провів у чорта на болоті, подумав, що навіть він не назвав би містом жменьку крамничок, яку вони проїздили.

— Самотньо тут, — промовив він, і Чейз знизав плечима.

— Не так уже й погано, — озвався він, долаючи нерівну стежку з легкістю людини, яка проходила її вже багато разів. — Мені подобається працювати на природі, й лісники тут нормальні. Коли я був молодший, ходив сюди в походи, тож місцевість знаю. Офісна робота мене ніколи не цікавила. Три роки тому я підписав контракт з

«Авторитетними пригодами» й уже два працюю тут. Але на моєму чергуванні отаке трапляється вперше.

Удалині можна було розрізнити виразний плюскіт води. З самого виходу стежка помаленьку, але впевнено піднімалася нагору.

— Скільки, як гадаєте, є часу на те, щоб знайти Алісу? — запитав Фок. — У найкращому разі?

У Чейза опустилися кутики вуст.

— Важко сказати. Ну, тут не зима на Алясці, але буває збіса холодно. Особливо поночі, коли нема де заховатися. Застрягнеш просто неба, там десь вітер, там десь дощ — і дуже швидко грі кінець, — зітхнув він. — Але, знаєте, якщо вона не дурна, постарається не змерзнути і не змокнути, не забуватиме пити воду — і тоді хтозна. Люди, буває, витриваліші, ніж здаються.

Чейзові довелося підвищити голос, бо вони саме завернули за ріг й опинилися перед стіною білої води. Річка, зриваючись зі стрімчака, напоювала ставок далеко вниз. Під гуркотіння водоспаду трійця зайшла на місток.

— Мірор-Фолз — Дзеркальний водоспад, — мовив Чейз.

— Неймовірно, — зіперлася Кармен на бильце, а волосся шмагало її по обличчю. Здавалося, у свіжому повітрі висить дрібнесенька мжичка. — Яка тут висота?

— Та це малятко, всього метрів п'ятнадцять заввишки, — сказав Чейз. — Але ставок унизу щонайменше вдвічі глибший, а сила води така, що краще туди не падати. Наче й недалеко, але від шоку й холоду можна загинути. Зате вам пощастило: зараз найкращий час милуватися водоспадом, бо влітку він так не вражає. Цього року пересох на струмочок. Посуха була, знаєте?

Фок стиснув у кишені кулак з гладенькою молодою шкірою. Так. Він знає.

— Але відтоді як погода перемінилася, все дуже добре, — провадив Чейз. — Чудові зимові зливи — і тепер зразу стає видно, звідки походить така назва.

Фокові справді було видно. В самому низу водоспаду більшість збуреної води вливалася в ріку. Але природний вигин ландшафту створював збоку заглибину — великий і спокійний ставок, куди переливалася вода. Поверхня, вкрита легенькими брижами, віддзеркалювала розкішний краєвид. Фок зачаровано стояв,

задивившись на гримливий білий шум. У Чейза на поясі пискнула рація, розвіявши чари.

— Мені час повертатися, — сказав він. — Ви готові?

— Певна річ.

Коли Фок розвертався, щоб рушити за Чейзом, краєм ока помітив удалині кольорову пляму. На тому боці водоспаду, де стежка зникла в буші, на воду задивилася крихітна одинока фігурка. Жінка, подумав Фок; її фіолетова шапочка контрастувала з зеленими й брунатними барвами навколишньої природи.

— Там хтось є, — мовив Фок до Кармен.

— Ага, — глянула вона туди, куди він указував. — Упізнаєш її?

— Не з такої віддалі.

— Я теж. Але це не Аліса.

— Ні. — Постать була надто тендітна, а волосся, яке вистромлювалося з-під шапочки, надто темне. — На жаль.

Жінка не могла цього почути за гуркотом водоспаду, але рвучко обернула голову. Фок підніс руку, та крихітна фігурка не ворухнулася. Повертаючись за Чейзом на стежку, він ще раз чи двічі озирнувся. Жінка так і дивилася, поки дерева не зімкнулися й вона не пропала з очей.

День 2. Ранок п'ятниці

Бет зсередини розстебнула змійку намету, кривлячись на звук, від якого завібрувало полотно. Вона озирнулася. Сестра міцно спала на боці, згорнувшись калачиком; довгі вії торкалися щік, а волосся створювало темний ореол над головою.

У дитинстві вона завжди так спала. Вони обидві так спали, майже ніс до носа, і волосся спліталось на подушці, а дихання змішувалося. Бет щоранку розплющувала очі — й на неї дивилося власне віддзеркалення. Це вже давно в минулому. І Бет більше не спить, скрутившись калачиком. Нині сон у Бет уривчастий і тривожний.

Вона виповзла на холодне повітря, застебнула по собі змійку й, щулячись, почала натягувати черевики. Вчора вони змокли й досі не висохли. Сіре небо хмарилося, як і вчора. В інших наметах ще ніхто не ворухився. Бет була сама.

Кортіло збудити сестру, щоб уперше побути з нею наодинці за... Бет не могла пригадати, за скільки часу. Але вона не будитиме. Вона бачила, яке розчарування зринуло на обличчі Брі, коли Аліса кинула наплічники близнючок перед одним наметом. Брі краще б ночувала в одному наметі з начальницею, ніж з власною сестрою.

Бет запалила цигарку, насолоджуючись першою затяжкою і розминаючи заляклі м'язи. Підійшла до кострища, де чорніли холодні залишки вчорашнього багаття. Під камінцем лежали використані пакети від тушонки, з яких потроху виповзали рештки вмісту. На землі підсохла розмащена тушонка — мабуть, уночі її знайшла якась тварина, — але й досі в пакетах лишалося чимало. Яке марнотратство, подумала Бет під буркотіння в животі. Їй тушонка сподобалася.

Неподалік присіла кукабара, спостерігаючи за Бет чорними оченятами. Дівчина витягнула з одного з викинутих пакетів смужку яловичини й кинула пташці, яка підхопила м'ясо кінчиком дзьоба. Поки Бет курила, пташка смикала головою, туди-сюди вимахуючи м'ясом. Нарешті впевнившись, що воно мертве, кукабара одним махом проковтнула яловичину й полетіла геть, знову залишаючи Бет на самоті. Нахилившись загасити цигарку, дівчина чоботом зачепила

напівпорожню пляшку вина. Та перекинулася, й уміст залив землю, наче кривава пляма.

— Чорт.

Бет відчула гарячий укол роздратування. Аліса — нахабна сука. Бет тримала рота на замку, коли Аліса в наметі роздавала вказівки, та коли вона сказала дістати випивку, Бет збентежено витріщилася на неї. Розвеселившись, Аліса розкрила її наплічник, порилася на дні й добула три пляшки вина. Бет і не знала, що вони там.

— Це не моє.

— Та знаю, — розсміялася Аліса. — Це для всіх.

— То чому вони в моєму наплічнику?

— Бо вино для всіх, — повільно пояснила Аліса, неначе розмовляє з дитиною. — І ми всі допомагаємо нести припаси.

— Я вже й так несу свою частку. А пляшки важать тонну. І... — вона не договорила.

— Що — і?

— Мені не можна...

— Не можна що? Допомогати?

— Ні, — метнула Бет погляд на сестру, а Брі, в якій від сорому палали щоки, сердито дивилася на неї. «Та якого біса ти знову зчинила рейвах?» Бет зітхнула. — Мені не можна тримати алкоголь.

— Ну, — постукала Аліса по пляшках. — Більше ти його не тримаєш. Проблема вирішена.

— А Джил знає?

Аліса затнулася. Усмішка ще не зникла з обличчя, але від веселощів і сліду не лишилося.

— Про що ти?

— Джил знає, що ви поклали це мені в наплічник?

— Це ж просто кілька пляшок. Якщо це так тебе обурює, подай скаргу.

Аліса чекала на відповідь, мовчанка тягнулася, й нарешті Бет похитала головою. Вона встигла помітити, як Аліса, відвертаючись, закотила очі.

Пізніше, коли Лорен біля багаття простягнула їй пляшку, Бет ледве притлумила спокусу, якої давно вже не відчувала. Буш — це ж саме таке місце, яке добре зберігає таємниці. Та й Брі була занадто заклопотана, щоб пантрувати за сестрою. Аромат вина був теплий і

знайомий, як обійми, й Бет примусила себе швидко відмовитися, поки випадково не погодилася.

Краще б Даніель Бейлі не приводив чоловіків. Краще б вони не приносили ще випивку. В компанії відмовлятися було набагато важче. Це занадто нагадувало вечірку, хай і поганеньку.

Оце вперше Бет особисто бачила генерального директора. Він ніколи не заходив у нетрі архіву, а її, певна річ, ніколи не запрошували на дванадцятий поверх. Але з того, як люди говорили про нього, вона очікувала трохи більшого. Біля багаття він став просто одним з хлопців, тільки зі стодоларовою стрижкою й усмішкою, яку — це ж очевидно — хтось колись назвав чарівною, а він і повірив. Можливо, в кабінеті він інший.

Бет саме спостерігала за Даніелем і міркувала про це, тож бачила, як він відвів Алісу вбік, і вони зникли в темряві. Бет стало цікаво — у них роман? Щось у Даніелевій манері підказувало, що ні, але звідки їй знати? З нею самою вже роками ніхто не прагне усамітнитися в темряві.

Блукаючи табором у пошуках співрозмовника, вона підслухала уривок їхньої бесіди. Ні. Бет не помилялася. Це явно не прелюдія до постільного вуркотіння.

— Бос трохи самозакоханий, правда? — згодом прошепотіла Бет до сестри, лежачи в уже застебнутому спальнику.

— Він тобі гроші платить, Бет. Має право.

З цими словами Брі перевернулася на бік і лишила Бет витріщатися на полотно намету, мріючи про цигарку або, краще, щось міцніше.

А тепер, коли небо посвітлішало, Бет потягнулася й відчула, що більше не може ігнорувати тиск у сечовому міхурі. Вона пошукала очима дерево, яке вчора обрали за тимчасову вбиральню. Ось і воно. Неподалік галявини, позаду наметів. Оте, з поламанною гілкою.

Бет рушила до нього, стараючись обережно ставити ноги. Про місцеву дику природу вона знала небагато, але тут точно купа всілякої живності, на яку ліпше не наступати. За спиною, в таборі, почувся рух. Дзуміння змійки намету, притишені голоси. Ще хтось прокинувся.

Бет зупинилася під деревом. Це тут? За білого дня воно мало інакший вигляд, але, здається, вона не помиляється. На рівні голови —

зламана гілка. А якщо принохатися, відчувається слабенький запах сечі.

Стоячи під деревом, Бет чула з табору далекі голоси. Розмовляли тихо, але Бет їх усе одно впізнала. Джил і Аліса.

— Ти таки вчора перепила. І не ти одна, ми всі...

— Ні, Джил, випивка ні до чого. *Я* просто погано почуваюся. Мені краще повернутися.

— Нам доведеться повернутися разом з тобою.

— *Я* й сама знайду дорогу...

— Я не можу відпустити тебе саму. Ні, послухай мене... по-перше, ми несемо за тебе відповідальність. Нам усім доведеться йти з тобою.

Аліса не відповіла.

— І компанія все одно змушена буде заплатити, тобто пропадуть гроші за всіх нас п'ятьох. Але це, звісно, байдуже, якщо тобі зле, — докинула Джил, і ця швидка відмова од відповідальності повисла в повітрі. — А для виплати страховки потрібна буде довідка від лікаря, тобто якщо ти просто забагато випила вина...

— Джил...

— Чи погано спала першу ніч у наметі... Повір мені, я знаю, нікому це не подобається...

— Справа не...

— І нас усе одно не завезуть у Мельбурн аж до неділі, отож я, як старший член команди, вважаю, що буде набагато краще...

— Ага, — зітхнула Аліса. — Гаразд.

— То зможеш іти далі?

Пауза.

— Напевно.

— От і добре.

Вітер рвонув гілки в Бет над головою, і з листя бризнула вода. Крижана крапля потекла по шиї, і Бет рішучо стягнула джинси й присіла за деревом. Коліна миттєво заболіли, а стегнам стало холодно. Вона переставила ногу, щоб не облитися, й раптом почула позаду крок. Здригнувшись, вона обернулася — й гепнулася навznak, приклавшись голою шкірою до землі, водночас холодної, теплої і мокрої.

— Господи Боже! Ти серйозно? Просто біля наметів?

Бет кліпнула, звівши погляд на яскраво-сіре небо; джинси опущені були до кісточок, долоня впиралася в щось тепле. Згори вниз

на неї дивилася Аліса. Обличчя в неї було бліде й напружене. Може, їй і справді зле, відсторонено подумала Бет.

— Якщо ти занадто лінива, щоб відійти на погоджене місце, принаймні май совість і роби це біля свого намету, а не мого.

— Я думала... — Бет важко зіп'ялася на ноги, швидко натягуючи джинси. Тугі й перекручені, вони чинили опір. — Вибачте, я гадала...

На щастя, вона вже стояла, тільки по внутрішній поверхні стегна стікала тоненька цівочка.

— Я гадала, що це потрібне дерево.

— Оце? Та воно за два метри від наметів.

Бет наважилася озирнутися. Тут явно не два метри, правда? У темряві здавалося ще більше, але тут метрів п'ять, не менше.

— Ще навіть спуск не почався.

— О'кей. Я ж вибачилася.

Бет хотілося шикнути, щоб Аліса говорила тихше, та було запізно. Почувся шурхіт полотна, й над наметами з'явилося три голови. Бет бачила, яким твердим став сестрин погляд. Брі не треба було нічого пояснювати — вона й так усе знала. «Знову Бет вляпалася».

— Проблеми? — гукнула Джил.

— Ні. Все під контролем, — випросталася Аліса. — Ось потрібне дерево, — тицьнула вона вдалечінь. Ніякої зламаної гілки там і близько не було.

Бет обернулася до трьох облич біля наметів.

— Вибачте. Я думала... Вибачте.

— Бачиш дерево, про яке я кажу? — перепитала Аліса, досі вказуючи.

— Так, бачу. Слухайте, виб...

— Бет, усе гаразд, — гукнула Джил, уриваючи її. — І дякую, Алісо. Думаю, ми вже всі добре запам'ятали дерево.

Не спускаючи очей з Бет, Аліса повільно опустила руку. Повертаючись на галявину, Бет ні на кого не дивилася, вся червона з обличчя. Сестра з почервонілими очима стояла біля входу в намет, нічого не кажучи. Видно було, що в неї похмілля, а Бріанна погано переносить похмілля.

Бет пірнула в намет і защепила змійку. Єдині джинси смерділи сечею, а очі пекло від сліз. Вона щільно заплющила повіки, примушуючи себе сидіти абсолютно спокійно, як учили в центрі

реабілітації. Глибоке дихання, позитивні думки — поки все не минеться. *Вдих-видих.*

Рахуючи вдихи й зосередившись, вона уявила, як запрошує інших жінок стати разом з нею в коло. Картинка була дуже чітка, й Бет подумки потягнулася до Аліси. *Вдих-видих.* Уявила, як підносить руку, розчепірює пальці, запускає їх в Алісині біляві меліровані пасма. *Вдих-видих.* Стискає пальці й нагинає випещене Алісине обличчя до землі. Вчавлює в багнюку, поки жінка не починає пищати й сіпатися. *Вдих-видих.* Долічивши до ста, Бет востаннє видихнула й посміхнулася сама до себе. Вихователь мав рацію. Візуалізація того, чого дуже хочеться, справді допомагає.

Розділ 7

Яке полегшення — повернутися на початок маршруту на Мірор-Фолз! Коли розступилися дерева й відкрилося небо, Фок глибоко зітхнув. Попереду лилося світло з вікон адмінкорпусу, але не досягало темного підліску біля стежки. Вони з Кармен слідом за Чейзом перетнули стоянку, відчуючи, як під черевиками рипить гравій. Неподалік адмінкорпусу Кармен постукала Фока по руці.

— Он там два-в-одному, — прошепотіла вона.

Поряд з чорним «БМВ» стояв Даніель Бейлі, а з ним — жінка, яку Фок миттєво впізнав. Його сестра Джил. Навіть з такої відстані видно було синець у неї на обличчі, і Фокові пригадалися слова сержанта Кінга. *Ушкодження*. Першого дня на груповій світлині у Джил точно не було синця.

А тепер вона стояла лицем до лица з братом, і вони сперечалися. Обличчя кам'яні, губи ледве ворухнуться — звикли, що не можна влаштовувати публічних сцен.

Джил говорила, нахилившись до брата. Тицьнула пальцем у буш і миттєво забрала руку. Брат відповів, коротко хитнувши головою. Джил не здавалася, нахилившись ще ближче. Даніель Бейлі дивився повз неї, понад її плечем. Уникав її очей. Знову хитнув головою. «Я сказав — ні».

Джил подивилася на нього без жодного виразу на обличчі, а потім, не кажучи більше ні слова, розвернулася й піднялася східцями в адмінкорпус. Прихилившись до машини, Бейлі провів її очима. Похитав головою — і тут його погляд упав на Іяна Чейза в червоній флісці «Авторитетних пригод». На якусь мить він засоромився, що його застукали за сваркою, але швидко відновив самовладання.

— Добридень! — підніс Бейлі руку, і його голос задзвенів над стоянкою. — Є новини?

Вони втрьох підійшли до нього. Фок оце вперше побачив Даніеля Бейлі зблизька. Губи в нього були міцно стиснені, а в очах відчувалася напруга, але все одно на вигляд йому не можна було дати сорок сім років. А ще він страшенно нагадував свого батька з тих фотографій, які бачив Фок: батько й досі був членом правління й неодмінним

атрибутом буклету компанії. Даніель ще не так сутулився й не мав стільки зморщок, але схожість була очевидна.

Бейлі з увічливою цікавістю подивився на Фока й Кармен. Фок почекав, але в його очах так і не майнула іскра впізнавання. Фок відчув полегшення. Так уже краще.

— Боюся, нічого нового ми вам не скажемо, — мовив Чейз. — Принаймні поки що.

— Заради Бога, — похитав Бейлі головою, — обіцяли ж, що сьогодні її повернуть.

— *Сподівалися*, що сьогодні.

— Додаткове фінансування могло б допомогти. *Я* ж казав, що все оплачу. Люди це знають, ні?

— Справа не в грошах. А в усьому іншому, — глянув Чейз на буш. — Ви ж самі знаєте, як воно там.

Перед від'їздом з квадрату пошуків сержант Кінг розгорнув карту-кілометрівку і показав Фоківі й Кармен територію, яку необхідно прочесати. Іде приблизно чотири години на те, щоб належним чином обшукати один квадратний кілометр, сказав він. І це коли буш не дуже густий. А якщо ділянка густо заросла, або крута, або має водну перешкоду, то довше. Фок почав лічити квадратики. Дійшовши до двадцятьох, покинув цю справу.

— Північно-західний гребінь уже обшукали? — запитав Бейлі.

— Цього року він непрохідний. А за такої погоди це ще й занадто небезпечно.

— Тим паче варто перевірити, ні? Там легко збитися з дороги.

У тому, як Бейлі вимагав відповідей, пробивалася якась нещирість.

Фок прокашлявся.

— Мабуть, нелегко вам і вашим колегам. Ви добре знали зниклу?

Бейлі вперше уважно подивився на нього, й в очах водночас читався хмурий і питальний вираз.

— А ви..?

— Вони з поліції, — пояснив Чейз. — Допомагають нам з пошуками.

— А, ясно. Добре. Дякую.

Простягнувши руку, Бейлі представився. Долоня в нього була холодна, пальці мозолясті. Не схожа на руку людини, що постійно

сидить на столі. Безперечно, Бейлі займається спортом.

— То ви добре її знали? — повторив Фок, потискаючи йому руку.

— Алісу? — Бейлі нахмурився ще дужче. — Так. Доволі добре. Вона в нас працює вже чотири роки...

«Взагалі-то п'ять», — подумав Фок.

— ...тож вона — цінний член команди. Ну, тобто всі працівники цінні, звісно. Але щоб вона отак зникла з радарів... — Бейлі похитав головою. — Ми дуже занепокоєні.

Говорив він начебто з невдоволеною щирістю.

— Ви не бачилися з Алісою у вівторок, коли її група виходила, правильно? — запитала Кармен.

— Не бачився. Приїхав пізніше. Довелося затриматись, і я спізнився на автобус.

— Можна поцікавитися чому?

Бейлі подивився на неї.

— Це сімейна справа.

— Мабуть, коли очолюєш родинний бізнес, нема можливості й розслабитися, — легковажним голосом зронила Кармен.

— Щира правда, — вичавив Бейлі напружену усмішку. — Але я стараюся розділяти, коли є можливість. В іншому разі можна збожеволіти. Але цього разу, на жаль, я не міг відкрутитися. Я вибачився перед рештою команди. Неприємно, звісно, але я затримав групу всього на годину. Зрештою, це не мало аж такого значення.

— Ваша група без проблем вийшла вчасно на місце зустрічі? — мовив Фок.

— Так. Ландшафт суворий, але самі маршрути не надто складні. Принаймні так було задумано, — зиркнув Бейлі на Чейза, який опустив очі.

— Звучить так, наче ви непогано знаєте місцевість, — мовив Фок.

— Трохи знаю. Кілька разів ходив сюди в похід на вихідних. І ми вже три роки разом з «Авторитетними пригодами» влаштуємо тут зимові корпоративи, — пояснив Бейлі. — Це чудове місце. Зазвичай. Але надовго тут ліпше не губитися.

— А ви завжди берете участь у корпоративах?

— Це чудова нагода вибратися з кабінету, — почав Бейлі автоматично розтягувати вуста в усмішці, але на півдорозі похопився, й на його обличчі застигла нещасна гримаса. — Корпоративи завжди

були гарні й непогано організовані. Ми лишалися задоволені... — він загнущся. — Ну, дотепер.

Чейз не підводив очей від землі.

— Але під час походу ви таки бачилися з Алісою, — мовив Фок.

— Маєте на увазі — першого вечора? — кліпнув Бейлі.

— А що — це був не єдиний раз?

— Єдиний, — занадто швидко вихопилося в нього. — Тільки першого вечора. Дружній візит в інший табір.

— Чия то була ідея?

— Моя. Нам корисно спілкуватися поза офісом. Ми ж одна компанія. Всі в одному човні.

— І ви розмовляли з Алісою Рассел? — Фок пильно дивився на Бейлі.

— Коротко, на самому початку, але ж ми не затримувалися надовго. Коли почався дощ, ми пішли.

— Про що ви говорили?

Бейлі насупив брови.

— Та ні про що. Так, по роботі.

— Під час дружнього візиту? — поцікавилася Кармен.

— Як ви й казали, — легенько посміхнувся він, — нема коли й розслабитися.

— Якою вона вам здалася того вечора?

Секундна пауза.

— Та нормальною. Але ж ми недовго розмовляли.

— Ви не відчували занепокоєння? — запитав Фок.

— Чим?

— Та чим завгодно. Її здоров'ям, душевним станом? Її здатністю витримати похід?

— Якби в мене виникли якісь сумніви щодо Аліси чи іншого працівника, — сказав Бейлі, — я б ужив заходів.

Десь у глибині бушу різко й пронизливо закричала пташка. Нахмурившись, Бейлі зиркнув на годинник.

— Вибачте. Послухайте, ми дуже вдячні вам за допомогу з пошуками, але мені час рухатися. Хочу встигнути на базу на вечірній інструктаж.

Чейз переступив з ноги на ногу.

— Я й сам туди їду. Підвезти вас?

— Дякую, я своїм ходом, — поплескав Бейлі по даху «БМВ».

Від дістав ключі, ще раз потиснув усім руки й поїхав геть, невидимий за тонованими вікнами машини.

Чейз провів його очима, а потім безнадійно глянув на мінівен «Авторитетних пригод», який незграбно тулився в кутку стоянки.

— Мені теж час їхати. Якщо будуть новини, я повідомлю, — промовив Чейз і поплуганився до мінівена з ключами в руках. Фок і Кармен знову залишилися самі.

— Хотіла б я знати, чому Бейлі запізнився сюди, — сказала Кармен. — Ти віриш, що це була сімейна справа?

— Не знаю, — озвався Фок. — «БейліТенантс» — сімейна фірма. Тож може йтися про що завгодно.

— Ага. Хоча, мушу сказати, якби в мене була така машина, я б теж не квапилася на автобус.

Вони підійшли до власного седана, припаркованого в дальньому куті. В щілини вже намело піску й листя, які злетіли хмарою, коли відчинився багажник. Фок витягнув пошарпаний наплічник і завдав на спину.

— Ти ж наче казав, що походи — то не твоє, — зронила Кармен.

— Не моє.

— Перекажи це своєму наплічнику. Бо він уже ледве дихає.

— А! Так. Його добряче потягали. Але не я.

Фок замовк, проте Кармен очікувально дивилася на нього. Він зітхнув.

— Це мого тата.

— Мило. Він тобі подарував?

— Майже. Він помер. Отож я забрав наплічник.

— От чорт. Вибач.

— Та все гаразд. Він йому все одно більше не потрібен. Ходімо.

Не встигла вона нічого додати, як Фок відвернувся, й вони через стоянку рушили в адмінкорпус. Всередині було, мов у печі, й Фок відчув, як шкіра зрошується потом. За конторкою сидів той самий лісник, що й перед тим. Він перевірів, які номери заброньовані для поліції та шукачів, і вручив їм ключі.

— Вийдете надвір — і повертайте ліворуч по доріжці, — пояснив він. — Ви в кінці ряду, поруч.

— Дякую.

Вони вийшли й уздовж адмінкорпусу дійшли до довгої міцної дерев'яної будівлі. Вона була розділена на окремі номери, які виходили на спільну веранду. Рухаючись уздовж будівлі, Фок почув, як по бляшаному даху знов почав накрапати дощик. Номери, як і було обіцяно, виявилися в самому кінці.

— Зустрінемося за двадцять хвилин? — зронила Кармен, зникаючи за дверима.

Номер виявився маленьким, але на диво затишним. Більшу частину кімнати займало ліжко, а ще була шафа, яка тулилася в куті, й двері, які вели у крихітну суміжну вбиральню. Скинувши куртку, Фок перевірив мобільний. Сигналу не було й тут.

Фок поставив свій — тобто татів — наплічник під стіну. На тлі білої фарби він здавався задрипаним. Можна було б узяти якусь іншу сумку. Фок знайшов його у глибині шафи, шукаючи гірські черевики. Він майже забув, що той там лежить. Майже, але не зовсім. Фок витягнув наплічник, а потім довго сидів на підлозі в тихій кімнаті, дивлячись на нього.

Фок був з Кармен не до кінця відвертий. Він не просто забрав наплічник сім років тому, коли тато помер, — його віддала медсестра онковідділення в госпісі. Той був легенький, але не порожній: там ще лежали останні речі Ерика Фока.

Довгий час Фок не наважувався перебрати речі й ще довше — віддати їх на благодійність. Зрештою в нього залишився тільки наплічник і ще три предмети. Дві світлини й окремий великий потертий конверт. Конверт був пом'ятий, з облізлими кутиками, але не запечатаний.

І зараз Фок, відкривши верхню кишеньку наплічника, дістав цей конверт. Він виявився ще пошарпанішим, ніж пам'яталося. Фок розклав уміст на ліжку. Перед ним розгорнулися контури, градієнти, штрихування й символи.

Гірські піки, долини, буш і узбережжя. Краса природи на папері.

Водячи пальцями по картах, Фок відчув мало не запаморочення від того, які вони всі знайомі. Карт було понад дві дюжини. Деякі старі, ними користувалися більше за інші, тому затертий папір потоншав. Звісно, тато вносив правки. Він же краще знав. Принаймні думав, що знав. Головні туристичні маршрути штату помережив почерк Ерика Фока. То були нотатки, які він робив щоразу, коли взував

гірські черевики, завдавав на спину наплічник і з полегшеним зітханням залишав місто.

Фок дуже давно не роздивлявся карти. І ніколи не міг себе примусити вивчити їх ретельно. А тепер він гортав їх, поки не знайшов ту, яку шукав: Гіралензький хребет і околиці. Карта була старіша, пожовкла на кутиках. Згини потерті й нечіткі.

Фок скинув черевики й улігся на ліжку, дозволяючи голові бодай на хвилинку провалитися в подушку. Повіки обважніли. Тут було тепліше, ніж надворі. Він навмання розгорнув одну з карт, примружившись проти світла. Місцями сірі позначки олівцем затерлися від часу, а слова по краях розмастилися. Фок підніс карту ближче до обличчя, відчуваючи приглушене, задавнене роздратування. Жахливий татів почерк ніколи неможливо було прочитати. Фок спробував зосередитися.

«Вода. Табір (неофіційний). Стежка перегороджена».

Фок знову покліпав, цього разу довше. В номері було тепло.

«Короткий шлях. Спостережний пункт. Повалене дерево».

Кліп. Вітер бився в шибку вікна. «Взимку ризиковано. Обережніше». Застереження часто повторювалося. «Просувайся обачно. Тут небезпечно». Фок заплющив очі.

День 2. Ранок п'ятниці

Згортали табір довше, ніж очікувалося. Намети не хотіли складатися в маленькі пакунки, як було задумано, і змійки на чохлах доводилося підтягувати, а вони чинили опір.

Джил розуміла, що наплічник ніяк не може бути важчий, ніж учора. Розуміла, але, завдаючи його на спину, не могла в це повірити. Група вже й так вибилася з графіку, але Джил дозволила жінкам не квапитися в слабенькому ранковому світлі, вовтузячись зі шнурками та пляшками, їй не хотілося йти з привалу, й не їй одній, підозрювала вона. Інші привали на цьому маршруті, як відомо, менші й не такі зручні, але справа навіть не в цьому. Просто полишати безпеку вихідного пункту заради невідомого було трохи лячно.

Пакуючись, Джил одним оком поглядала на Алісу. Жінка ні з ким не розмовляла, і її довелося двічі питати, де лежить чохол для розпірок. Але Джил була певна — Аліса не хвора. І не отримає дозволу перервати похід. Щодо цього Джил також була певна.

Вона спостерігала, як Аліса збирає винні пляшки й спільне сміття і безцеремонно вручає все це Бет. Схоже, за ранішню сцену її докори сумління не мучать. Джил уже хотіла втрутитися, але Бет без єдиного слова забрала сміття й поклала до себе в наплічник. Джил спустила це на гальмах. Вона вже навчилася не вв'язуватися в чужі битви.

За годину, коли відмовок уже не залишилося, жінки нарешті рушили. Невдовзі Аліса вирвалася вперед, а їй на п'яти насідала Брі, вчепившись у карту. Дивлячись на їхні потилиці, Джил поправила наплічник. Лямки натирали плечі. Продавець у крамниці запевняв, що вони для додаткового комфорту зроблені зі спеціального матеріалу, який «дихає». Спогад про цю розмову викликав у Джил глибоке й тривке відчуття зради.

Бодай стежка йшла по рівному, але сама земля була горбкувата, тож доводилося дивитися під ноги. Джил спіткнулася раз, тоді вдруге, мало не втративши рівновагу. Відчула, як хтось схопив її за руку, притримуючи.

— Усе гаразд? — запитала Лорен.

— Так. Дякую. Не звикла до таких черевиків.

— Гризуть?

— Трохи, — зізналася Джил.

— Треба дві пари шкарпеток. Тонкі наспід, а згори товсті. Слухай, Джил... — Лорен стишила голос. — Я хотіла вибачитися.

— За що?

Джил здогадувалася. А може, й ні. Якщо так подумати, Лорен може почуватися винною багато в чому.

— На тому тижні, на нараді, — пояснила Лорен. — Ну, я хочу вибачитися, що не була на нараді. Але Ендрю сказав, що може й сам провести презентацію... — вона не договорила. — Я перепрошую. Слід було прийти, я знаю. Але у мене останнім часом домашні проблеми.

На цих словах Джил озирнулася. Вона добре знає, що таке домашні проблеми.

— Ми якось можемо тебе підтримати?

— Та ні. На жаль. Але дякую, — мовила Лорен, і далі дивлячись прямо вперед. Останнім часом вона дуже схудла: на шії і зап'ястках під шкірою проступали кості.

— Точно?

— Так.

— Гаразд. Бо нарада...

— Я дуже перепрошую...

— Я розумію, але таке трапилося не вперше. І навіть не вдруге.

— Більше не повториться.

— Ти впевнена, Лорен? Бо...

— Так, я впевнена. Все піде на лад.

Дуже сподіваюся, подумала Джил. Лорен уже потрапила в перелік претендентів на чергове скорочення. Як по правді, вона його очолювала, поки Аліса не запропонувала об'єднати неповні ставки — це дасть таку саму економію. Джил також підозрювала, що за останні місяці Аліса принаймні двічі прикривала Лорен, при цьому ледве уникнувши серйозних помилок. Якщо Джил довідалася про два такі випадки, швидше за все, їх було більше. Вона знала, що жінок пов'язує давнє знайомство. Але як ним користується Лорен — то інше питання.

Попереду виднілася Алісіна голова, світла на тлі темної стежки. Джил дещо спало на думку.

— Вчора ти чудово впоралася з багаттям. Я бачила, як ти його розпалювала.

— О! Дякую. Я в школі навчилася.

— Вас там добре підготували.

— Ще б пак. Цілий рік у польовому таборі «Макалластер» жіночого коледжу «Індейвор». За такий час багато чого навчишся. Аліса теж там була, — мовила Лорен і глянула на Джил. — Ти ж, мабуть, училася в приватній школі — невже у вас там чогось такого не було?

— Я отримала освіту в Швейцарії.

— О! Ну, тоді, мабуть, ні.

— Слава Богу, — легенько всміхнувшись, Джил скося глянула на Алісу. — Сумніваюся, що я б витримала цілий рік отакого.

Лорен усміхнулася у відповідь, але Джил побачила в її очах невисловлене запитання. Якщо їй тут так не подобається, навіщо взагалі було на це погоджуватися? Джил уже лік втратила, скільки разів це запитання звучало в різних формах за останні тридцять років, але відповідь завжди була одна й та сама. «БейліТенантс» — родинна фірма. А Джил Бейлі зробить для родини що завгодно.

— Хай там як, — промовила Лорен, — але я просто хотіла вибачитися. Я усвідомлюю, що останнім часом на роботі не все гладко.

Джил побачила, що попереду Аліса та Брі зупинилися. Стежка роздвоювалася: трохи ширше відгалуження бігло ліворуч, вужче — праворуч. Брі витягнула карту й, присівши на пеньок, роздивлялася її, встромивши носа в папір. Аліса стояла, вперши руки в боки, й дивилася на неї. Коли наблизилися інші жінки, вона звела погляд: голова схилена набік, блакитні очі насторожені. Цікаво, подумалося Джил, чи не підслухала вона їхню розмову. Ні. Вона йшла задалеко.

— І я дуже вдячна і за роботу, і за можливості, — провадила Лорен, стишивши голос. — І за твою терпимість. Хочу, щоб ти знала: я все надолужу.

Джил кивнула. Аліса й досі спостерігала за ними.

— Надолужиш, я знаю.

Розділ 8

Фок рвучко прокинувся — за вікном номера було темніше, ніж йому пам'яталося. Шелеснув папір, і Фок опустив очі. Татова карта й досі лежала розгорнута в нього на грудях. Потерши очі, він примружився на дощ, який барабанив у шибку. Лише за мить Фок збагнув, що це стукають У двері.

— А ти не квапився, — мовила Кармен, відчиняючи двері, й за нею в кімнату влетів вихор холодного повітря.

— Вибач. Я задрімав. Заходь, — озвався Фок, роззираючись. Стільців немає. Він розправив покривало на ліжку. — Сідай.

— Дякую, — Кармен відсунула карти на покривалі, звільняючи для себе місце. — Що це таке?

— Та нічого. Це татові.

Кармен узяла карту Гіралензького хребта, яка лежала розгорнута згори на стосі.

— Тут стільки позначок!

— Ага. Всі карти такі. Це в нього було хобі.

— Навряд чи тут є великий хрестик з підписом «Аліса тут»? — зронила Кармен. Вона роздивлялася нотатки олівцем. — Моя бабуся так робила в книгах рецептів: додавала коментарі й уточнення. Я досі їх усі зберігаю. Це приємно — вона неначе розмовляє зі мною. І вона мала рацію. Якщо до цедри додати пів чайної ложечки соку, виходить такий смачний лимонний пиріг, якого ти в житті не куштував.

Вона відклала карту, яку тримала, й узяла іншу.

— Ви з ним разом проходили ці маршрути?

— Ні, — похитав головою Фок.

— Що — жодного?

Фок повільно склав карти.

— Ми мали небагато спільного.

У роті пересохло, й він ковтнув.

— А чому так?

— Довга історія.

— А є скорочена версія?

Фок опустив очі на карти.

— Коли мені було шістнадцять, тато продав ферму, й ми переїхали в Мельбурн. *Я* не хотів, але в рідному містечку в нас виникли серйозні проблеми. Все швидко погіршувалося, й тато вважав, що робить це для мене. Не знаю, мабуть, він гадав, що має забрати мене звідти.

За багато років по тому, вже дорослим, Фок, озираючись назад, частково розумів татове рішення. Але тоді він просто почувався зрадженим. Здавалося неправильним тікати в місто, коли з ніздрів не вивітрився сморід страху й підозр.

— Ми сподівалися почати все спочатку, — сказав він. — Але не так сталося, як гадалося. Тато ненавидів місто. Й мені там було не краще.

Він зупинився. Вони ніколи з татом про це не розмовляли. Ні про колишнє життя, ні про нове. Невимовлені слова висіли поміж ними, мов запона, і здавалося, наче щороку до неї додається новий шар. Зрештою вона стала такою цупкою, що Фок уже й не бачив чоловіка з тамтого боку. Він зітхнув.

— Хай там як, а майже кожні вихідні тато пакував наплічник, виїздив кудись подалі й рушав у похід. І користувався цими картами.

— А ти ніколи не відчував спокуси піти з ним?

— Ні. Не знаю. Він запрошував. Принаймні на початку. Але ж, розумієш, мені було шістнадцять, сімнадцять. *Я* був злий.

— Хіба не всі діти такі в цьому віці? — всміхнулася Кармен.

— Мабуть.

Хоча так було не завжди. Фок ще пам'ятав часи, коли він ходив за татом, як тінь. На фермі на пасовищах малий Фок, який головою ледве сягав огорожі, намагався наздогнати татові широкі розмірені кроки. Палюче сонце видовжувало їхні тіні, а біле волосся аж світилося. Тоді, пам'ятав Фок, йому хотілося бути таким самим, як тато. Озираючись назад, він зрозумів ще одну річ. П'єдестал був занадто високий.

Кармен щось казала.

— Перепрошую?

— *Я* запитала, що про це все думала твоя мама.

— О! Нічого. Вона померла, коли я був зовсім маленький.

Взагалі-то вона померла, народжуючи його, але Фок старався по можливості уникати таких подробиць. Від цього більшість людей ніяковіла, а в декого — переважно у жінок — в очах з'являвся оцінювальний блиск. «А ти був того вартий?» Фок сам собі старався не

ставити цього питання, проте іноді ловив себе на думці: цікаво, а які були останні мамині думки? Він сподівався, вона не дуже шкодувала.

— Але то таке. Ось як мені дісталось все це, — поклав він останню карту на стос і відсунув його вбік. Годі. Кармен зрозуміла натяк. Засвистів вітер, затремтіла віконна рама, й вони обоє озирнулися.

— Отже, Аліси немає, — сказала Кармен.

— Поки що ні.

— То що тепер? Чи є нам сенс лишатися тут до завтра?

— Не знаю, — зітхнув Фок, відхиляючись на спинку ліжка. Пошуки в руках професіоналів. Навіть якщо Алісу знайдуть за годину — чи то цілу й неушкоджену, чи то замерзлу й закривавлену, — Фок розумів, що потрібні контракти доведеться добувати в інший спосіб. Аліса Рассел ще не скоро повернеться на роботу, якщо взагалі повернеться.

— Даніель Бейлі не зрозумів, хто ми такі, — мовив він. — А якщо зрозумів, то дуже вміло це приховав.

— Не зрозумів, я згодна.

— Це майже переконує мене, що вся ця історія ніяк не пов'язана з нами, от тільки... — Фок глянув на мобільний, який мовчав на тумбочці біля ліжка.

— Знаю, — кивнула Кармен.

Запис, «...завдати їй болю...»

Фок потер очі.

— Забудь усе, що говорилося. Навіщо було Алісі намагатися додзвонитися мені звідси?

— Не знаю. Схоже, спершу вона спробувала додзвонитися в рятувальну службу, але не вдалося... — Кармен якусь мить поміркувала. — І все одно, якщо чесно, якби це я тут застрягла, я б точно дзвонила не тобі.

— Дякую. Навіть зважаючи на всі мої карти?

— Навіть так. Але ти розумієш, про що я. Тому це має якось бути пов'язано з нами. Чи з тобою. Я підозрюю, що вона хотіла дати задній хід. Коли ви востаннє розмовляли, вона не здавалася занепокоєною?

— Ти ж була присутня, — сказав Фок. — Минулого тижня.

— А, правильно. А більше ви не спілкувалися?

Зустріч, про яку потім і не згадаєш. П'ять хвилин на стоянці великого супермаркету. «Нам потрібні контракти, — сказали вони. — Ті, які ведуть до Лео Бейлі. Вони на першому місці». Прозвучало це начебто як прохання. Але з тону було очевидно, що це наказ. Аліса огризнулася, що їй так робить усе можливе.

— Ми занадто на неї тиснули? — запитав Фок. — І вона десь прокололася?

— Не тиснули ми на неї більше, ніж зазвичай.

Щодо цього Фок не мав певності. На них насадили згори, а вони передали це по ланцюжку. Сніговий ком — традиційна бізнес-модель, з якою, був певен Фок, Аліса чудово знайома. «Дістаньте контракти Лео Бейлі». Зіпсований телефон: їм шепнули на вухо, а вони шепнули Алісі. Наскільки це важливо, Фокові й Кармен не сказали, але таємничість, з якою це все робилося, говорила сама за себе. «Дістаньте контракти». Аліса Рассел зникла, а от тиск згори — ні. «Дістаньте контракти». Першочергова справа. І все одно Фок зиркнув на телефон, «...завдати їй болю...»

— Якщо Аліса прокололася, то хтось мав це помітити, щоб почалися проблеми, — сказала Кармен. — Може, побалакати з Алісиною асистенткою? Бріанною Маккензі. Коли з босом щось трапляється, зазвичай перша дізнається асистентка.

— Ага. Питання тільки в тому, скаже вона щось нам чи ні.

Фокові подумалося, що це може залежати від того, який сніговий ком Аліса за роки встигла викотити на асистентку.

— Гаразд, — заплющила повіки Кармен, потерла рукою обличчя. — Слід повідомити контору. Ти з ними сьогодні ще не говорив?

— Востаннє вчора ввечері.

Фок подзвонив на роботу після телефонної розмови з сержантом Кінгом. Новину про зникнення Аліси Рассел сприйняли не дуже добре.

— Хочеш, візьму удар на себе?

— Та не треба, — всміхнувся Фок. — Я сам.

— Дякую, — зітхнула Кармен, відкидаючись назад. — Якби в Аліси почалися проблеми ще до походу, вона б нам зателефонувала ще до виходу. Тому хай що сталося, а трапилося це тут, так?

— Схоже на те. Іян Чейз казав, перед виходом вона здавалася нормальною. Хоча, може, він просто не помітив.

Одне про Алісу вони могли сказати напевне: ця жінка дуже добре вміла тримати лице. Принаймні Фок на це сподівався.

— Де запис із камери на заправці? — запитала Кармен. — Той, коли група їде сюди?

Фок дістав з наплічника ноутбук. Знайшов флешку, яку дав йому працівник заправки, й розвернув екран так, щоб і Кармен бачила. Вона підсунулася ближче.

Запис був кольоровий, але на екрані все одно домінували сірі барви, бо камера була спрямована на заасфальтоване подвір'я біля колонок. Звуку не було, але картинка — нормальної якості. Запис містив останні сім днів, і поки Фок прокручував до четверга, на екрані швидко миготіли машини. Коли на часовій мітці була приблизно середина дня, Фок увімкнув перегляд, і кілька хвилин вони з Кармен дивилися.

— Ось, — нарешті вказала Кармен на мінівен, який під'їхав до заправки. — Це ж він, правда?

Зйомка велася згори, непорушною камерою; на екрані відчинилися дверцята водія. Виліз Чейз. Нескладно було впізнати його довготелесу фігуру, коли він підійшов до колонки.

На екрані відчинилися середні дверцята мінівена, безшумно сіпнувшись на завісах. Виліз азіят, за ним — двоє темночубих хлопців і лисуватий чоловік. Лисань рушив до крамниці, а решта троє стояли гуртом, потягуючись і теревенячи. Позаду них з мінівена вилізла кремезна жінка, важко спустившись на землю.

— Джил, — промовила Кармен, а Джил Бейлі дістала телефон. Постукала по ньому, піднесла до вуха, потім відсунула й поглянула на екран. Фокові й не потрібно було чітко бачити її обличчя, щоб відчути її розчарування.

— Кому це вона хотіла додзвонитися? — спитав він. — Може, Данієлю?

— Може.

Цієї миті на подвір'я вийшла ще одна жінка — на плече їй звисав темний хвіст.

— Це Бріанна? — спитала Кармен. — Схожа на фото.

Темнокоса дівчина роззирнулася, й у цей час із мінівена вилізла третя жінка.

— Ось вона, — видихнула Кармен.

Це була Аліса Рассел; білява і гнучка, вона потягнулася, як кицька. Вона щось мовила до темнокосої дівчини, яка трималася біля неї. Вони обидві дістали телефони й дзеркально повторили всі дії Джил, які Фок і Кармен бачили хвилину тому. Перевірили, постукали, перевірили — нічого. Від розчарування легенько похилилися плечі.

Темнокоса дівчина заховала телефон, але Аліса свій так і тримала в руці. Вона зазирнула в одне з віконець мінівена, до якого з того боку притискалася дебели фігура. Запис був не настільки чіткий, щоб розгледіти дрібниці, але Фокові це нагадало розслаблену вразливість, яка буває уві сні.

Фок і Кармен дивилися, як Аліса піднесла телефон до вікна. Мигнув спалах, вона глянула на екран, а потім показала знімок чоловікам, які стояли поряд. Вони беззвучно розсміялися. Аліса показала телефон темнокосій дівчині, яка на мить застигла, а потім її рот розтягнувся в піксельній усмішці. Фігура в мінівені ворухнулася, й вікно посвітліло, а далі знов потемніло. За склом проступив натяк на обличчя: рис не було видно, але мова тіла читалася ясно. «Що відбувається?»

Аліса відвернулася, коротко відмахнувшись. «Нічого. Це просто жарт».

Обличчя залишалося у вікні, поки з крамниці не вийшов Чейз. Він був з працівником заправки. Фок упізнав його шапочку. Поки команда «БейліТенантсу» залазила назад у мінівен, двоє чоловіків розмовляли на подвір'ї.

Останньою сховалася Аліса Рассел: двері захряснулися, і її порцелянове личко зникло. Чейз лягнув працівника заправки по спині й сів на водійське сидіння. Мінівен затрусився: двигун завівся, й колеса покотилися.

Працівник заправки проводжав мінівен поглядом. Він лишився сам-один.

— Самотня робота, — зронив Фок.

— Ага.

За кілька секунд працівник розвернувся й вийшов за межі кадру, і знову подвір'я перетворилося на безлюдну сіру пляму. Фок і Кармен дивилися на екран, але нічого не відбувалося. Нарешті Кармен відкинулася назад.

— Отже, ніяких сюрпризів. Аліса — ще та сучка, любить гладити людей проти шерсті. Але ми це й так знали.

— Вона здавалася цілком розслабленою, — сказав Фок. — Набагато більше, ніж з нами.

Але це теж не так уже й дивно, подумалося йому.

Кармен, притиснувши долоню до рота, притлумила позіхання.

— Вибач, ранній підйом дається взнаки.

— Розумію.

За вікном небо стало темно-синім. У шибці вже віддзеркалювалися їхні обличчя.

— Будемо закінчувати.

— Подзвониш у контору? — запитала Кармен, підводячись, і Фок кивнув. — А завтра поїдемо в лікарню — послухаємо, що скаже Алісіна асистентка. Хтозна? — похмуро всміхнулася вона. — Якби мене в корпоративному поході вкусила змія, я б розсердилася. Може, й у неї язик розв'яжеться.

Вона відчинила двері, впускаючи черговий вихор холодного повітря, й пішла.

Фок подивився на стаціонарний телефон на тумбочці. Підняв слухавку й набрав знайомий номер, і, сидячи на ліжку, почав слухати гудки, які дзвеніли за кількасот кілометрів на захід, у Мельбурні. Відповіли швидко.

Жінку знайшли? Ні. Ще ні. Контракти дістали? Ні. Ще ні. А коли будуть контракти? Фок не знав. На тому кінці лінії зависла пауза. Потрібні контракти. Так. Це нагально. Так, він розуміє. Є фактор часу, всі чекають. Так, Фок знає. Розуміє.

Фок сидів і слухав, як на нього спускають усіх собак. Іноді ствердно мугикав. Він розумів, що йому кажуть. І не дивно — він усе це вже чув неодноразово.

Слухаючи, він натрапив очима на стос карт, пошукав серед них Гіралензький хребет і розгорнув. Навігаційну сітку заповнювали криві стежки — різні шляхи в різні місця. Слухаючи телефон, Фок водив пальцем по стежках. Може, Аліса зараз там — у світлі місяця чи ліхтарика вдивляється в такі самі лінії, оглядає краєвид, намагаючись порівняти карту з реальністю? А може, шепнув якийсь голос, уже запізно. Фок сподівався, що ні.

Він глянув у вікно. Кімната була занадто яскраво освітлена, тож він побачив тільки власне віддзеркалення з телефоном у руках. Потягнувшись, вимкнув лампу на тумбочці. Темрява. Коли очі призвичаїлися, проступили синьо-чорні обриси за вікном. Можна було розрізнити вдалині початок маршруту на Мірор-Фолз. Обабіч нього, здавалося, на вітру дихають дерева.

Зненацька на початку стежки зблиснуло світло, й Фок гойднувся вперед. Що то було? В нього на очах з-за дерев з'явилася постать, похиливши голову та скулившись від негоди; вона швидко простувала на турбазу, долаючи опір вітру. Майже бігла. Під ногами в неї танцював тонкий промінь ліхтарика.

Для прогулянки надто темно й холодно. Фок підвівся й, досі притискаючи трубку до вуха, притулився обличчям до шибки. В темряві, ще й з такої віддалі, риси обличчя неможливо було розрізнити. Але це жінка, подумалося йому. Щось у ході натякало саме на це. Одяг не відбивав світла. Хай хто ця людина така, але точно не з офіційної пошукової команди.

Монолог, що лився Фокові у вухо, почав затихати.

Дістаньте контракти. Так. Чимшвидше. Так. Не підведіть нас. Ні.

Клац — і все закінчилося, принаймні на сьогодні. Фок стояв з мовчазною трубкою в руці.

Постать за вікном ішла по самому краю доріжки, уникаючи світла, що лилося з адмінкорпусу на стоянку. Вона — чи все-таки він? — завершила за ріг і зникла з очей.

Фок повісив трубку й подивився на марний у цих краях мобільний, який лежав поряд зі стаціонарним, «...завдати їй болю...» Секунду повагавшись, він схопив ключі й відчинив двері. Проклинаючи, що номер розташований так далеко, він побіг доріжкою, і крижане повітря, заповзаючи під одяг, холодило шкіру. Слід було прихопити куртку. Завернувши за ріг адмінкорпусу, він оглянув порожню стоянку, не певен, що саме сподівався побачити.

Там нікого не було. Фок зупинився й дослухався. Вітер глушив усі кроки. Фок підтюпцем піднявся сходами в адмінкорпус; з кухні долинув брязкіт начиння й далекі голоси. За конторкою самотою сиділа інша людина — жінка.

— Сюди ніхто щойно не заходив?

— Ну, ви ж.

Фок кинув на неї несхвальний погляд, і вона похитала головою.

— За останні десять хвилин ніхто не заходив.

— Дякую.

Він знову вийшов надвір. Відчуття було, наче він пірнає в басейн, і Фок обхопив себе руками. Подивився на буш, а тоді, похрустуючи гравієм, пішов через стоянку до початку маршруту.

Попереду стояла темрява, позаду сяяло світло. Озирнувшись через плече, Фок побачив удалині, як йому здалося, вікно власного номера: порожній квадрат. Стежка під ногами вся була затоптана слідами. Почувся шурхіт, і над головою метнувся кажан — рвані обриси на тлі нічного неба. А більше на стежці нікого не було.

Вітер кусав шкіру; Фок повільно розвернувся по колу. Він стояв сам-один. Хай хто тут пробігав, він уже зник.

День 2. Ранок п'ятниці

Брі пітніла. Попри холод, шкіра була липка, а з пор відгонило перегаром. Це було огидно.

Відколи Брі прокинулася, в неї боліла голова. Поки згортали табір, біль посилювався: все це забирало цілу вічність — набагато довше, ніж очікувалося. Лише Аліса, здавалося, квапиться вирушати далі. Брі бачила, як вона з такою силою заштовхала намет у чохол, що той мало не репнув. Брі не пропонувала допомогу. В неї і з власним наметом мороки вистачає.

Нарешті застібнувши змійку, розпашіла Брі, сховавшись за дальнім деревом, беззвучно виблювала. Скільки вона вчора випила? Вона не пригадувала, щоб доливала собі, але й не пригадувала, щоб пластянка була порожня. Це все кляті чоловіки винні, подумала вона, відчуваючи укол злості. Не так на них, як на себе. Зазвичай у таких справах вона поводить себе обережніше.

А зараз Брі, витираючи краплю поту з ока, дивилася в спину Алісі. Та вирвалася вперед одразу після виходу, й цього разу Брі заледве за нею встигала. Аліса бачила, скільки вона вчора випила? Брі сподівалася, що ні. Більшість часу Аліса провела за розмовою з Даніелем, подалі від товариства. Коли Брі, в якої вже трохи кружляло в голові, побачила Алісу вдруге, та прямувала до наметів. Учора Брі вдалося проскочити, але сьогодні вона все одно за це розплачується.

Цього ранку вони двічі натикалися на розвилку, і двічі Аліса зупинялася й озиралася. Брі, стараючись не зважати на каміння, яке гримотіло в голові, звірялася з картою й показувала потрібний напрямок. Аліса, кивнувши, без єдиного слова рушала далі.

Позаду почувся приглушений стогін. Це міг бути хто завгодно. Починають здавати плечі, ноги й нерви, подумалося їй. Кілька кілометрів тому стежка звузилася, й жінки вишикувалися вервечкою. Дорога йшла вгору, а це не сприяло розмовам. Аліса попереду в черговий раз зупинилася, бо стежка зробила плавний поворот і, розширившись, роздвоїлася. Позаду знову почувся стогін. Цього разу точно Джил.

— Постривайте, — гукнула Джил. — Зробімо зупинку на обід.

Брі полегшено видихнула, але Аліса звірилася з годинником.

— Ще рано, — крикнула вона у відповідь.

— Не так уже й рано. І тут гарне місце.

Насправді не дуже гарне, подумала Брі, опускаючи наплічник на землю. Під ногами болото, та й ніякого краєвиду — тільки височенні дерева зусібіч. Тремтячи, вона сіла на свій наплічник; ноги підгиналися. Зупинившись, вона відчула, як зразу стало холодно. І тихо, бо змовкли кроки. Цвірінькали й щебетали невидимі пташки. З бушу почувся шурхіт, і Брі рвучко обернулася, подумки вже пірнувши в чорну діру й гепнувшись під ноги привида Мартина Ковача.

Але там, звісно, нікого не було. Почуваючись безглуздо, Брі відвернулася. Це й справді було безглуздо. Вона занадто молода, щоб пам'ятати ту давню історію, але випадково натрапила на неї, шукаючи інформацію про Гіралензький хребет. Вона сиділа на робочому місці, цілком поглинута долею останньої імовірної жертви — вісімнадцятирічної Сари Сонденберг, якої так і не знайшли, — коли ззаду підійшов молодший менеджер по роботі з клієнтами, налякавши її.

— Обережніше там, у Гіралензі, — сказав він, вишкірившись і кивнувши на екран. — Ви з нею трохи схожі.

— Це ти обережніше, бо я про такі жартики доповім у відділ кадрів.

Останній місяць їхній легенький флірт набирав обертів. Брі подумалося: коли молодший менеджер нарешті запросить її випити, вона, мабуть, погодиться.

Щойно він пішов, вона знову поглянула на екран. А Сара Сонденберг справді схожа на неї? Може, є щось спільне — ніс, рот. Дівчина була гарненька, це понад сумнів. Але по-своєму. Крім того, Сара Сонденберг — блакитноока білявка. Брі згорнула сторінку й більше про це не думала — аж до сьогодні.

Вона знов озирнулася через плече. Нічого. І все одно, мабуть, краще буде зробити невеличку перерву. Вона ковтнула води з пляшки, щоб приглушити головний біль, і заплющила очі.

— Якщо вже зібралася це робити, не можеш бодай відійти подалі?

Брі здригнулася, почувши Алісин голос, і розліпила повіки. Аліса, звісно, говорила не до неї. Не в такому тоні.

Але вона дивилася на Бет, яка прихилилася до дерева, тримаючи в руці запалену цигарку.

Господи, тільки вийшли на свіже повітря, а сестра не забарилася його зіпсувати. У вухах миттєво зазвучав мамин голос: «Дай їй спокій, хай ліпше курить, ніж...» Мама ніколи не закінчувала фрази. Не могла вимовити це слово вголос.

Бет знизала плечима й подибала геть; у повітрі димок від цигарки змішувався з запахом евкаліптів. Аліса помахала рукою перед обличчям.

— Обід, — почувся голос.

Звівши погляд, Брі побачила Лорен, яка стояла над нею, простягаючи загорнуту в целофан булочку з сиром і яблуко.

— О! Дякую, — спробувала всміхнутися Брі, але на саму думку про їжу в животі завирувало.

— Тобі треба поїсти, — досі стояла над нею Лорен. — Це допоможе.

Жінка й не думала відходити, поки Брі не розгорнула край бутерброда й не дзьобнула шматочок булки. Лорен дочекалася, поки вона ковтне, й аж тоді пішла геть.

Аліса глянула на Брі, неначе сьогодні вперше її добре роздивилася.

— Перепила вчора?

— Просто втомилася, — озвалася Брі. — Й погано спала.

— Не ти одна.

Тільки тепер Брі побачила, що Аліса бліда, й здивувалася, як могла не помітити цього раніше.

— Штурманом зможеш і далі бути? — запитала Аліса.

— Так. Певна річ.

— Точно? Якщо звернемо не туди, змарнуємо багато часу.

— Я розумію. Не звернемо.

Прозвучало це неочікувано голосно, й Джил підвела погляд. Вона сиділа оддалік на валуні, скинувши черевик і поправляючи шкарпетку.

— Все гаразд?

— Усе добре, дякую, — сказала Брі, а водночас із нею Аліса промовила:

— Брі втомлена після вчорашнього.

Джил перевела погляд з Аліси на Брі.

— Ясно.

— Нічого я не втомлена. Все гаразд.

Джил хвильку помовчала, але на обличчі в неї було написано, що вчора вона бачила більше, ніж Аліса. Брі відчула, як у неї спалахнули щоки.

— Не хочеш, щоб хтось інший поки що взяв карту? — безтурботно поцікавилася Джил.

— Ні. Не треба. Дякую. Я сама зможу.

— Гаразд, — повернулася Джил до своєї шкарпетки. — Але скажи, якщо знадобиться заміна.

— Не знадобиться. Дякую.

Брі роздратовано прикусила кінчик язика. Вона відчувала, що Аліса досі спостерігає за нею, і спробувала зосередитися на булочці, що лежала на колінах. Відкусила шматочок, щоб уникнути розмов, але відчула, що не може проковтнути. За мить вона загорнула бутерброд і сховала в наплічник.

— Я не мала наміру тебе принизити, — сказала Аліса, — але ми повинні повернутися в неділю вчасно.

Щось у її голосі примусило Брі звести погляд. Вона подумки погортала календар. Що в Аліси за розкладом?

Неділя. Вручення нагород у школі Марго Рассел. Брі заплющила очі, щоб не закотити їх.

Вона зустрічалася з Марго тільки раз, два місяці тому. Аліса попросила її забрати з хімчистки доньчину вечірню сукню й завезти до них додому. Це аж ніяк не входило в посадові обов'язки Брі, але чи не погодиться вона зробити особисту послугу? Звісно, без питань. Сукня була прегарна. Схожу сукню й Брі вдягала на шкільний бал, хіба що не таку шикарну. Навіть якби в Алісиному кабінеті не було фото доньки, Брі впізнала б Марш, щойно та відчинила двері. Молодша копія матері. Вона була з подругою — попивали капустяне смузі з однієї з улюблених крамниць Брі, де торгують товарами для здоров'я.

«Привіт, а смузі в них класні, правда?» — мовила Брі. Вона добре знала такі напої і добре знала таких дівчат — лискучі коси, гладенька шкіра, ідеальні фігури й зачудований вираз обличчя. І Брі такою була в школі. Вона й досі така.

Якусь мить Марго нічого не казала, а потім тицьнула соломинкою в чохол з хімчистки, який тримала Брі.

«Це моя сукня?»

«Ой, так. Ось. До речі, я — Брі».

«Я знаю. Дякую».

Почулося шурхотіння поліетилену, й двері зачинилися. Брі залишилася на ганку сама, витріщаючись на блискучу фарбу.

«Хто ця кралечка?» — долинув з вікна віддалений голос.

«Одна з маминих підручних».

«Якась прилипала».

«Мама так і каже».

Брі позадкувала. А зараз вона дивилася на Алісу. На тридцять років старшу за доньку, але з таким самим виразом в очах.

— Не хвилюйтеся, — примусила Брі себе всміхнутися. — Ми не запізнаємося.

— Добре.

Брі підвелася і, вдаючи, що розминається, пішла стежкою до пенька. Вдалині вона бачила сестру, яка досі курила, задивившись на буш. Брі поставила ногу на пеньок і нахилилася, відчуваючи, як натягується підколінне сухожилля, а в голові починає крутитися. В животі завирувало, й вона притлумила гарячу хвилю, яка рвалася з глотки.

Дівчина розгорнула карту й розклала її, щоб добре роздивитися, поки розминатиметься. Стежки на папері трохи розпливалися.

— Тобі зле?

Брі звела погляд. Над нею стояла сестра, простягаючи пляшку води.

— Зі мною все гаразд.

Пляшки вона не взяла.

— Ти впевнена, куди нам іти?

— Так, Господи, чому всі тільки про це й питають?

— Може, тому, що у тебе невпевнений вигляд.

— Стули пельку, Бет.

Знизавши плечима, близнючка сіла на пеньок. Під її вагою він рипнув. Цікаво, подумала Брі, скільки вона вже важить? У підліткові роки вони обмінювалися одягом. Більше таке не вдасться, це точно.

Коли шість місяців тому Бет подзвонила, Брі, як завжди, дочекалася, поки ввімкнеться автовідповідач. Коли голос на тому кінці запитав, чи зможе Брі дати рекомендацію на роботу, Брі ніяк не

відреагувала. За тиждень з'явилося ще одне повідомлення з новиною, що Бет дали посаду молодшого оператора з обробки даних у «БейліТенантсі». Брі подумала, що це жарт. Цього ж не може бути. Вона ж так тяжко гарувала, щоб отримати свою нинішню посаду, і йдеться не лише про диплом у галузі торгівлі й дві безоплатні практики. І що — тепер доведеться працювати в одній фірмі з сестрою з її дешевою стрижкою, одягом розміру «L» і її *помилкою*, яку вона офіційно зобов'язана зазначати в резюме?

Мама підтвердила, що все правда.

«Ти її надихаєш. Я ж тобі казала».

Брі подумалося, що сестру більше надихає побоювання втратити страховку. Брі обережно розпитала у відділі кадрів. Схоже, Джил Бейлі особисто затвердила несподіване призначення. Неофіційно Брі пояснили, що на користь сестри зіграла її власна бездоганна робота в компанії. На десять хвилин замкнувшись у кабінці туалету, Брі, перетравлюючи цю інформацію, намагалася загнати назад гнівні сльози.

На той момент вони з сестрою бачилися тільки раз за останні вісімнадцять місяців. Це було на Різдво, коли подзвонила мама, прохаючи — *благаючи* — Брі пробачити сестру. П'ятдесят хвилин Брі з кам'яним обличчям слухала, як мама плаче в телефон, перш ніж нарешті піддалася. Зрештою, це ж Різдво. Отож вона повернулася в домівку свого дитинства, озброєна подарунками для всіх членів родини, окрім одного.

Бет, безробітна й злиденна, після відсидки видавалася на диво тверезою. Вона подарувала Брі дитяче фото їх двох, роздруковане та вставлене в дешеву рамку, яка жахливо не пасуватиме до квартири Брі. До подарунка додавалася різдвяна картка, на якій було написано лише одне: «Вибач». Оскільки за ними спостерігала матір, Брі не відсунулася, коли Бет її обійняла.

Після свята, вже вдома, Брі вийняла фото, а рамку віддала в благодійну крамничку. За годину вона повернулася й викупила її. Зі вставленим назад фото подарунок востаннє бачили в глибині високої шафи, за новорічними прикрасами.

Того дня, коли Бет мала вперше вийти на роботу в «БейліТенантс», мама подзвонила Брі й попросила зробити все можливе, щоб сестра не втратила цю роботу. А тепер, дивлячись на

сестру, яка курила, сидячи на пеньку, Брі пожалкувала, що дала таку обіцянку.

— Дівчата, ви готові? — долинув зі стежки голос, і Брі озирнулася. Джил, Аліса й Лорен уже звелися на ноги й неохоче поглядали на наплічники.

— Так. Ми йдемо, — схопила Брі карту й побігла назад. Занадто швидко. В неї аж у голові запаморочилося.

— Тут ліворуч чи праворуч? — спитала Джил, завдаючи наплічник на спину. Стежка роздвоювалася, й на обидва вузькі відгалуження наповзали густі чагарники. Ліворуч земля здавалася краще втоптанною, але Брі знала, що в першій половині дня на всіх розвилках потрібно повертати праворуч. Вона ще раз звірилася з картою, відчуваючи на собі чотири пари очей. Знову повісивши на плечі вантаж, жінки нетерпеливилися нарешті зрушити з місця. Брі провела пальцем по маршруту; рука трішки тремтіла, а в животі вирувало. Так, вони звертали вже двічі, а це — третій раз.

— Якщо потрібна допомога, Брі... — переступила Аліса з ноги на ногу.

— Не потрібна.

— О'кей. Отож, у який бік...

— Праворуч.

— Ти впевнена? Не поквапилася?

Брі простягнула карту. Вказала на розвилку. На червону лінію.

— Ось. Повертаємо праворуч.

— Ми вже аж тут? — здивувалася Аліса. — Ага, ну тоді гаразд.

Брі рвучко згорнула карту по згинах.

— Бачите, ми рухаємося швидко. Не хвилюйтеся.

«І бодай раз у житті не діставайте мене». Брі змусила себе глибоко вдихнути й начепити на обличчя усмішку.

— За мною.

Розділ 9

Враження було, наче дивишся у дзеркало в кімнаті сміху. На стукіт у двері лікарняної палати одностайно звелось два обличчя, які більше нагадували спотворене відображення одне одного.

— Бріанна Маккензі? — зронив Фок.

Жінка на ліжку вже не пашіла здоров'ям, як на світлині з особової справи. Під очима залягли темні тіні, а уста поблідли й потріскалися. Рука була туго забинтована.

— Ми з поліції. Медсестра не казала, що ми чекали на розмову з вами?

— Ага, — озвалася дівчина, яка сиділа поряд з ліжком на пластиковому стільці, хоча Фок звертався до Бріанни, — казала, що у вас є додаткові питання про Алісу.

— Щира правда. Ви Бетані, так?

— Можна просто Бет.

Оце вперше Фок вживу побачив Бет Маккензі, тож з цікавістю роздивлявся її. Подібність була химерна: неначе тонкі риси Брі розтанули на сонці, розплившись і набрякнувши. Шкіра в Бет була червонувата, навколо носа й на підборідді полопалися судини. Тьмяне обвисле волосся — ні коротке, ні довге — свідчило про те, що його невміло пофарбували в домашніх умовах. Здавалося, Бет років на десять старша за свою сестру, якій двадцять з хвостиком, та на Фока вона подивилася твердим поглядом.

З ліжка ще не прибрали тацю з залишками обіду. Схоже, з'їли з нього небагато.

Фок і Кармен розшукали районну лікарню за дві вулиці від заправки. Вона мало відрізнялася від сімейної клініки й займалася всім — і хворобами місцевих мешканців, і травмами туристів. Медсестра за стійкою реєстратури твердо вказала їм на двері й дозволила повернутися за півтори години, коли у Бріанни закінчиться дія снодійного. Тричі вони з Кармен обійшли рядок місцевих крамничок, а решту сімдесят вісім хвилин просиділи в машині. А коли повернулися, їм повідомили, що тільки-но подали обід.

— Під час обіду відвідини заборонені. Жодних винятків.

Зрештою медсестра пальцем підкликала їх до стійки. Можна заходити в палату. Бріанну Маккензі поклали в стаціонар, у двомісну палату в кінці коридору, як пояснила медсестра, але вона виявилася там єдиною пацієнткою. Зима ж, не сезон.

Нарешті потрапивши в палату, Фок і Кармен підтягнули до ліжка два стільці.

— Алісу вже знайшли? — Бет пильно дивилася на Фока й Кармен.
— Це тому ви прийшли?

— Ще ні, — озвався Фок, — вибачте.

— Ох. То про що ви хотіли розпитати?

— Взагалі-то ми хотіли поговорити з вашою сестрою, — сказала Кармен. — Бажано наодинці.

— Гадаю, мені ліпше залишитися.

Брі, яка спиралася на подушку, змінила позу.

— Та Боже ж милий! Бет, усе гаразд. Іди, нехай уже починають допит, — скривилася вона. — Знеболювальне є?

— Ще не час, — мовила Бет, і не глянувши на годинник.

— Запитай у медсестри.

— Ще зарано. Тобі аж до вечора нічого не дадуть.

— Господи! Піди і спитай. Будь ласка.

Бет важко підвелася зі стільця.

— Гаразд. *Я* вийду з чорного ходу покурю. І так, — додала вона, коли сестра розтулила рота, — я запитаю медсестру. Але ще зарано, кажу тобі.

Присутні провели її очима.

— Вибачте. Вона засмучена, бо їй не довіряють і не лишають у палаті ліки, — пояснила Брі, коли двері зачинилися.

— А чому? — поцікавилася Кармен.

— Та тут проблема на рівному місці. В минулому Бет мала залежність, але вже понад рік вона чиста. Але медсестри, гадаю, вважають за краще перестрахуватися. Було б, мабуть, ліпше, якби вона не приходила... — Брі опустила погляд. — Але вона хоче побути зі мною.

— А ще хтось вас навідує? — запитав Фок. — Хлопець? Батьки?

— Ні, — посмикала Брі пов'язку. Нігті в неї були пофарбовані яскраво-рожевим лаком, але він уже місцями обліз, а кілька нігтів було зламано. — В мамі розсіяний склероз.

— Перепрошую.

— Та все гаразд. Ну, не гаразд, але що вже вдієш. Вона таку дорогу не подужає. І татові доводиться переважно сидіти з нею. Хай там як, — вона силувано всміхнулася, — в мене є Бет.

Зависла важка пауза.

— Якщо ви не проти, ми б хотіли розпитати про Алісу, — мовив Фок. — Ви давно на неї працюєте?

— Вісімнадцять місяців.

— Асистенткою?

— Координатором-адміністратором.

Фокові здалося, що Кармен притлумила посмішку, але швидко оговталася.

— Що входить у ваші обов'язки?

— Спершу це були переважно секретарські функції, але згодом це більше стало нагадувати наставництво. Я постійно з Алісою, переймаю в неї навички й готуюся до підвищення.

— Добра з неї начальниця?

Секундна пауза.

— Так. Безумовно.

Вони чекали, але Брі більше нічого не додала.

— Отож, на вашу думку, ви добре її знаєте? — запитав Фок.

— Так. Дуже добре, — відповіла Брі з дивною ноткою в голосі. Фок спостерігав за нею, але не схоже було, що вона його впізнає. Якщо вона й знала, хто він такий, то, як і Даніель Бейлі, добре це приховувала.

— А як Аліса поводитися в поході? — запитала Кармен.

Брі поторсала пов'язку. Краї вже розпатлалися.

— Поки ми не заблукали, вона поводитися, як завжди, правда. Вона любить попиляти, але в тому поході ми всі були не в гуморі. А коли ми заблукали... — Брі похитала головою. — Перелякалися всі.

— А вона не висловлювала особливого занепокоєння? — провадила Кармен. — Ну, крім того, що ви загубилися, звісно?

— Тобто?

— Це може бути що завгодно. Проблеми вдома, на роботі, з колегами?

— Ні. При мені не висловлювала.

— А ви як людина, яка добре її знала, — мовила Кармен, — нічого такого не відчули?

— Ні.

— А на роботі? Ще до походу? Не було дивних прохань чи зустрічей, які привернули вашу увагу?

— А який стосунок це має до того, що трапилося тут?

— Може, й не має, — сказав Фок. — Ми просто намагаємося збагнути, що могло трапитися.

— Я вам можу точно сказати, що трапилося, — обличчям Брі пробігла якась хмарка. — І не з моєї провини.

— Що саме не з вашої провини?

— Ми загубилися. Це все через ту дурнувату стежку кенгуру, на яку ми натрапили другого дня. Так сказали в поліції. Сказали, що там легко було помилитися... — Брі замовкла, і якийсь час чувся тільки тихенький писк лікарняної апаратури. Нарешті дівчина зітхнула. — Не треба було обирати мене штурманом. Я взагалі на цьому не розуміюся. Мене на півдня відіслали на курси, де що двадцять хвилин робилися перерви на каву, і я мала одразу стати фахівцем?

Вона ворухнула пораненою рукою — і скривилася, а чоло зрослося потом.

— А що сталося, коли ви збагнули, що зійшли з маршруту? — запитав Фок.

— Далі все полетіло шкереберть. Ми так і не знайшли місце другого привалу, тож того вечора не отримали харчі. А наші запаси вже вичерпувалися. Через нашу дурість зіпсувалися намети, — реготнула вона. — Кумедно навіть, як усе швидко почало розвалюватися. Але ми не могли міркувати тверезо, тож раз у раз припускалися помилок. Важко пояснити, яке там виникає відчуття... неначе ми — останні люди на світі.

— А як Аліса зреагувала на те, що ви заблукали? — запитав Фок.

— Вона постійно командувала, що нам робити. У стресових ситуаціях вона доволі агресивна. В шкільні роки вона багато ходила в походи — рік училася в одному з отих відділень у буші. Мабуть, думала, що через це її мають усі слухатися. Не знаю, — зітхнула Брі. — Мабуть, і мали б. Але Лорен... Лорен Шо, знаєте?.. вона теж була в нашій групі й теж провела рік у буші, й вона схвалювала далеко не всі Алісині рішення. Як-от коли ми третього дня натрапили на ту колибу.

Ну, вона була жахлива. Мені там зовсім не подобалося, але ж довелося обирати менше лихо. Погода почала псуватися, потрібен був якийсь прихисток. Отож ми zostалися, — Брі зробила паузу. — Аліса єдина не хотіла залишатися.

— Але не змогла переконати вас піти? — запитав Фок.

— Так. І її це зовсім не тішило. Вона сказала, що знає, як звідти вибратися, хотіла йти далі. Але ми відмовилися. Ми ж саме через це й ускочили в халепу. Через те, що просто сліпо йшли. Почалася сварка. Аліса сказала, що сама піде, але Джил її не відпустила. А вранці, коли ми прокинулися, виявилось, що Аліса забрала телефон і зникла.

— А Джил Бейлі пояснила, чому не хоче відпускати Алісу? — перепитала Кармен.

— Бо це було небезпечно, звісно. І, як виявилось, вона не помилялася.

Брі переводила погляд з Кармен на Фока і назад — чи не збираються вони заперечити.

— А як ви діяли, зрозумівши, що її немає? — нарешті поцікавився Фок.

— Це не мене треба питати, — похитала головою Брі. — Я думала, що прокинулася перша, й пішла в кущики. Повертаючись назад, я перечепилася. Спершу не зрозуміла, що саме сталося: я подумала, що впала рукою на щось гостре. Бите скло або що. А потім побачила, як тікає змія, і все збагнула.

Брі так закусила нижню губу, аж та побіліла. Дивилася вона невидючим поглядом крізь Фока й Кармен.

— Я думала, що там і помру. Була впевнена. Нам казали, що там трапляються тигрові змії. Я гадки не мала, де ми опинилися. Думала, вже ніколи не побачу рідних, не зможу попрощатися з мамою, — вона судомно вдихнула. — Пам'ятаю, як у мене запаморочилося в голові й забило дух. Лікар каже, що в мене, мабуть, був просто напад паніки, але тоді я гадала, що це через отруту. Мені чимось перетягнули руку. Все боліло. Навіть не знаю, в яку мить я збагнула, що Аліси немає.

Брі поторсала пов'язку.

— Коли всі вирішили, що треба йти — йти без неї, — я не сперечалася. Дибала, куди скажуть. Лорен вела нас на північ, поки ми не вийшли на дорогу. Я все це погано пам'ятаю. Лікар каже, що в мене, певно, був шок. Мені чомусь зайшло в голову, що Аліса побігла

вперед, щоб викликати допомогу, й чекатиме на нас на умовленому місці, — опустила погляд Брі. — Здається, я навіть питала про неї, але в голові в мене стояв туман. Я сама не тямлю, що роблю.

Нарешті сльози пролилися, й Фок простягнув їй серветку. Вони з Кармен, слухаючи дзуміння апаратури, чекали, поки Брі витре очі.

— В Аліси був телефон, — сказала Кармен. — При вас вона з кимсь розмовляла?

— Ні, — швидко відповіла Брі. — Ну, тобто, намагання додзвонитися були. Вона декілька разів набирала три нулі, проте так і не пробилася. Телефон там не працює.

— Але, залишивши вас, вона забрала його з собою?

— Ну, — легенько знизала плечима Брі, — це ж її був.

З довгим розпущеним волоссям і забинтованою рукою вона, спираючись на подушку, здавалася тендітною. Ці її поламані нігті, ця історія...

— Ви кажете, що добре знали Алісу, — мовив Фок. — Ви здивувалися, коли вона вас покинула?

— За звичайних обставин я б здивувалася, — подивилася на Фока Брі розширеними очима. «А вона вміє брехати чоловікам». Ця думка з'явилася нізвідки. — Але ж я кажу: там усе по-іншому. Шкода, що ми її не послухалися. Може, тоді б нічого з цього взагалі не трапилось.

— Але ж тоді, може, зараз шукали б вас усіх.

— Може. Але, можливо, це було б краще, ніж те, що тепер.

Вона ворухнула забинтованою рукою — й обличчя сіпнулося від болю. Фок і Кармен обмінялися поглядами.

— Мабуть, поки що це все. Дамо вам перепочити, — мовила Кармен, підводячись. — Дякуємо, Бріанно.

Дівчина кивнула. Тіні в неї під очима потемніли порівняно з тим, як було на початку розмови.

— Якщо побачите мою сестру, то скажіть їй або привести медсестру зі знеболювальним, або до біса забиратися, щоб мені могли поставити крапельницю.

В палаті було прохолодно, але Фок, зачиняючи двері, побачив, що чоло Брі знову зрослося потом.

День 2. Пообіддя п'ятниці

Бліде сонце перетнуло вузьку смужку неба, а ноги вже провалювалися в траву по кісточки, коли хтось нарешті промовив:

— Так і має бути?

То була Джил, і Бет, почувши ці слова, беззвучно видихнула з полегшенням. Вона вже двадцять хвилин хотіла запитати те саме, але не наважувалася. Брі б її придушила.

Сестра зупинилася й озирнулася.

— Та начебто все правильно.

— Начебто? Чи правильно?

— Правильно, — невпевнено відгукнулася Брі. Вона поглянула на карту. — Повинно бути. Ми ж ніде не звертали.

— Я розумію. Але... — Джил обвела рукою краєвид. Стежка заросла травою, а дерева з кожним кроком змикалися дедалі щільніше. Байдуже, що там каже карта, але *відчуття* було, що все неправильно.

Навкруги цвірінькали, перегукуючись, пташки. Бет не могла позбутися враження, що навколо перемовляється буш.

— За цілий день нам не трапився жоден прапорець, — сказала Джил. — Восстаннє ми його бачили вчора на дереві.

Загалом їх повинно бути шість. За цей час ми мали б уже хоч один побачити. Щонайменше один.

— Можливо, на тій розвилці по обіді ми звернули не туди. Можна мені поглянути? — Аліса висмикнула карту з пальців Брі, не встигла та й озватися. Брі так і застигла з витягнутою рукою, геть розгублена. Бет ловила її погляд, але так і не впіймала.

— Дивіться, — хмурилася Аліса над картою. — Точно кажу, що ми помилилися. Я відчувала, що якимось занадто швидко ми дійшли.

— Я справді не...

— Брі, — урвала її Аліса. — Ми не там, де треба.

На якусь мить у буші запанувала дивна тиша, і Бет поглянула на евкаліпти. Кора звисала клаптями, як полущена шкіра. Вони здавалися дуже високими й підступали дуже близько. «Ми як у клітці», — зненацька подумалося їй.

— Що далі? — спитала Джил, і в її голос закралася нова нотка, яку Бет не могла розшифрувати. Це ще не страх — поки що ні. Мабуть, занепокоєння. Глибока зацікавленість.

Аліса простягнула карту, показуючи Джил.

— Якби ми повернули правильно, опинилися б отут, — указала Аліса. — А якщо неправильно, то не знаю. Ми, швидше за все, десь у цих краях, — вона обвела пальцем кружечок на карті.

Джил нахилилася ближче, ще ближче, й у кутиках її очей поглибилися зморшки.

Вона не може нічого роздивитися на карті, збагнула Бет. Мабуть, занадто дрібний шрифт. Джил водить очима по аркушу, але це все одно що дивитися на порожню сторінку. Бет бачила, як її бабуся отак вдавала, що читає, не волюючи зізнаватися, що через далекозорість нічого не бачить. Поки Джил доволі переконливо прикидалася, що роздивляється карту, Аліса з цікавістю на обличчі спостерігала за нею. Вона теж усе зрозуміла, подумалося Бет.

— Гм-м-м, — гмикнула Джил ухильно й передала карту Лорен. — А ти що скажеш?

Лорен трохи здивовано взяла карту. Схиливши голову, забігала очима по паперу.

— Ні, мені теж здається, що ми не там, де треба, — сказала вона. — Вибач, Брі.

— І що нам робити? — поглянула на неї Джил.

— Думаю, слід розвертатися і спробувати повернутися власними слідами.

— Господи, — застогнала Аліса. — Це забере цілу вічність. Ми ще декілька годин тут будемо соватися.

— Ну, — знизала плечима Лорен, — не знаю, які ще в нас є варіанти.

Джил крутила головою, переводячи погляд з однієї жінки на другу, немов на тенісному турнірі. Брі стояла всього за метр-два від них, але було враження, наче вона невидима.

Аліса знову поглянула на стежку.

— Та й чи зможемо ми взагалі повернутися? Стежка ледве означена. Можемо збитися з неї.

Бет здригнулася: Аліса мала рацію. Озирнувшись, вона побачила, що стежка по краях немов розмита та зливається з краєвидом. Бет

автоматично намацала цигарки. В кишені немає. У неї закалатало серце.

— Гадаю, все одно це найкращий варіант, — сказала Лорен. — Принаймні найбезпечніший.

— Ми згаємо декілька годин, — подивилася Аліса на Джил. — І знову до привалу дійдемо вже в темряві, це точно.

Джил глянула на свої нові черевики, й Бет зрозуміла: ідея накинути ще декілька кілометрів її не радує. Джил розтулила рота. Знову стулила й коротко похитала головою.

— Ну, не знаю, — нарешті мовила вона. — А яка альтернатива?

Аліса роздивилася карту, а потім підвела примружені очі.

— Хтось ще чує плюскіт струмка?

Бет затамувала подих. Стугоніння крові у вухах майже цілковито заглушувало слабеньке жебоніння води. Господи, вона геть не в формі. Інші бодай одразу ж закивали.

— Якщо ми звернули не туди ось тут, то це має бути оцей струмок, — вказала Аліса на карту. — Судячи зі звуку, він неподалік. Можемо орієнтуватися на нього. Якщо зрозуміємо, де ми, то скоротимо навпростець і вийдемо на потрібну стежку.

Лорен схрестила руки на грудях, зауважила Бет, а уста стиснула в тонку лінію.

— Ти думаєш... — Джил прокашлялася. — Ти впевнена, що ми зможемо тут зорієнтуватися?

— Так. Повинні зорієнтуватися.

— А ти як гадаєш? — обернулася Джил до Лорен.

— Я гадаю, що краще повернутися власними слідами.

— На Бога, та ми тут до ночі ходитимемо, — вигукнула Аліса. — Сама знаєш.

Лорен нічого не відповіла. Джил перевела погляд з однієї на другу, а потім знову опустила очі. Напружено зітхнула.

— Ходімо пошукаємо цей струмок.

Ніхто й не збирався питати думки Брі.

Бет рушила за всіма, й жебоніння води почало гучнішати. Воно зовсім не схоже було на дудніння вчорашнього водоспаду: не таке виразне й більш приглушене. Перетнувши перелісок, Бет побачила, що вони опинилися на глинистій кручі.

Під ногами обривалася земля, а більш як за метр унизу виднілася мулиста коричнева стрічка. Дивлячись на воду, Бет подумала, що це радше річечка, ніж струмок. Після дощу вона стала повноводішою й, хлюпаючи в берег, залишала по собі шумовиння. На поверхні крутився мотлох, натякаючи, що течія тут сильна.

Аліса зосереджено вивчала карту, а Джил і Лорен спостерігали за нею. Брі з покинутим виглядом крутилася поряд. Бет зняла наплічник і застромила в нього руку, шукаючи пачку цигарок. Не змогла знайти, і, попри холод, долоні в неї спітніли. Вона ще глибше запхала руку. Нарешті пальці намацали знайому форму, й Бет висмикнула руку, тягнувши заодно одяг і різні дрібниці.

Дівчина запізно помітила, як до берега покотився блискучий металевий балончик. Вона простягнула руку, але він був уже задалеко: ще раз перекоївся й упав з кручі.

— Чорт!

Вона запхнула цигарки в кишеню й кинулася за балончиком.

— Що це було? — відірвала Аліса колючий погляд від карти.

— Не знаю, — визирнула з кручі Бет і видихнула з полегшенням. Хай що це таке, а воно зависло над водою у сплетенні голого гілля.

— Чудово, — сказала Аліса, яка вже теж дивилася вниз. Та всі дивилися. — Це газовий балончик для пічки.

— Ба... що? — Бет бачила, як з кожним погойдуванням гілок щось поблискує.

— Балончик. Для пічки, — повторила Аліса. — Нам він потрібен на вечір, щоб зварити їсти. І на завтрашній ранок. Господи, Бет! Як ти його впустила?

— Я гадки не мала, що він у мене.

— Ми ж розділили спільні речі, ти знаєш.

Уламок дерева, що плавав у воді, вривався в гілля. Балончик загойдався, але втримався.

— А без нього можна обійтися? — спитала Джил.

— Ні, якщо ми сьогодні хочемо повечеряти.

Ще один сплеск води — і балончик знову хитнувся. Бет відчувала на собі Алісині очі. Вона дивилася прямо на повноводу річку, добре знаючи, що буде далі. Аліса ззаду підійшла впритул, і Бет відчула, як її у спину штовхає невидима рука.

— Діставай.

Розділ 10

Бет стояла під дверима лікарні, притулившись до стіни, сховавши в кишеню одну руку та приплющивши очі, а перед її обличчям клубочився дим. Побачивши Фока й Кармен, вона трішки випросталася.

— Ви вже закінчили? — гукнула вона. — Як Брі?

— Так собі, — мовила Кармен, підходячи до неї. — Просила нагадати вам, щоб ви запитали в медсестри знеболювальне.

— Я запитала. Ще зарано. Вона ніколи не слухає мене, — Бет, відвернувшись, видихнула дим і почала розганяти рукою повітря. — Які новини про Алісу? Досі нічого?

— Наскільки ми знаємо — нічого, — відповів Фок.

— Чорт, — вилаялася Бет, знімаючи з нижньої губи шматочок тютюну. Вона глянула на дерева, які наповзали на лікарняну стоянку. — Цікаво, що з нею трапилось.

— А ви як гадаєте?

Бет задивилася на цигарку.

— Потому як вона пішла? Хтозна. Там що завгодно може статися. Ми всі намагалися її відрадити.

Фок спостерігав за нею.

— А чим ви займаєтеся в «БейліТенантсі»?

— Обробкою даних і архівацією.

— Справді? А що це означає?

— Саме це й означає. Систематизую документи, вношу дані й забезпечую доступ партнерів до потрібних їм документів.

— Тобто ви маєте доступ до всіх даних компанії?

— Тільки до відкритих. Є конфіденційні папери й таємні архіви, доступ до яких мають лише старші партнери.

— Ви з Алісою Рассел часто перетиналися на роботі?

— Ну, іноді, — озвалася Бет без ентузіазму в голосі. — Вона частенько спускалася в архів, запитувала то те, то се.

Фок відчув, як Кармен стрепенулася.

— А коли вона спускалася до вас, ви з нею розмовляли? — безбарвно запитала вона. — Не цікавилися, що саме вона шукає?

Бет схилила голову набік, і на її обличчі щось промайнуло. Оглядність, здається.

— Ні, в архіві вона ні з ким не розмовляла, тільки якщо без цього ніяк. Усе одно для мене ці всі дані — китайська грамота. Мені замало платять, щоб я ще вдумувалася.

— А в поході? Може, в поході ви краще поладнали? — запитав Фок, і обличчя Бет закам'яніло, а цигарка застигла на півдорозі до рота.

— Це жарт?

— Ні.

— Тоді відповідь — ні. Ми з Алісою Рассел не ладнали. Ні на роботі, ні в поході, — озвалася Бет і кинула погляд на двері в лікарню. — Вам хіба моя сестра не казала?

— Ні.

— А! — Бет востаннє зтягнулася й затоптала недопалок. — Мабуть, гадала, що ви знаєте. Аліса мене не любила й не приховувала цього.

— А чому так? — поцікавилася Кармен.

— Не знаю, — знизала плечима Бет. Вона витягнула пачку цигарок, запропонувала Фокові й Кармен. Вони обоє похитали головами. — Взагалі-то, — промовила Бет, вкладаючи нову цигарку в рота, — я знаю. Вона не любила мене, бо не мала в цьому потреби. З мене їй користі не було, тож я її не цікавила. Я не Брі... — Бет обвела себе жестом з голови до ніг, від жовтувато-блідого обличчя до товстих стегон. — Алісі нескладно було влаштувати мені пекло, й вона свій шанс не прогавила.

— Навіть попри присутність вашої сестри?

Бет криво посміхнулася.

— Через присутність моєї сестри. Думаю, це її найбільше розважало.

Вона підпалила цигарку, затуливши її долонею. Вітер скуйовдив волосся Бет, і вона щільніше загорнулася в куртку.

— Отож Аліса влаштувала вам пекло, — мовила Кармен. — А ви намагалися відповідати їй? Чинити спротив?

На обличчя Бет на одну коротку мить набігла хмарка.

— Ні.

— Зовсім? Мабуть, ви були у відчаї.

Вона знизала плечима.

— Завжди знайдеться сука, яка отак поводитьсья. Який сенс розгойдувати човна — воно того не варте. Принаймні поки я на умовно-достроковому.

— А за що ви на умовно-достроковому? — запитав Фок.

— А ви не знаєте?

— Можемо дізнатися. Але краще, якщо ви самі розповісте.

Бет метнула погляд на двері лікарні. Перш ніж відповісти, вона переступила з ноги на ногу й зробила глибоку затяжку.

— А з якої ви поліції, як ви сказали?

— З федеральної, — простягнув Фок своє федеральне посвідчення, й Бет нахилилася роздивитися.

— Я на умовно-достроковому... — вона затнулася. Зітхнула. — Через ту історію з Брі.

Вони чекали.

— Вам доведеться розповісти детальніше, — нарешті сказала Кармен.

— Так, вибачте. Не люблю про це розмовляти. Кілька років тому я... — вона, здавалося, за одну затяжку докурила цигарку. — Я була на міліні, вдерлася в квартиру Брі й поцупила кілька речей. Одяг, телевізор. Трохи заощаджень. Прикраси, які бабуся подарувала їй перед смертю. Брі повернулася додому й застукала мене за тим, як я вантажу це все в багажник. Коли вона спробувала мене зупинити, я її вдарила.

Останні слова вона виплюнула так, наче у них бридкий присмак.

— Завдали їй болю? — запитав Фок.

— Фізично — нічого особливого, — відповіла Бет. — Але ж її вдарила посеред вулиці сестра-близнючка, яка намагалася її пограбувати, тож — так: це завдало їй болю. Я завдала їй болю.

Остання фраза прозвучала завчено, неначе її багато разів повторювали в присутності психотерапевта. Бет докурила, але цього разу дуже неспішно затоптувала недопалок.

— Послухайте, якщо чесно, я взагалі мало що пам'ятаю. Я кілька років сиділа на наркотиках — з самого... — вона не договорила. Провела долонею по руці. Цей жест нагадав Фокові, як її сестра на лікарняному ліжку шарпала бинти. — З випускного року в університеті. Я утнула дурницю. Поліція миттю взяла мене, коли я

намагалася продати її речі. *Я* навіть не пам'ятала, що вдарила її, поки мені адвокат не сказав. На той час у мене вже були арешти, тож мене ув'язнили. Брі в цьому не винна. *Я* точно знаю, що вона не ходила в поліцію. Могла б — їй би ніхто нічого не закинув. Це сусідка, побачивши нашу бійку, викликала поліцію. Але Брі все одно не хоче про це розмовляти. Вона взагалі зі мною практично не розмовляє. Про те, що тоді сталося, я переважно дізналася на суді.

— І що далі було з вами? — запитала Кармен.

— Кілька місяців у виправному закладі — там було не дуже приємно, потім трохи довше на примусовому лікуванні — там було краще.

— Вас вилікували від залежності?

— Ага. Ну, принаймні дуже старалися. А тепер я дуже стараюся. Лікування ще не закінчилося, але мене навчили брати на себе відповідальність за свій вибір. І за те, як я вчинила з сестрою.

— А як ви зараз ладнаєте? — запитала Кармен.

— Нормально. Вона допомогла мені влаштуватися на цю роботу, й це чудово. В університеті, перш ніж кинути, я вивчала комп'ютери й інформаційні технології, тож робота в «БейліТенантсі» трохи рутинна, але на умовно-достроковому взагалі важко знайти роботу, тому я дуже вдячна, — трохи силувано всміхнулася Бет. — Колись ми були дуже близькі. Ми навіть одягалися однаково років до чотирнадцятьох, десь так — аж смішно. Занадто довго. Неначе ми — одна людина. Ми всерйоз вважали, що здатні читати думки одна одної, — зиркнула вона на двері лікарні. — Але не здатні, — промовила вона трохи здивовано.

— Мабуть, ви перелякалися, коли її вкусила змія, — сказав Фок.

Бет стиснула губи.

— Так. *Я* страшенно злякалася, що втрачу її. *Я* вранці прокинулася сходити в туалет і, повернувшись, знову задрімала, коли раптом прибігає Брі, стискаючи руку. Нам треба було негайно доправити її в лікарню, а клята Аліса зникла без попередження. Ми як пришкварені гасали бушем, шукаючи її, але по ній і слід захолов, — провела вона коротким нігтем великого пальця по губі. — Якщо чесно, мені було до сраки. *Я* непокоїлася тільки за Брі. Аліса дасть собі раду, думала *я*. Нам пощастило, що Лорен уміє орієнтуватися за компасом, бо ми б і досі там сиділи. Вона вела нас строго на північ, поки не

вивела на дорогу, а вже по ній ми повернулися. Я в житті не була така щаслива, угледівши асфальт.

— А ви не бачили, як пішла Аліса? — запитав Фок, пильно спостерігаючи за нею.

— Ні. Але я не здивувалася. Вона перед тим погрожувала так учинити.

— І, кажуть, вона забрала з собою телефон.

— Так, забрала. Це було збіса егоїстично, але в цьому вся Аліса. Та це не мало значення. Там усе одно не було зв'язку.

— Жодного разу?

— Жодного, — глянула на них Бет так, наче вони тупі. — В іншому разі ми б викликали допомогу.

— Нарешті добившись на місце зустрічі, ви не здивувалися, що Аліса туди досі не дійшла? — запитав Фок, і Бет на мить замислилася над його питанням.

— Ага, взагалі-то трохи здивувалися. Тим паче якщо ми фактично йшли тим самим маршрутом, тільки на декілька годин відставали. Якщо ми її не обганяли, а вона не прийшла раніше за нас, то куди вона могла подітися?

Питання повисло в повітрі. Фок розрізнув туркотіння поліцейного гвинтокрила, який кружляв десь удалині. Бет переводила погляд з Фока на Кармен і назад.

— Слухайте, — переступила вона з ноги на ногу й стишила голос. — В Аліси було якесь завдання?

— Яке це? — спитав Фок, зберігаючи спокій на обличчі.

— Це ви мені скажіть — ви ж федерали.

Фок і Кармен мовчали, і зрештою Бет знизала плечима.

— Ну, не знаю. Але кажу вам, вона запитувала в архіві багато різних даних. Справа в тому, що вона почала до нас спускатися і сама все брати, а це було незвично. Я звернула увагу тільки тому, що раніше вона посилала Брі, а потім стала ходити сама. І почала частіше брати документи з обмеженим доступом. І після її зникнення мені спало на думку... — знову знизала плечима Бет, задивившись попри них на гори, які височіли вдалині.

— Бет, — мовила Кармен, — ви впевнені, що Аліса пішла з колиби самохіть?

— Слухайте, я впевнена. Я, звісно, не бачила, як вона йшла, але ж вона зробила це тихенько, розуміючи, що ми її не пустимо. Вона не хотіла застрягнути в буші. Ще після першого привалу вона переконувала Джил відпустити її саму, але та відмовилася. А в колибі все повторилося.

— Отож між ними була напруга? — запитала Кармен.

— Звісно.

— Ми бачили мигцем Джил, і схоже, в неї на обличчі синець. На щелепі.

Довгу хвилю Бет мовчала, роздивляючись цигарку.

— Я не впевнена, коли саме з'явився цей синець. Вона в поході кілька разів падала.

Фок мовчав, тиша затягувалася, але Бет не підводила погляду.

— Гарзд, — нарешті промовив він. — Отож між Джил і Алісою не було повної злагоди.

— Ні, але це й не дивно. Аліса може в порожній кімнаті влаштувати сварку. Й вона була роздратована задовго до того, як Джил їй відмовила. Аліса з першого вечора була не в гуморі — після отої задушевної розмови з Даніелем Бейлі.

З-за дверей лікарні почувся настирливий сигнал тривоги.

— З Даніелем Бейлі?

— Ну, це брат Джил. Він — генеральний директор. Першого вечора до нас завітала чоловіча група, й він відвів Алісу на приватну розмову.

— Не знаєте, про що йшлося?

— Та ні. Я небагато почула. Аліса запитала, звідки він щось там знає, а Даніель відповів, що бачив це на власні очі. Вона продовжувала допитуватися: «А хто ще про це знає?» А він сказав: «Поки що ніхто», — нахмурилася Бет, пригадуючи. — Даніель мовив щось таке: «Ідеться про повагу, ось чому я вирішив тебе попередити».

— Попередити? — перепитав Фок. — Ви правильно розчули?

— Ага, але я не впевнена, про що взагалі була мова. Це привернуло мою увагу, бо зазвичай Даніель Бейлі не виказує особливої поваги до жінок на роботі.

— Зухвалий? — запитала Кармен.

— Радше зверхній.

— Ясно, — сказав Фок. — А яким тоном він того вечора розмовляв? Він не здався вам сердитим?

— Ні, він був спокійний. Але не дуже радісний. Здавалося, ця розмова йому неприємна.

— А як говорила Аліса?

— Сказати чесно? — Бет на мить замислилася. — Мені здалося, що Аліса налякана.

День 2. Пообіддя п'ятниці

— Давай спускайся, Бет, — вказала Аліса на повноводу річку. — Бігом. Поки балончик не змило.

Лорен визирнула з кручі. Маленький металевий балончик так і лежав на сплетеному й поламаному гіллі, здригаючись від поштовхів каламутної води, яка вирувала внизу.

Бет завагалася на краю кручі. Щось пробурмотіла.

— Чого чекаєш?

— Кажу: не можна ввечері просто розпалити багаття?

— Багаття можна розпалювати тільки на першому привалі, — сказала Аліса. — Далі куховарити потрібно на пічці. Просто спустися вниз і забери.

Бет метнула погляд на ріку.

— Але як?

Гарне питання, подумала Лорен. Берег був крутий і глинистий і обривався просто у воду. Навколо обламаних гілок зібрався брудний шар річкового сміття.

— Я впаду у воду, — закам'яніла Бет на краю. — Я не вмію плавати.

Аліса трохи здивувалася.

— Серйозно? Зовсім?

— Ну, погано плаваю.

— Господи! Тоді тобі ліпше не падати у воду.

Вітер шарпнув гілля. Балончик трішки змістився.

— Думаю, краще забути про нього, — нарешті здобулася на слово Джил. Вона сторожко дивилася на ріку. — Я не впевнена, що це безпечно.

— Не можемо ми про нього забути. Він нам потрібен. Ми тут на декілька днів застрягли, — сказала Аліса.

Джил глянула на Лорен, і та кивнула. Без пічки час до неділі тягнутиметься дуже довго.

— Бет! — grimнула Аліса. — Лізь униз! Бо втратимо балончик.

— Ні! — щоки у Бет розчервонілися, а очі блищали. — Слухайте, я не полізу, ясно? Я впаду.

— Годі жалітися. Без нього вечері сьогодні не буде.

— Мені байдуже! Вчора ввечері ніхто з вас ту чортову тушонку навіть не їв! Я не збираюся скрутити в'язи, бо хтось із вас трішки зголоднів.

Бет трималася, але Лорен бачила, що руки в неї трусяться.

— Ти його впустила, Бет, — сказала Аліса, — тобі й діставати.

— Ви поклали його мені в наплічник, не попередивши.

— І?

— Ви й діставайте.

Жінки стояли віч-на-віч. Бет опустила руку в кишеню.

— Господи, Бет... — почала Аліса.

— Я спускаюся, — вихопилося в Лорен несамохіть. У неї здивовано втупилися чотири пари очей. Вона одразу пошкодувала про свої слова, та вороття немає. — Я спускаюся. Але вам доведеться допомогти.

— Дякую, — ще дужче почервоніла Бет від полегшення.

— Ти впевнена? — Джил позадкувала від краю. — Може, нам ліпше просто...

Лорен обірвала її, поки не передумала:

— Ні. Я дістану. Він справді нам потрібен.

Вона визирнула з кручі. Берег був прямовисний, але виднілися один-два камені й жмутки трави, на які можна буде спертися ногами й зачепитися руками. Лорен зітхнула, не знаючи, як підступитися. Нарешті стала навкарачки, задом до кручі, готова спускатися. Холодна земля шкрябала долоні. Відчуваючи, що дві пари рук тримають її за передпліччя й за куртку, Лорен полізла вниз, ковзаючи носачами черевиків по глинистій кручі.

— Добре. Тримаємо тебе, — промовила Аліса.

Лорен не підвела погляду. Вона прикипіла очима до балончика й течії внизу. Простягнула руку, але пальці намацали тільки повітря. Ще трішки. Вітер шарпнув гілля, й Лорен побачила, як балончик посунувся зі свого гніздечка.

— Треба спуститися нижче.

Вона знову випросталася, опираючись силі тяжіння й ковзаючи носачами по глині. Вона вже зовсім близько. Пальці вже торкнулися гладенького металевого вінчика, коли щось зсунулося — й от вона, невагома, летить просто крізь гілля. Хрусть — і вона вже у воді.

Лорен встигла рвучко вдихнути, перш ніж річка зімкнулася над головою. Каламутна глиниста вода потрапила в рот, і від холоду стислися легені. Лорен спробувала загребти ногами, але тяжкі черевики тягнули вниз. Зненацька вона вихопилася на поверхню й, засліплена водою, хапнула повітря.

— Рятуйте!

Слово застрягло в горлі, бо вона знову ковтнула річкової води.

— Руку! Руку!

На березі хтось топтався й бігав, чулися приглушені крики. Їй щось простягнули, й вона ухопилася обіруч, стиснула кулаки, відчуваючи, як під полотном щось ходить ходором. Це був чохол з розпірками для наметів.

— Тримайся, ми тебе витягнемо.

Лорен просунула руку під ремінець і міцно закрутила його навколо зап'ястка. Перед носом зблиснув сріблястий балончик, і Лорен спробувала його схопити.

— Не можу...

Дровиняка з'явилася нізвідки. Тверда й слизька від налиплого листя, вона раптом випірнула з течії та врізалася їй у голову. Останнє, що запам'ятала Лорен, це як закривавлена цурка відскакує від неї рикошетом і безслідно зникає у воді.

*

Лорен вся задубіла. Її трусило так, що кості гримотіли об тверду землю. Вона ледве розплющила очі. Лежала на боці. Все здавалося до болю яскравим, але світло якось змінилося. Скільки часу сплигло? Здалося, чується плач, а потім — різкий шепіт. Звуки стихли.

— Ти отямилася. Слава Богу! — Алісин голос.

— Як вона? — Джил.

— Здається, нормально.

«Не нормально», — хотіла заперечити Лорен, але не мала сили. Вона спробувала сісти. В голові гуло. Вона торкнулася болючого місця. На пальцях залишилася кров.

Лорен була загорнута в чужу куртку. Але під курткою весь одяг був мокрий до нитки.

Поряд з нею сиділа Брі, притиснувши коліна до грудей і горнучись у похідний рушник. Волосся в неї було мокре. Між ними стояла калюжа водянистого блювотиння. Лорен не була впевнена, чиє воно. У роті був огидний присмак.

Над нею стояли Джил і Аліса. Обидві бліді від переляку. Позаду тремтіла Бет з почервонілими очима. Вона була без верхнього одягу, й Лорен здогадалася, чиєю курткою її накрили. Відсторонено подумала, чи не варто віддати куртку, але зуби так цокотіли, що вона не могла нічого вимовити.

— З тобою все гаразд, — повторювала Аліса, немов захищаючись.

«Що сталося?» — кортіло запитати Лорен, але вона не могла вимовити ані слова. Однак на обличчі, мабуть, і так усе було написано.

— Тебе витягнула Брі, — сказала Джил. — Ти дихала, але отримала удар по голові.

Відчуття було таке, наче то був не удар, а ударисько. Навіть сісти було важко — так паморочилося в голові.

— Хоч балончик дістали?

Відповідь була написана на їхніх обличчях.

— А що з чохлам?

Знову засмучені обличчя.

— Ріка забрала, — сказала Джил. — Ніхто не винен, — швидко докинула вона.

«Ну, принаймні точно не я», — миттю подумала Лорен.

— І що далі?

Аліса прокашлялася.

— В таборі мають бути запасні речі.

Вона старалася додати в голос оптимізму, але прозвучало це фальшиво.

— Не впевнена, що дійду.

— Мусиш, — сказала Аліса. Потім її тон пом'якшився. — Вибач. Але ми не можемо залишатися тут без наметів. Скоро похолодає.

— То розпаліть багаття.

Кожне слово давалося з великими зусиллями. Лорен побачила, як Джил хитає головою.

— Будь ласка! Джил, я знаю, що нам заборонено, але...

— Не в тому справа. Запальничка змокла.

Лорен кортіло розплакатися. Знову почало нудити, й вона відкинулася на спину. На холодній землі тільки дужче розболілася голова. Лорен відчула, як з чола на скроню стекла крапля рідини. Важко сказати — річкова вода чи кров. Жінка з великими зусиллями трішки підвела голову. Над нею і досі стояла Аліса.

— Подзвони й виклич допомогу, — попросила Лорен.

Аліса не ворухнулася.

— Подзвони комусь, Алісо. Зі свого мобільного.

— Вона вже намагалася, — зніяковіло сказала Джил. — Нема зв'язку.

Лорен знову опустила голову на землю.

— І що нам діяти?

Всі мовчали. В буші щось метнулося.

— Може, слід піднятися в гори, — сказала Аліса. — Побачимо, чи не буде зв'язку там.

— Хіба це на щось уплине? — запитала Джил.

— Хтозна.

Знову запала ніякова пауза.

— Перепрошую, — зронила Аліса, розгортаючи карту і схилиючись над нею. За деякий час вона підвела погляд. — Слухайте, я практично впевнена, що наша річка — оця, на півночі. Отут, трохи на захід, є узвишшя й стежка через нього. Здається, підйом не надто крутий. Усе одно табір у цьому ж напрямку. На узвишші перевіримо зв'язок. Як вам ідея?

— А ти зможеш нас туди завести? — спитала Джил.

— Так. Думаю, так. Захід сюди. Щойно вийдемо на стежку, все буде легко.

— Ти вже таке робила?

— Кілька разів.

— У шкільному таборі? Чи нещодавно?

— У школі. Але я все пам'ятаю. Відтоді нічого не змінилося.

— І тоді в тебе все виходило?

— Ну, — похмуро посміхнулася Аліса, — я ж не лежу мертва в буші. Слухай, Джил, якщо у тебе є кращий план...

— Справа не в цьому, — узяла Джил карту й примружилася над нею. У відчаї пирхнувши, вона вручила карту Лорен. — Ти теж була в шкільному таборі. Що скажеш ти?

У Лорен так задубіли пальці, що вона заледве тримала карту. Спробувала зосередитися. Відчувала, що Аліса дивиться на неї. На карті було декілька узвиш. Лорен точно не знала, яке мала на увазі Аліса. Від холоду було важко думати.

— Не знаю, — озвалася вона. — Я б ліпше залишилася тут.

— Ну, це неможливо, — закусила Аліса губу. — Слухай, нам потрібно викликати допомогу чи принаймні дійти до табору. Ну ж бо, Лорен. Ти ж усе розумієш.

У Лорен калатало в голові, й вона відчула, що в змозі хіба що кивнути.

— Так. О'кей.

— Так? То всі згодні? — з полегшенням спитала Джил. — Діємо за Алісиним планом?

Звівшись на хисткі ноги, Лорен знову згадала той день у «Макалластері». Тоді вона також нетвердо стояла на ногах, бо на очах мала пов'язку — то була перевірка на довіру. Коли Аліса взяла її під руку, твердо й надійно, Лорен затопило полегшення. «Тримаю. Сюди». Лорен, дезорієнтована й невпевнена, відчула на шкірі теплу Алісину руку і крок по кроку рушила за нею через незнайомі терени.

А тепер, віддаючи карту назад Джил, вона, як не прикро, знову почувалася немов з пов'язкою на очах. Добре хоч є бодай такий план.

— Діємо за її планом.

Про Алісу можна казати що завгодно, але ця жінка завжди знає, що робить.

Розділ 11

— І що ж такого Данієль сказав Алісі першого вечора, аж вона перелякалася? — Кармен дивилася у вікно машини на дерева, що пролітали повз; лікарня давно залишилася позаду.

Фок відповів не одразу. Йому спадало на думку кілька речей, і серед них жодної доброї.

— Хай що це було, а для нього це було варте того, щоб у темряві пробиватися крізь буш до Аліси, — нарешті мовив він.

— Це має бути якось пов'язано з причиною, з якої він спізнився на автобус, — зронила Кармен. — В іншому разі він би їй сказав — попередив її — раніше.

Фокові згадалися слова Бейлі, сказані вчора на стоянці. «Це сімейна справа».

— Могло це бути пов'язано з його сестрою? — мовив Фок. — Може, йому нагально заманулося побачитися з Джил. Не знаю. Може, слід прямо в нього запитати.

— До речі про сестер, — зронила Кармен. — Що скажеш про близнючок? Знаю, у Брі нагорі тепленьке місце, але мені здалося, що Бет зовсім не дурна. Має таку саму голову на в'язах, як і сестра.

Фок теж про це міркував.

— Не здивуюся, якщо вона розуміється на документах, які лежать у неї під носом, набагато краще, ніж удає.

— Чудово. Нам це не віщує нічого доброго, еге ж? Якщо навіть дівчина з архіву помітила, що Аліса поводитися дивно.

— Не знаю, — озвався Фок. — Наскільки я розумію, Аліса дуже недооцінила Бет. Зрештою, і ми також. Можливо, Аліса у її присутності занадто розслабилася. Не пильнувала.

Або просто була у відчаї, подумалося йому. Він пригадав останню розмову з Алісою. «Дістаньте контракти. Дістаньте контракти». На нього тиснули згори, а він тиснув на неї.

— Скажімо, Бет запідозрила Алісу, — мовила Кармен, — та хіба їй не байдуже? Схоже, робота їй справді потрібна, але найнижча посада навряд чи може запалити незламну відданість компанії. І вона з офісних аутсайдерів, яких не пускають у коло обраних... — Кармен

помовчала. — Хоча аутсайдери частенько понад усе прагнуть, щоб їх прийняли в те коло.

— Може, Бет було й байдуже, — відгукнувся Фок, — але вона могла сказати Брі.

А Брі якраз дуже схожа на людину, якій зовсім не байдуже.

— Так, могла, — сказала Кармен. — Але між ними дивні стосунки.

Фок востаннє звернув, наближаючись до турбази.

— Знаю. Неможливо сказати, люблять вони одна одну чи люто ненавидять.

— Мабуть, і те, і те, — мовила вона. — У тебе ж немає братів чи сестер?

— Ні. А в тебе?

— Є. Купа. Від любові до ненависті один крок. А з близнюками, певно, все ще гірше.

Фок завернув на стоянку і припаркувався на першому-ліпшому вільному місці. Коли він захопував дверцята, виникло відчуття, наче щось змінилося, й він невпевнено роззирнувся, доки не побачив, у чому справа. В прямому сенсі не побачив.

— Чорт!

— Що таке?

— Його клятої машини немає.

— Чиєї? Данієлевої? — Кармен роззирнулася. Чорного «БМВ» не було. — Він наважився повернутися в Мельбурн до того, як знайшлася Аліса?

— Не знаю. Можливо, — нахмурився Фок. — Особливо якщо він знав, що шукатимуть дуже довго.

Знову почався дощ, і заки вони дійшли до входу в адмінкорпус, одяг уже зросився великими краплями. Біля дверей Фок витер ноги й провів рукою по вологій чуприні.

— Агов. Ондечки, — шепнула Кармен, киваючи на вітальню.

Джил Бейлі сиділа сама-одна, з горнятком кави в руках і зі скляним поглядом. Коли Кармен і Фок увійшли й сіли навпроти неї, вона перевела на них очі, в яких майнув спершу подив, а потім легке роздратування. Зблизька стало видно, що синець у неї на щелепі вже по краях стає брудно-жовтим, а розбита губа набрякла.

— Якщо ви щодо суду, то вам доведеться розмовляти з нашими адвокатами, — сказала вона.

— Перепрошую?

Фок не усвідомлював, наскільки продавлений старий диван, поки не провалився так, що ноги не діставали до підлоги. Він непомітно вчепився в бильце, щоб не провалитися ще глибше.

— Ви хіба не з «Авторитетних пригод»? — нерозбірливо спитала Джил і торкнулася язиком набряклої губи.

— Ні. Поліція, — сказав Фок і представився, назвавши тільки ім'я. — Ми допомагаємо сержантові Кінгу.

— А, вибачте. Здається, я вас учора бачила з Іяном Чейзом і тому вирішила... — вона не договорила.

— Ви подаєте в суд на «Авторитетні пригоди»? — подивилася на неї Кармен.

Джил покрутила горнятко. Кава вже не парувала. Мабуть, давненько Джил його так тримає.

— Не «БейліТенантс», не безпосередньо. Але компанія, яка страхувала наш похід, надіслала заяву про намір. І я їх розумію, — вона перевела погляд з Кармен на Фока. — Це окремий позов, бо, певна річ, Аліса чи її родина можуть і собі подати до суду.

— Алісіна родина приїхала? — запитав Фок.

— Ні. В неї донька-підліток, яка зараз із батьком. Аліса розлучена. Ми їм, певна річ, запропонували всю можливу допомогу. Але для Марго — для доньки — краще побути в знайомому місці, ніж чекати тут, заламуючи руки, — сказала Джил, опустивши погляд на власні руки. Фок помітив, що нігті на правій руці поламані. Як і в Брі.

— Ваш брат ще тут? — запитала Кармен. — Машини на стоянці немає.

Джил, перш ніж відповісти, навмисно ковтнула з горнятка кави. Давно вже захололої — це було написано у Джил на обличчі.

— Ні. Боюся, ви розминулися.

— А куди він подався? — поцікавився Фок.

— Повернувся у Мельбурн.

— Бізнес кличе?

— Це сімейна справа.

— Либонь, щось нагальне, що йому довелося поїхати, коли тут таке коїться. Це погано.

Джил не стрималася — обличчя напружилося від роздратування, і Фок запідозрив, що вона з ним згодна.

— Йому нелегко було прийняти таке рішення.

— А вам їхати не потрібно?

— Це його родина, не моя... — Джил хотіла ще ковтнути кави, але передумала. — Даруйте, ви сказали, звідки ви?

— Федеральна поліція.

— Я думала, справою займається поліція штату? Я вже з ними розмовляла.

— Залучені різні підрозділи, — відповів Фок, дивлячись їй в очі.

— Ми були б удячні, якби ви відповіли на кілька питань.

Крихітна пауза.

— Звісно. Допоможу, чим зможу.

Джил поставила горнячко на столик поряд з мобільним. Перевірила порожній екран і, зітхнувши, перевернула телефон.

— Як фантомний біль, правда? — зронила Кармен.

— Здається, найгіршим у тому поході було мати той клятий телефон і не мати зв'язку, — мовила Джил. — Жалюгідна ситуація, скажіть? Ліпше б його взагалі не було — принаймні він би не відвертав увагу.

— А ви знали, що Аліса прихопила з собою телефон? — запитав Фок.

— Дізналася першого вечора. Але я не дуже здивувалася. В цьому вся Аліса.

— В чому?

Джил подивилася на Фока.

— От у цьому: взяти в похід телефон, хоча це заборонено.

— Ясно, — сказав Фок. — А не знаєте, кому вона звідти намагалася подзвонити?

— У рятувальну службу, звісна річ.

— А більше нікому?

— Здається, ні, — нахмурилася вона. — Треба було економити заряд батареї. Хоча насправді це було байдуже. Пробитися нам так і не вдалося.

— Ані разу? — запитав Фок.

— Ані разу, — зітхнула Джил. — Господи, я була така зла, коли вона зникла разом з телефоном! Ми покладалися на нього, хоча з нього

й не було користі. Зараз, сидячи тут, я почуваюся безглуздо. Я рада, що вона його забрала. Сподіваюся, він їй допоможе.

— Ви будете тут, поки тривають пошуки? — запитала Кармен. — Чи також повертаєтеся в Мельбурн?

— Ні, я лишаюся, поки її не знайдуть... живу-здорову, я сподіваюся. Даніель теж залишився б, але... — Джил провела долонею по обличчю, трішки скривившись, коли торкнулася синця. — Вибачте. Ми до цього всього не готові. Я двадцять дев'ять років у компанії — і такого ще зроду не траплялося. Якщо відверто, ці кляті походи...

— Від них більше проблем, аніж зиску? — зронив Фок, і Джил силувано всміхнулася.

— Навіть коли вони закінчуються нормально. Як на мене, ліпше б люди займалися роботою, за яку їм платять, але в наші дні такого й уголос вимовляти не можна. В нас же тепер доба комплексного менеджменту, — вона похитала головою. — Але, Господи, це просто жах якийсь.

У неї за спиною брязнуло велике панорамне вікно, й усі глянули туди. В шибку барабанили краплі, розмиваючи краєвид.

— Давно ви знайомі з Алісою Рассел? — запитав Фок.

— П'ять років. Це я її найняла.

— Добрий з неї працівник? — Фок уважно спостерігав за нею, але жінка відповіла йому ясним поглядом.

— Так. Добрий. Вона тяжко працює. Тягне лямку.

— Вона зраділа походу?

— Не більше за інших. Не думаю, що комусь до вподоби так проводити вихідні.

— Ми чули, Аліса просила на другий день відпустити її, але ви її відмовили, — сказала Кармен.

— Щира правда, але я, чесно, не могла її відпустити. Мені б довелося повертатися з усією групою, і виникло б забагато питань, і ще додаткові витрати, і все одно нам усім довелося б знову йти в похід в інший день. Озираючись назад, я думаю, що ліпше б відпустила її тоді. Нічого цього не трапилося б, — похитала головою Джил. — Аліса сказала, що недобре почувається, але я їй не повірила. В її доньки намічалось свято в школі, тож я вирішила, вона через це хоче повернутися. Минулого тижня Аліса спробувала уникнути походу, але

зрештою їй довелося змиритися, як нам усім. Нікому насправді не хотілося йти.

— Навіть вам? — спитала Кармен.

— Особливо мені. Аліса й Лорен бодай ходили в такі походи у школі. А Брі Маккензі в чудовій формі. От її сестра... ну, думаю, вона теж не зраділа.

В коридорі почувся тупіт чобіт, і всі троє поглянули у відчинені двері вітальні. Повернувся гурт шукачів. Вони пішли на кухню, і на їхніх виснажених обличчях усе було написано.

— Як обирали п'ятірку для походу? — запитав Фок.

— Вільною вибіркою на основі зарплат і стажу, з метою поліпшення командної роботи в усій компанії.

— А справжня причина?

Джил слабенько посміхнулася.

— Керівництво добирає працівників, які, на його думку, потребують професійного й особистого розвитку й перевірки на міцність.

— А керівництво — це хто? Ви? Даніель?

— Не я. Даніель — так. А переважно — начальники відділів.

— І якого саме розвитку мала досягти конкретно ваша група?

— Брі Маккензі претендує на підвищення, отож для неї це частина програми просування. А її сестра... — Джил затнулася. — Ви знайомі з Бет?

Фок і Кармен кивнули.

— Ну, тоді, мабуть, мені не треба вам нічого пояснювати. Вона не дуже... товариська. Певно, вважалось, що присутність її сестри допоможе, але, боюся, близькість їх двох явно переоцінили, — Джил піджала губи. — Лорен... це ж залишиться між нами, так?.. останнім часом вона стала гірше працювати. Я розумію, що в неї виникли проблеми вдома, але це впливало на роботу.

— А Аліса?

Запала тиша.

— На неї подали скаргу.

— За що?

— А це має стосунок до справи?

— Не знаю, — відповів Фок. — Її досі не знайшли. Отож — можливо.

Джил зітхнула.

— За знування. Теоретично. Але, можливо, то була просто сварка. Аліса буває занадто прямолінійна. До речі, це конфіденційна інформація. Інші жінки нічого не знають.

— Скарга обґрунтована? — запитала Кармен.

— Важко сказати. Подала одна з секретарок, з якою, можливо, вони просто не зійшлися характерами, але... — вона на мить затнулася.
— Це було не вперше. Два роки тому виникла така сама проблема. Все владналося, але керівництво вирішило, що Алісі не завадить інтенсивний курс командної роботи. Це ще одна причина, з якої я її не відпустила ще після першого вечора.

Фок поміркував.

— А ви? — запитав він. — Навіщо пішли в похід ви?

— На останній нараді керівництва ми всі погодилися щороку брати участь у якихось заходах. Але якщо є ще якась прихована причина, вам доведеться запитати це в інших членів керівного комітету.

— Те саме стосується і вашого брата Данієля.

— Вірите ви чи ні, але брат любить походи. І він має рацію: для компанії важливо, щоб люди бачили, що ми з ним також беремо участь у таких заходах.

— Брудните руки, так би мовити, — сказав Фок.

Джил і не змигнула.

— Можна і так сказати.

З коридору пролунав гучний гуркіт: від вітру хряснули двері. Почулися кроки, й хтось знову щільно їх зачинив.

— Мабуть, багато обов'язків у людини, яка працює в родинній фірмі, — сказала Кармен. — Пересидіти не вдасться. Ваш брат теж щось таке казав.

— Справді? — мовила Джил. — Ну, це щира правда. Першу освіту я отримала з англійської літератури й історії мистецтв. Хотіла викладати гуманітарні науки.

— І що трапилося?

— Нічого не трапилося. Фірма родинна, тож від усіх членів родини очікується, що вони на неї працюватимуть. У цьому сенсі ми мало відрізняємося від фермерів чи від родин, які передають своїм дітям крамничку на розі. Потрібні люди, яким можна довіряти. Я

працюю в компанії, Даніель працює, тато ще досі залучений. Після університету в нас почне працювати син Даніеля Джоул.

— А ваші діти? У вас є діти? — запитав Фок.

— Так. Двоє. Вже дорослі, — сказала вона й помовчала. — Але вони — це виняток. Вони абсолютно не цікавилися бізнесом, і я їх не примушувала. Татові це не подобалося, але в нього є ми, тож, гадаю, це нормальна компенсація, — вираз обличчя Джил трохи пом'якшився. — Мої діти обоє стали вчителями.

— Чудово, — сказала Кармен. — Ви, певно, пишаєтеся.

— Так, дякую.

Фок подивився на Джил.

— Повернімося до походу. Першого вечора до вас у табір прийшов ваш брат з чоловічою групою. Ви знали, що вони таке планують?

— Ні, — похитала головою Джил. — А якби знала, сказала б Даніелю не приходити. Це було... недоречно.

Я не хотіла, щоб жінки почувалися так, наче чоловіки їх перевіряють.

— Того вечора ваш брат розмовляв з Алісою Рассел.

— Нас було всього десятеро. Думаю, всі з усіма розмовляли.

— Схоже, вони мали приватну розмову, — сказав Фок.

— Це не заборонено.

— Не знаєте, про що йшлося?

— Я не впевнена. Запитайте в нього.

— Ми б залюбки, — сказала Кармен, — але він поїхав.

Джил нічого не відповіла, але кінчик язика знову мигцем торкнувся розбитої губи.

— Отож ви не помітили, щоб Аліса після цієї розмови була засмучена чи стривожена? — спитала Кармен.

— Звісно, ні. Чого б це?

— Адже вона просила у вас дозволу піти, — мовила Кармен. — Щонайменше двічі.

— Ну... Кажу ж, якби я відпускала всіх, хто хоче піти, нікого б у поході не лишилося.

— Наскільки ми зрозуміли, через це між вами двома виникла напруга.

— Хто вам таке сказав? Там усі були напружені. Ситуація була дуже складна.

Джил узяла зі столика горнятко з холодною кавою і тримала його в руках. Фок не міг точно визначити, трусяться в неї руки чи ні.

— Звідки у вас синець на обличчі? — поцікавився Фок. — Великий.

— Господи Боже, — Джил з такою силою гримнула горнятком об столик, що кава хлюпнула через край. — На що ви натякаєте?

— Ні на що. Просто питаю.

Джил перевела погляд з Фока на Кармен і назад. Зітхнула.

— Це сталося випадково. Останньої ночі в колибі, коли я намагалася зупинити дурнувату сварку.

— Яку сварку? — запитав Фок.

— Багато галасу з нічого. Я вже все розповіла поліції штату. Відчай і страх нарешті знайшли вихід. Ми кілька секунд поштовхалися й видерли трохи волосся. Як у шкільному дворі. Все закінчилося дуже швидко.

— Не схоже.

— Мені не пощастило. Стояла на дорозі, от мені й прилетіло. Ненавмисно.

— А хто сварився? — Фок уважно спостерігав за нею. — Ви всі?

— О Боже, ні, — набрякле обличчя Джил було втіленням подиву. — Аліса й Бет. Ми всі змерзли і зголодніли, Аліса погрожувала піти без нас, і ситуація дійшла до точки кипіння. Я сама винна — повинна була це передбачити. Ці двоє ніколи не ладнали.

День 2. Пообіддя п'ятниці

У Джил на ходу цокотіли зуби. Біля річки вона перевдягнулася в сухе — вони всі перевдягнулися, відвертаючись спинами і, тремтячи, розбираючись, але за двадцять хвилин їх знову накрила злива. Джил хотілося трохи пришвидшити крок, щоб зігрітися, але вона бачила, що Лорен досі нетвердо стоїть на ногах. Пластир з аптечки раз у раз відклеювався, відкриваючи кривавий поріз.

Аліса з картою в руках ішла перша. Брі ще на березі здалася без єдиного слова. Бет, як завжди, тупала остання.

Дивно, подумалося Джил, який буш одноманітний. Двічі їй трапилися речі (одного разу — пеньок, а другого — повалене дерево), які, Джил була впевнена, вона вже бачила. Вона постійно перебувала в якомусь стані дежавю. Джил поправила наплічник. Без чохла з розпірками він важив менше, але їхня відсутність тиснула на свідомість.

— Ми правильно йдемо? — запитала Джил, коли вони сповільнили крок, обходячи багnistий рів.

Аліса дістала компас і звірилася з ним. Обернулася назад, потім знову глянула на компас.

— Правильно? — повторила Джил.

— Так, усе нормально. Просто стежка мала вигин. Але все правильно.

— Мені здавалося, ти ведеш нас на узвишшя.

Земля під ногами була заросла травою, але безнадійно рівна.

— Потрібно частіше звірятися з компасом, Алісо, — почувся позаду голос Лорен. Вона притискала рукою пластир на чолі.

— Я щойно звірилася. Ти ж сама бачила.

— Але треба частіше.

— Я знаю, дякую за підказку, Лорен. Можеш мене замінити хоч зараз, якщо хочеш, — Аліса на розтуленій долоні простягнула компас. Повагавшись, Лорен похитала головою.

— Ходімо вже, — промовила Аліса. — Скоро дорога піде вгору.

Рушили далі. Місцевість залишалася рівнинною. Джил уже готова була поцікавитися, як скоро буде «скоро», коли у стегнах з'явилося оте

знамените відчуття жару. Почався підйом. Невисокий, але схил явно вів угору. Від полегшення хотілося розплакатися. Богу дякувати! Якщо пощастить, нагорі, може, вдасться зловити сигнал. Комусь подзвонити. Нарешті можна буде покласти край цьому безладу.

Там, на березі річки, до неї повернувся страх, та й то такий, який вона відчувала, може, двічі а чи тричі за життя. Прийшло усвідомлення: все летить шкереберть. Отак під час давньої аварії вона, дев'ятнадцятирічна, дивилася, як розширюються від жаху очі іншого водія, поки дві автівки в макабричному танку летять назустріч одна одній. А потім таке було вдруге, за три роки, на другій у її житті різдвяній вечірці на роботі. Забагато випила, забагато фліртувала з негідним чоловіком — і прогулянка додому мало не закінчилася погано.

А потім прийшов той особливий день, коли батько запросив її і Данієля до себе в кабінет — удома, не на роботі — й пояснив, як саме працює бізнес «БейліТенантсу».

Джил відмовилася. В наступні роки це іноді давало їй розраду. Данієль погодився одразу, а вона протрималася ще вісімнадцять місяців. Джил записалася на курси вчителів, а на родинні зібрання надсилала свої вибачення.

Деякий час вона вважала, що з її рішенням змирилися. Лише згодом вона збагнула, що їй просто дали трохи свободи, щоб вона не кваплячись, у свій час, прийняла неминуче. Проте сталося щось таке, що прискорило події (вона ніколи не допитувалася, що саме), бо за вісімнадцять місяців її знову викликали до батька в кабінет. Цього разу саму. Батько звелів їй сісти.

«Ти потрібна. Потрібна мені».

«У тебе є Данієль».

«Він робить усе можливе. Але...» Батько, якого вона любила і якому довіряла більше за всіх на світі, подивився на неї і легенько похитав головою.

«Тоді слід покласти цьому край».

«Ми не можемо». Він дуже чітко сказав «ми», не «я».

«Можете».

«Джил, — узяв він її за руку. Ніколи ще вона не бачила його таким засмученим. — Ми не можемо».

В цю мить вона відчула, як накочуються сльози. Від жалю до батька: давним-давно він зробив маленьку послугу не тим людям — і несамохіть ступив на слизьку доріжку. Захланність штовхнула заробити швидкі гроші — а платити за це довелося десятки років і в тисячу разів більше. І від жалю до себе: вона так і не закінчить курси вчителів, а її тверда відмова перетвориться на згоду. Але в наступні роки бодай деякий час вона могла собі нагадувати, що спершу сказала «ні».

Та зараз Джил, у якої пекло в грудях і боліли ноги, зосередилася на першочерговому завданні. Кожен крок нагору — це крок у потрібному напрямку. Вона дивилася вперед на Алісину голову, яка спонукала рухатися всю групу.

П'ять років тому Джил була фінансовим директором, а Аліса — кандидатом на одну з посад і проходила вже третє коло співбесід. У неї лишився тільки один суперник — чоловік з такою самою освітою, але начебто більшим досвідом. Наприкінці співбесіди Аліса подивилася на всіх по черзі членів комісії і сказала, що згодна на цю посаду, але тільки за умови, що їй на чотири відсотки піднімуть обіцяну початкову платню. Джил усміхнулася сама до себе. І сказала всім, що слід найняти Алісу. Знайти для неї чотири відсотки.

Наблизилися до місця, де стежка повертала, й Аліса зупинилася і звірилася з картою. Дочекалася, поки підійде Джил. Інші жінки відстали.

— Скоро маємо вже вийти на верхівку, — мовила Аліса. — Не хочеш перепочити?

Джил похитала головою: вона ще не забула, як учора ввечері спотикалася, в темряві облаштовуючи табір. День спливав. Вона не пригадувала, о котрій сідає сонце, але знала, що рано.

— Поки ясно, треба рухатися. Ти звірялася з компасом?

Аліса, діставши компас, глянула на нього.

— Усе гаразд?

— Так. Ну, тобто, стежка трішки в'ється, тож усе залежить від того, куди стати обличчям, але загалом ми на правильному шляху.

— О'кей. Якщо ти впевнена.

Вона знову звірилася з компасом.

— Ага. Я впевнена.

Продовжили путь.

Джил не шкодувала про своє рішення взяти Алісу на роботу. А тим паче не шкодувала про чотири відсотки. За роки роботи Аліса довела, що варта більшого. Вона була кмітлива, швидше інших оцінювала поточну ситуацію і розумілася на різних речах. Таких речах, як, наприклад, коли слід висловитися, а коли — притримати язика, а це важливо в компанії, яка більше нагадує родину. Коли племінник Джил, сімнадцятирічний Джоул, дуже схожий на свого тата в цьому віці, на торішньому корпоративному пікніку похмуро оглядав столи — і раптом кліпнув, побачивши прегарну Алісину доньку, Джил і Аліса перезирнулися, все зрозумівши. Джил подеколи здавалося, що в іншому місці та в інший час вони з Алісою могли б стати друзями. А подеколи — що ні. Поряд з Алісою почуваєшся господарем собаки агресивної породи. Собака відданий, коли треба, але палець у рота йому не клади.

— Майже дійшли? — почувся позаду голос Лорен. У неї знову відклеївся пластир, і по скроні на щоку стікала цівочка рожевого від крові дощу, збираючись у кутику рота.

— Майже нагорі. Здається.

— У нас вода є?

Діставши пляшку, Джил віддала її Лорен, і та на ходу зробила великий ковток. Потім торкнулася язиком куточка рота й, відчувши кров, скривилася. Склавши долоню човником, Лорен хлюпнула в неї води, проливши трохи на землю, і сполоснула щоку.

— Може, варто... — почала була Джил, коли Лорен хотіла повторити всю процедуру, але прикусила язика.

— Може що?

— Нічого.

Джил хотіла сказати, що, може, варто економити питну воду. Але нема потреби. В таборі буде все потрібне. А Джил поки що не готова була змиритися з перспективою ночувати деінде.

Підйом ставав дедалі крутішим, і Джил чула, як навколо всі починають засапуватися. Схил праворуч здіймався вже під гострішим кутом і нарешті перетворився на пагорб, а далі й на стрімчак. Джил дивилася прямо вперед, крок по кроку просуваючись. Вона не могла точно сказати, на якій уже вони висоті, коли практично без попередження стежка вирівнялася.

Евкалипти розступилися, й очам відкрився розкішний краєвид — гори й долини, які простиралися ген за обрій. Від руху хмар у небі тіні мінилися, і здавалося, зелений океан хвилюється, як море. Тут, на верхівці, аж подих перехоплювало.

Джил скинула наплічник на землю. П'ятеро жінок стояли пліч-о-пліч, вперши руки в натруджені стегна, намагаючись відсапатися й роздивляючись цю красу.

— Неймовірно.

Немов у відповідь на це хмари розійшлися, відкривши сонце, яке низько висіло вдалині. Проміння торкнулося верхівок найвищих дерев і залило їх палючим пливким сяйвом. Джил кліпнула, засліплена таким приємним золотим світлом, і навіть на мить відчула тепло на обличчі. Вперше за цілий день у неї з душі наче камінь упав.

Аліса дістала з кишені телефон і дивилася на екран. Вона хмурилася, але це нічого страшного, переконувала себе Джил. Навіть якщо й тут не зловлять сигналу, все буде гаразд. Вони дійдуть до другого табору, висушаться й, маючи дах над головою, вирішать, як діяти далі. Зможуть бодай трохи виспатися, а вранці буде веселіше.

Позаду почувся сухий кашель.

— Даруйте, — мовила Бет, — але в якому напрямку нам треба рухатися?

— На захід, — озирнулася Джил.

— Ви впевнені?

— Так. До табору, — сказала Джил і обернулася до Аліси. — Правильно? Ми рухаємося на захід?

— Ага. На захід.

— І ми рухалися на захід весь цей час? — перепитала Бет. — Від самої річки?

— Господи! Так. *Я* ж уже сказала, — озвалася Аліса, не відриваючись від телефону.

— Тоді... — (Пауза). — Вибачте. Просто... якщо на захід — це сюди, тоді чому сонце сідає на півдні?

Усі обличчя обернулися до сонця, яке просто на очах ще трішки опустилося за дерева.

У цьому вся Аліса, подумалося Джил. Іноді з нею відчувається безжально зраженою.

Розділ 12

Починало вже сутеніти, коли Фок і Кармен залишили Джил Бейлі в адмінкорпусі наодинці з думками. Вони рушили доріжкою назад до будиночків, а навколо відлунювали перші переливи вечірнього пташиного хору.

— Тут так рано темніє, — глянула Кармен на годинник, а вітер шарпнув її волосся. — Мабуть, дерева затуляють світло.

Видно було, як на стоянку заїжджають бусики й звідти вилізають утомлені шукачі. В повітрі клубочилася пара від їхнього дихання. Судячи з облич, добрих новин ніхто не приніс. Гуркіт у небі нарешті стихнув — мабуть, гвинтокрил уже приземлився. Надія танула разом з денним світлом.

Фок і Кармен підійшли до дверей у свої номери.

— Я прийму душ. Трохи зігріюся, — сказала Кармен, потягуючись, і Фок почув, як під одягом у неї хруснули суглоби. Ці два дні тягнулися дуже довго. — За годину зустрінемося за вечерю?

Помахавши на прощання, вона зникла за порогом. Фок відчинив двері й клацнув світло.

Крізь стіну чути було, як вмикається вода.

Присівши на ліжку, Фок пригадав розмову з Джил Бейлі. Була в цій жінці пильність, якої не було у її брата. Це змушувало Фока почуватися незатишно.

Покопирсавшись у наплічнику, він видобув папку з нотатками у справі Аліси Рассел. Погортав їх, не вчитуючись. І так уже добре знав зміст. Спершу він сам не знав, що шукає, та поки гортав аркуші, зосередився. І збагнув: він шукає виправдання, щоб його не так мучили докори сумління. Бодай якийсь натяк на те, що зникнення Аліси Рассел не пов'язане з ним. Що це не вони з Кармен загнали її в скрутне становище, в якому вона мимоволі припустилася помилки. Що вони й самі не припустилися помилки. Що не піддали Алісу небезпеці. *Не завдали їй болю.*

Фок зітхнув і відкинувся на ліжку. Дійшовши до кінця Алісиної справи, він знову перегорнув її на початок і дістав банківські виписки. Аліса надала доступ до них хай і неохоче, але без примусу, і він їх уже

переглядав. Однак зараз було щось заспокійливе в струнких колонках цифр і дат, що переходили зі сторінки на сторінку, документуючи щоденні трансакції, які рухали світ Аліси-Амелії Рассел.

Фок пробіг очима по цифрах. Виписки були щомісячні й починалися дванадцять місяців тому. Остання датувалася четвергом, коли Аліса з іншими жінками вирушила в похід. Сорок доларів вона витратила в мінімаркеті на трасі. Тоді її банківською карткою скористалися востаннє.

Фок вивчав зарахування й витрати, намагаючись скласти враження про цю жінку. Він зауважив, що чотири рази на рік, як за годинником, вона витратила кілька тисяч доларів в універмазі «Девід Джонс» — за два тижні до приходу нової пори року. І що своїй прибиральниці вона платила, зважаючи на кількість відпрацьованих годин, підозріло менше за мінімальну платню.

Фокові завжди було цікаво відкривати для себе цінності різних людей. Вперше побачивши річну суму, з якою попрощалася Аліса, щоб донька могла, як і мама, вступити в жіночий коледж «Індейвор», Фок ахнув. І, схоже, витрати на першокласну освіту не закінчувалися щорічною оплатою, бо зараз він зауважив, що шість місяців тому Аліса зробила ще й чималий благодійний внесок.

Коли цифри почали трохи розпливатися, Фок протер очі та згорнув папку. Підійшов до вікна й задивився на буш, стискаючи й розтискаючи обгорілу долоню. В сутінках ще проглядався початок маршруту на Мірор-Фолз. Краєм ока Фок бачив татові карти, складені на тумбочці.

Порившись у стосі, він нарешті відшукав Гіралензький хребет і розгорнув карту на маршруті на Мірор-Фолз. Фок не здивувався, що початок стежки обведений: він знав, що тато їздив сюди, а тут цей маршрут — один з найпопулярніших. Але, поглянувши на карту, він усе одно мимоволі здригнувся. Коли тато залишив цей кружечок олівцем? Удома, сидячи за кухонним столом? А може, стоячи на початку стежки, за двісті метрів і десять років від сьогоднішнього Фока?

Фок бездумно натягнув куртку й запхав у кишеню карту. Повагавшись, прихопив ліхтарик. Крізь стінку досі долиняло жебоніння води. Добре. Фок не хотів нічого нікому пояснювати.

Зачинивши двері номера, він рушив через стоянку до стежки в буш. Позаду світився адмінкорпус.

Зупинившись на початку маршруту на Мірор-Фолз, Фок роззирнувся. Якщо Ерик Фок колись долав цю стежку, він теж стояв рівно на цьому місці. Фок спробував подивитися на все татовими очима. Навколишнім деревам було вже кількадесят років. Цілком можливо, що тато бачив точно такий самий краєвид, як і зараз.

Фок рушив уперед. Спочатку він чув власне дихання, але незабаром вечірній гамір посилювався, заглушивши його. Серед густих заростів з'явилося клаустрофобне відчуття, наче ти в облозі. Рука в кишені заболіла, але Фок не зважав. Це психосоматичний біль, знав він. Падав дощ, тож пожежі точно не буде. Він повторював це про себе, поки не стало трішки легше.

Цікаво, подумалося Фокові, скільки разів тато ходив цим маршрутом? Судячи з позначок на карті — пару разів точно. Подалі від міста, яке він ненавидів. На самоті, бо син відмовлявся ходити з ним. Хоча, якщо по щирості, Фок підозрював, що тато радів самоті. Бодай у цьому вони двоє завжди були схожі.

У глибині бушу щось ворухнулося, і Фок здригнувся, трохи підсміюючись із того, як раптом закалатало серце. А тато теж відчував страх після тої історії з Ковачем? У такому місці ти відчуваєшся немов у ізоляції. А в колективній пам'яті ця сумнозвісна історія була ще свіжа, не те що тепер. Проте Фок сумнівався, що Ерик дуже переймався через неї. Тато завжди був людиною практичною. І завжди відчувався затишніше серед дерев, стежок і вільного простору, ніж серед людей.

На обличчя впало кілька дощових крапель, і Фок натягнув каптур куртки. Вдалині чулося тихе стугоніння, але він не мав певності, грім це чи водоспад. Слід повертатися назад. Фок навіть толком не знав, що він тут узагалі робить, сам-один у темряві. Він уже вдруге на цьому маршруті, але нічого не впізнає. Здавалося, коли ніхто не дивиться, краєвид зміщується і змінюється. Фок зараз може бути де завгодно. Розвернувшись, він рушив назад до турбази.

Але, зробивши всього два кроки, став як стій. Напружено дослухався. Нічого, тільки вітер і шурхотіння невидимих лапок. В обох напрямках на стежці нікого не було. Як далеко до найближчої людини? Фок знав, що пройшов не так уже й багато, але здавалося, наче він тут

сам-один на багато миль. Він застиг, дослухаючись і придивляючись. І тут знову щось почув.

Кроки. Легка ступа, але від неї у Фока волосся на загривку стало сторч. Він розвернувся, намагаючись з'ясувати, з якого напрямку линуть звуки. Світло поміж дерев він угледів за мить до того, як воно виринуло з-за рогу, сяючи прямо йому в очі. Почувся різкий вдих, а далі щось загриміло на землю. Засліплений Фок заліз у кишеню по власний ліхтарик і холодними неслухняними пальцями намацав перемикач. Увімкнув світло, і промінь розмив тіні. Обабіч висіло цупке темне запинало бушу, а посередині, на стежці, худа фігурка приставила долоню дашком до очей.

Фок примружився, чекаючи, поки звикнуть очі.

— Поліція, — простягнув він посвідчення. — З вами все гаразд? Я не хотів вас налякати.

Жінка стояла впівоберта, але він упізнав її зі світлини. Лорен. Нахилиючись підібрати ліхтарик, вона тремтіла, а коли Фок наблизився, то роздивився на її чолі жахливу рану. Поріз тимчасово зашили, але шкіра навколо набрякла й блищала в сяйві ліхтарика.

— Ви з поліції? — перепитала Лорен сторожким голосом, зазираючи в посвідчення.

— Так. Допмагаю з пошуками Аліси Рассел. А ви — Лорен Шо, так? З групи «БейліТенантсу»?

— Так. Вибачте, я подумала... — вона глибоко вдихнула. — На секунду мені... це дурість, звісно... побачивши на стежці одну постать, я чомусь подумала, що це Аліса.

Фок на мить подумав те саме.

— Даруйте, що налякав. З вами все гаразд?

— Так... — вона досі важко дихала, й худенькі плечі під курткою піднімалися й опускалися. — Це просто шок.

— Що ви тут робите поночі? — запитав Фок. Хоча Лорен могла запитати в нього те саме, вона похитала головою. Мабуть, вона вже давненько просто неба. Від її одягу тягнуло холодом.

— Нічого мудрого. Вдень я пішла на водоспад. Думала повернутися раніше, але тут дуже швидко темніє.

Фок пригадав, як бачив якусь постать, що виходила з бушу на початку маршруту.

— А вчора ви також сюди ходили?

Вона кивнула.

— Знаю, це просто смішно, але я подумала, що Алісі, може, вдасться відшукати дорогу на початок маршруту. Першого дня ми проминули водоспад, а це дуже примітний орієнтир. Я вже просто дуріла, сидячи на турбазі, тож вирішила сидіти краще біля нього.

— Ясно, — зронив Фок, нарешті впізнавши її фіолетову шапочку.
— Ми вас там бачили вчора по обіді.

— Напевно.

Загуркотів грім, і вони обоє звели погляди на небо.

— Ходімо, — промовив Фок. — Ми майже біля адмін-корпусу. Я вас проведу.

Вони помалу рушили, і ліхтарики кидали на нерівну землю конуси світла.

— Ви давно працюєте в «БейліТенантсі»? — поцікавився Фок.

— Майже два роки. Я керую відділом стратегічного планування.

— І що входить у ваші обов'язки?

Вона важко зітхнула.

— Визначати стратегічні потреби фірми і складати план дій... — вона не договорила. — Вибачте. Все це здається таким неважливим після того, що трапилося з Алісою.

— Схоже, важкі дні ви пережили.

Лорен відповіла не одразу.

— Щира правда. Не просто щось одне полетіло шкереберть, а одразу сотня дрібниць. Все накопчувалося, накопчувалося, поки не стало запізно. Я лише сподіваюся, що з Алісою все гаразд.

— А ви з нею тісно співпрацювали? — запитав Фок.

— Не дуже. Але ми з нею знайомі багато років. Ми разом ходили до школи, а потім працювали в одній галузі, тож наші стежки перетиналися. Ї у нас доньки одного віку. Тепер вони обидві вчаться в нашій колишній школі. Дізнавшись, що я звільнилася зі старої роботи, Аліса закинула за мене добре слівце в «БейліТенантсі», й відтоді я там працюю.

— Кажуть, це вам удалося вивести групу на дорогу, — сказав Фок. — І повернутися назад.

— Це перебільшення. У школі я трохи вчилася орієнтуватися на місцевості, але ми просто йшли прямо й сподівалися на краще. Хай там як, — зітхнула вона, — іти тою стежкою запропонувала Аліса.

Коли виявилось, що вона зникла, я подумала, що ми від неї відстаємо всього на кілька годин. А коли ми дійшли, я не могла повірити, що її досі немає.

Вони завернули за ріг, і звідси стало вже видно початок маршруту. От і повернулися. Лорен затремтіла й, виходячи з бушу, обхопила себе руками. Передгрозове повітря було важке, а попереду тепло й гостинно світився адмін-корпус турбази.

— Поговоримо всередині? — запропонував Фок, але Лорен завагалася.

— Можна краще тут? Ви не заперечуєте? Я нічого не маю проти Джил, але сьогодні в мене на неї просто вже не лишилося сили.

— О'кей, — погодився Фок. Холод проникав у черевики, тож він поворушив пальцями в шкарпетках. — Розкажіть мені про шкільний табір, де ви були разом з Алісою.

— «Макалластер»? Це було в чорта на рогах. У нас були і навчальні дисципліни, але головний наголос робився на активному дозвіллі. Походи, табори, боротьба з труднощами тощо. Ні телевізора, ні телефону, протягом семестру з родичами ми спілкувалися тільки через паперове листування. Цей курс і досі викладають. Два роки тому так училася моя донька. Алісіна донька також. Чимало приватних шкіл має такі відділення, — сказала Лорен і помовчала. — І витримати це нелегко.

Навіть у своєму бездітному світі Фок чув розповіді про цей жах — цілий навчальний рік у таборі. Колеги, які закінчували престижну школу, іноді згадували про це. Зазвичай оповідалося це притишеним голосом людини, яка пережила напад ведмедя чи вціліла після авіакатастрофи. Суміш недовіри й гордості. «Я все витримав».

— Схоже, вам це зрештою трохи допомогло, — мовив Фок.

— Мабуть, трохи. Але я все думаю, що забуті навички — це гірше за повну відсутність навичок. Якби ми не вчилися в тому таборі, може, Алісі не спала б на думку дурна ідея повертатися додому самій.

— Гадаєте, для такого вона не була підготовлена?

— Та ніхто з нас не був підготовлений. Я пропонувала просто сидіти й чекати на допомогу, — зітхнула Лорен. — Не знаю. А може, нам слід було піти з нею — тоді принаймні ми були б усі разом, групою. Я знала, що вона спробує втекти від нас, коли всі проголосували проти її пропозиції. Вона завжди...

Лорен зупинилася. Фок чекав.

— Аліса завжди переоцінювала свої сили. В польовому таборі вона часто була лідером, але обирали її зовсім не за видатні здібності. Ну, тобто, вона була обізнана. Але не настільки обізнана, як вважала.

— Змагання популярних? — зронив Фок.

— Саме так. Її обирали лідером команди, бо вона була популярна. Всі хотіли дружити з нею, хотіли потрапити до неї в групу. Не дивно, що вона купилася на цей ажіотаж. Якщо всі навколо повсякчас запевняють тебе, яка ти класна, неважко і повірити.

Лорен через плече озирнулася на дерева.

— Але в одному, думаю, вона зробила нам велику послугу. Якби ми залишилися в колибі чекати на допомогу, мабуть, і донині б там сиділи. Схоже, її досі не вдається відшукати.

— Не вдається.

Лорен поглянула на нього.

— Але, наскільки бачу, шукають дуже старанно, — сказала вона. — Більшість поліціантів тільки про колибу й говорить.

— Мабуть, через те, що саме там востаннє бачили Алісу, — мовив Фок. Він пригадав Кінгові слова: ми не казали жінкам про Сема Ковача. Фок не мав певності, що за таких обставин це — мудре рішення.

— Мабуть, — Лорен і далі пильно дивилася на нього. — Але таке відчуття, що тут не все так просто. Те місце давно стоїть порожнє, проте ж не завжди так було. Я вже казала іншим офіцерам. Хтось знав про нього, бо хтось там бував.

— Звідки ви знаєте?

— Там поховали собаку.

Запала мовчанка. Під ногами літало опале листя.

— Собаку.

— Щонайменше одного, — Лорен почала чистити нігті. Руки в неї нагадували пташині лапи, на зап'ястках проступали з-під шкіри кісточки. — Поліція все допитувалася, чи ми не бачили там ще когось.

— А ви бачили?

— Ні. Востаннє ми бачили людей першого вечора, коли до нас у табір завітала чоловіча група. Але... — Лорен метнула погляд на буш і назад. — Це було дуже дивно. Іноді в мене виникало таке відчуття, наче за нами стежать. Але ніхто, я так розумію, не стежив. Такого

просто бути не могло. Просто в буші стаєш параноїком — розум починає свої фокуси.

— Ви точно більше не бачилися з чоловіками?

— Ні. Якби ж то! Але ми геть заблукали. Знайти нас можна було тільки в один спосіб: якщо слідкувати за нами, — вона похитала головою, відкидаючи саму ідею. — Не розумію, що могло статися з Алісою. Я впевнена, що вона пішла б тою стежкою на північ. Ми рушили тим самим шляхом усього за кілька годин після неї. А Аліса завжди була сильна. І морально, і фізично. Якщо вдалося вибратися нам, то їй мало б і поготів це вдатися. Але вона ніби зчезла, — закліпала Лорен. — А тепер я приходжу й сиджу біля водоспаду, сподіваючись, що вона таки вийде — сердячись, звинувачуючи всіх навколо й погрожуючи подати в суд.

Фок кивнув на темний поріз у неї на чолі.

— Жахлива рана. Звідки вона у вас?

Пальці Лорен метнулися до порізу, й вона гірко розсміялася.

— Ми примудрилися втопити в ріці балончик з пальним для пічки й розпірки для наметів. Я намагалася їх дістати — й отримала по голові.

— Отже, це сталося не під час сварки в колибі?

Якусь мить Лорен витріщалася на нього, перш ніж відповісти.

— Ні.

— Я чому питаю: Джил сказала, що вона свій синець отримала саме там. Рознімаючи бійку.

— Справді?

Фок мав віддати Лорен належне: її обличчя лишалося незворушним.

— А що — було не так? — поцікавився він.

Здавалося, Лорен зважує свою відповідь.

— Джил і справді отримала синець під час бійки. А от чи рознімала вона її, це ще під великим питанням.

— Отож Джил брала участь у сварці?

— Та Джил її почала. Коли Аліса хотіла піти. Вони посварилися за телефон. Тривало це недовго, але бійка вибухнула саме через це. А що? Що вам сказала Джил?

— Це не має значення, — похитав головою Фок. — Може, ми просто її неправильно зрозуміли.

— Ну, хай що вона вам сказала, а вона брала в бійці участь, — опустила погляд Лорен. — Я цим не пишаюся, та ми всі винні, якщо по правді. І Аліса також. Ось чому я не здивувалася, коли вона втекла.

Над головою спалахнула яскрава блискавка, перетворивши навколишні евкаліпти на чіткі силуетки. Слідом пролунав гуркіт грому, й небеса розверзлися. Виходу не було — довелося забиратися геть. Натягнувши на голови каптури, Фок і Лорен побігли до адмінкорпусу, а дощ барабанив об куртки.

— Зайдете? — запитав Фок, коли добігли до сходів. Через шум дощу доводилося кричати.

— Ні, побіжу до себе в номер, — гукнула Лорен, ступаючи на доріжку. — Як ще щось знадобиться, ви знаєте, де мене шукати.

Помахавши рукою, Фок бігом піднявся на ганок; у дашок тарабанив дощ. У тіні біля входу ворухнулася постать, і Фок аж здригнувся.

— Привіт.

Він упізнав голос Бет. Сховавшись під дашком, вона курила, задивившись на дріботіння дощу. Цікаво, подумав Фок, а вона бачила, як він розмовляв з Лорен? Цікаво, чи це взагалі має значення. В одній руці Бет тримала цигарку, а в другій щось ще, але Фокові не було видно. На її обличчі читався винуватий вираз.

— Не кажіть нічого, я й сама знаю, що не варто, — мовила вона.

Фок рукавом витер обличчя.

— Не варто що?

Бет присоромлено показала пляшку світлого пива.

— Я ж на умовно-достроковому. Але останні дні були занадто вже важкі. Вибачте, — щиро промовила вона.

Фок не мав сили перейматися через світле пиво. В його дитинстві пиво практично прирівнювали до води.

— Тільки не перевищуйте водійську норму алкоголю.

Йому здавалося, що це розумний компроміс, але Бет здивовано кліпнула. Й усміхнулася.

— І курити тут мені теж не можна, — сказала вона. — Але ж, Господи Боже, я *надворі*.

— Щира правда, — озвався Фок, задивившись на зливу.

— З кожним дощем знайти сліди людини стає дедалі важче. Принаймні так мені сказали, — мовила Бет і ковтнула пива. — А

дощить багато.

— Так.

Фок поглянув на неї. Навіть у слабенькому світлі вона здавалася виснаженою.

— Чому ви не згадали про бійку в колибі?

Бет зиркнула на свою пляшку пива.

— З тої самої причини, з якої мені нічого не можна. Умовно-дострокове. Та й сварка була не дуже серйозна. Всі були перелякані. Поводилися неадекватно.

— Але ви посварилися з Алісою?

— Це вам таке сказали? — мовила Бет. У темряві важко було зрозуміти вираз її очей. — Ми всі посварилися з Алісою. А якщо хтось каже по-іншому, то він бреше.

Голос у неї був засмучений, і Фок вирішив перечекати.

— А загалом як справи? — нарешті знову заговорив він.

Вона зітхнула.

— Все гаразд. Її випишуть або завтра, або позавтра.

Фок зрозумів, що вона говорить про сестру.

— Я мав на увазі вас, — промовив він. — У вас усе нормально?

— О, — кліпнула Бет. Здавалося, вона не знає, як відповідати. — Так. Мабуть. Дякую.

Крізь вікно адмінкорпусу Фок бачив Кармен, яка скрутилася калачиком на потертому кріслі в кутку. Вона щось читала, і на плечі їй спадало вологе волосся. У вітальні розмовляли, грали в карти або сиділи перед коминком з заплющеними очима шукачі, в яких закінчилося чергування. Підвівши голову, Кармен побачила Фока й кивнула.

— Не хочу вас затримувати, — сказала Бет.

Фок був уже розтулив рота, але його відповідь заглушив черговий гуркіт грому. Небо прошила біла блискавка, а потім запала темрява. З адмінкорпусу почувся одностайний здивований вигук, а далі стогін. Вибило електрику.

Фок покліпав, щоб очі призвичаїлися. За шибкою тьмяне світло вогню з коминка кидало на чорні обличчя жовтогарячі відблиски. Кутки вітальні лишалися невидимі. На порозі почувся рух, і з темряви виринула Кармен. Вона щось несла попід пахвою. Схоже на дуже велику книжку.

— Привіт, — кивнула Кармен до Бет і обернулася до Фока. Нахмурилася. — Ти змок.

— Потрапив під дощ. Усе гаразд?

— Нормально, — озвалася вона й ледь помітно хитнула головою. «Не слід тут розмовляти».

Бет заховала пляшку пива з очей, а руки строго схрестила на грудях.

— Надворі дуже темно, — мовив до неї Фок. — Хочете, проведемо вас до номера?

Бет похитала головою.

— Я ще тут трохи побуду. Я не боюся темряви.

— Гаразд. Але будьте обережні.

Вони з Кармен натягнули каптури й вийшли з-під дашка. Дощ бив у обличчя. Навколо турбази горіло кілька тьмяних лампочок, які живилися чи то від сонячних батарей, чи то від аварійного генератора — Фок точно не знав, але цього світла було достатньо, щоб знайти дорогу.

Небо спалахнуло від чергової блискавки, і злива обрушилася примарно-білою стіною. Крізь неї Фок помітив, як хтось біжить через стоянку. Іян Чейз у наскрізь промоклій флісці «Авторитетних пригод». Важко було сказати, звідки він узявся, але з прилипло до голови волосся можна було висувати, що він під дощем давненько. Небо знову потемніло, й Іян зник з очей.

Обтерши обличчя, Фок зосередив увагу на доріжці. Вона була слизька від води й болота, тож, нарешті завернувши за ріг і опинившись під дашком житлової будівлі, Фок відчув полегшення. Зупинилися під дверима номеру Кармен. Велику книгу вона сховала під куртку й притискала до грудей. А тепер витягнула її і, поки шукала ключі, віддала Фокові. Тепер він роздивився, що це — альбом у ламінованій палітурці. Кутики трішки підмокли, а на обкладинці виднілася наліпка з написом: «Власність Гіралензької турбази. Не виносити за межі адмінкорпусу». Кармен обернулася в ту мить, коли Фок звів брови, й розсміялася.

— Та ну, я віднесла альбом на п'ятдесят метрів від корпусу. І я його поверну, — сказала вона, відмикаючи двері й пускаючи Фока в номер; від холоду й дощу вони обоє трішки засапалися. — Але спершу ти маєш дещо побачити.

День 2. Вечір п'ятниці

Сперечалися, що робити далі, поки не стало запізно взагалі щось робити.

Нарешті, поки сонце сідало на півдні, вони трохи спустилися з пагорба, шукаючи прихисток. А коли день остаточно розтанув, довелося облаштуватися на ніч, де були. Облаштуватися, наскільки це було можливо.

Зібравши всі припаси на купу на землі, жінки п'ятикутником стали навколо, діставши ліхтарики і мовчки роздивляючись свої скарби. Три непошкоджені намети; менш як літр води, нерівно розподілений по п'ятьох пляшках; шість батончиків.

Дивлячись на скромну купку, Бет відчула перший напад голоду. Хотілося їй пити. Попри холод і вогкий одяг, після підйому на пагорб під пахвами спітніло. У її плящі води було найменше. Вона ковтнула. Язик у роті пересох.

— За ніч можна спробувати набрати дощівки, — мовила Лорен. Вона також дивилася на майже порожні пляшки з нервовим виразом в очах.

— А ти вмієш? — з благальною ноткою запитала Джил.

— Можу спробувати.

— А де решта батончиків? — поцікавилася Джил. — Мені здавалося, їх було більше.

Бет не так побачила, як відчула, що сестра метнула на неї погляд. Бет не підвела на неї очей. «Пішла ти, Брі». Цього разу сумління Бет було чисте.

— Має бути ще бодай парочка, — сказала Джил, чиє обличчя в світлі ліхтариків набуло сіруватого відтінку; вона невпинно кліпала. Бет не знала: це їй піску в очі намело чи вона просто не могла повірити в те, що відбувається.

— Якщо хтось їх з'їв, просто скажіть.

Бет відчувала, як усі очі втупилися в неї. Вона опустила погляд у землю.

— Гаразд, — похитала головою Джил, обертаючись до Аліси. — Іди перевір, чи не вдасться зловити сигнал.

Уперше нічого не кажучи, Аліса пішла. Коли вона роздивлялася карту і стукала пальцем по компасу, перший шок змінився захисною реакцією, але за мить знову повернувся. Аліса була впевнена, що вони рухалися на захід, її протести зустріло приголомшене мовчання. Важко було сперечатися з сонцем, яке сідало на очах.

Аліса відійшла, стискаючи в руках телефон, і жінки провели її очима. Джил розтулила рота, неначе хоче щось сказати, але нічого не спадає на думку. Вона буцнула носом чохли з наметами.

— Подивіться, може, вдасться їх якось поставити, — звернулася вона до Лорен, а тоді попрямувала за Алісою.

Бет слухала, як Аліса пропонує за допомогою розтяжок напнути намети між деревами, створивши такий собі дах. Лорен спробувала це продемонструвати, однією рукою шарпаючи мотузки, а другою тримаючи пластир на лобі, але зрештою здалася. У сьйві ліхтарика зблиснуло скуйовджене, закривавлене волосся, коли вона відійшла і вказала Бет і Брі спершу на один стовбур, а потім на інший. У Бет у нічному повітрі зовсім задубіли пальці. Навіть за білого дня задача була б непроста, й вона пораділа своєму великому важкому ліхтарику з потужним променем.

Нарешті все закінчили. Натягнуті між деревами намети одразу трохи просіли в центрі. Дощ не почався, але Бет відчувала в повітрі грозу. Випробування ще попереду.

Бет бачила, як Аліса то зникає, то знову з'являється в різних місцях темної стежки. Осяяна блакитним німбом штучного світла, вона крутилася по колу й тягнулася до неба, неначе у відчайдушному танку.

Бет витягнула з наплічника спальник і, побачивши в ногах мокру пляму, зітхнула. Спробувала пошукати найкраще захищене місце, але це, здається, марна справа. Всі варіанти були погані. Отож вона кинула спальник під найближчим наметом, а потім стояла й дивилася, як сестра крутиться, вирішуючи, де прилаштувати свій спальник. Зазвичай Брі воліла б опинитися якнайближче до Аліси. Цікава річ, подумалося Бет, як швидко обертається колесо.

Неподалік на своєму наплічнику сиділа Лорен, крутячи компас.

— Поламався? — запитала Бет.

Лорен спершу нічого не відповіла, а потім зітхнула.

— Не думаю. Але треба вміти ним користуватися. На великих відстанях усі потроху збиваються з курсу. Я знала, що Аліса занадто рідко звіряється з компасом.

Бет обхопила себе руками, погойдуючись з п'ятки на носак і назад. Її трусило.

— Може, спробуємо розпалити вогнище? Моя запальничка висохла.

Лорен у темряві озирнулася. Свіжий пластир у неї на лобі вже також відклеювався. А Бет знала, що в аптечці залишився тільки один запасний.

— Тут же не можна.

— А хто дізнається?

— Ми дізнаємося, якщо полум'я вийде з-під контролю.

— За такої негоди?

Майнула тінь — Лорен знизала плечима.

— Бет, мені стільки не платять, щоб я приймала такі рішення. Питай Джил.

У різкому сяйві Алісиного телефону Бет розрізнила Джил. Далеченько ж вони забрели, ловлячи сигнал! Поганий знак.

Взявши в зуби цигарку, Бет відійшла від навісу. З запальнички вихопилося крихітне полум'я, засліплюючи очі, але Бет було байдуже. Вдихнувши, вона відчула, як рот заповнює знайомий смак, і вперше за багато годин змогла нормально видихнути.

Бет стояла й курила, прогріваючи легені й задивившись на буш, а очі й вуха повільно налаштувалися на ніч. За сірими стовбурами найближчих евкалиптів стояла цілковита темрява. Не проглядалося нічого, але Бет відчула поколювання, збагнувши, що звідти якраз видно все. Принаймні добре видно запалену цигарку, та й увімкнені ліхтарики в таборі також. З бушу її видно ясно, як удень. Десь далеко в темряві щось хруснуло, й вона аж підстрибнула. «Не дурій». Це тварина. Якась нічна тваринка. Безпечна. Мабуть, опосум.

Та все одно Бет зробила останню затяжку й повернулася в табір. Коли вона підійшла, до неї обернулися три голови. Джил, Аліса й Лорен. Брі не було видно. Трійця тулилася тісенько, тримаючи щось посередині між собою. Якусь хвилю Бет гадала, що це компас, але наблизившись, збагнула, що ні. Це була булочка з сиром, загорнута в поліетилен. Джил у руці тримала яблуко.

— Де ви це знайшли? Це з обіду? — поцікавилася Бет. У неї гучно забуркотіло в животі.

— Це випало з наплічника, — відповіла Джил.

— З чийого? — поглянула Бет на загальну купу. Наплічники лежали безладно, частина вмісту вивалилася на землю після того, як жінки в сутінках збирали докупи всі свої припаси. Бет побачила обличчя колег — і похолола: до неї повільно дійшло все. — Ну, не з мого точно.

Ніхто не відповів.

— Не з мого. Я свій обід з'їла. Ви самі бачили.

— Не бачили, — мовила Аліса. — Ти відійшла подалі й курила.

Бет у темряві витріщилася на неї.

— Хочете перевалити з хворої голови на здорову? Вам це не допоможе.

— Припиніть обидві, — гаркнула Джил. — Бет, якщо ти не з'їла обід, він фактично твій. Але якщо ми домовилися, що складемо докупи всі припаси...

— Це не моє. Чи ви англійської не розумієте?

— Ну, гаразд.

Було очевидно, що Джил їй не вірить.

— Я б сказала, якби це було моє, — в очах у Бет уже пекло. Вона чекала. Ніхто не відповідав. — *Це не моє.*

— Їжа моя.

Всі обернулися. Позаду стояла Брі.

— Вибачте. Я ходила в туалет. Це моє. Я не з'їла обід.

Джил нахмурилася.

— Чому ти не сказала, коли ми витягали припаси?

— Забула. Перепрошую.

Коли Бет була молодша, то щиро вірила в телепатію. Вона зазірала в очі Брі та з ритуальною точністю клала пальці на близнюччині скроні. «Про що ти думаєш?» Брі перша переросла цю гру. Вона рідко вгадувала думки, і це, на думку Бет, пояснювало її втрату цікавості до гри. Коли Брі почала відкидати сестрині руки й відмовлялася дивитися в очі, Бет узяла за звичку спостерігати за нею з іншого кутка кімнати, намагаючись уловити її інтонації та найменші жести. Шукаючи натяки. «Про що ти думаєш, Брі?» Пізніше Бет збагнула, що це була не справжня телепатія, а радше здатність

розпізнавати нюанси й рухи. І зараз ота німа мова, якою Бет колись вільно володіла, шепотіла їй на вухо: «Брі бреше». Хай чому вона вирішила не ділитися обідом, а точно не через забудькуватість.

— Не треба її покривати, Брі, — розчаровано промовила Аліса.

— Я не покриваю.

Бет чула, як тремтить близнюччин голос.

— Ніхто тебе не звинувачує. Не треба брехати заради неї.

— Я знаю, і я не брешу.

— Справді? Бо це не схоже на тебе.

— *Знаю*. Вибачте.

Навіть після такого зізнання Брі залишилася непогрішима. Бет мало не розреготалася. Але не розреготалася, бо в нічній тиші чула, що сестра от-от розплачеться. Вона зітхнула.

— Слухайте. О'кей, — Бет спробувала додати в голос каяття. — Їжа була моя.

— *Я* так і знала.

— Так, Алісо. Ви завжди праві, молодець. Вибач, Брі...

— Це неправда... — спробувала втрутитися Брі.

— Дякую, що хотіла допомогти. Але насправді все гаразд. Прошу у всіх вибачення.

Дивна річ, подумалося Бет. Загальне полегшення було відчутне. Брі гарна, а Бет погана. Природний порядок речей відновився, всі розслабилися. Більше нема на що дивитися.

— Гаразд, — нарешті промовила Джил. — Розділимо все, що маємо, і покладемо нарешті цьому край.

— Добре, — сказала Бет і швидко розвернулася, поки її не втягнули в суперечку про санкції і зменшення порції в покарання. — Робіть як знаєте. *Я* йду спати.

Знімаючи черевики й повністю вдягнена залазячи у спальник, вона відчувала, що всі на неї дивляться. Вона закопалася, натягнувши каптур на голову. Так було ненабагато тепліше, ніж без спальника, а крізь тонкий матеріал штрикала й муляла земля.

Заплющуючи очі, Бет чула напружену приглушену розмову. Лежати було незручно, але від виснаження потягнуло в сон. Вона вже майже відключилася, коли відчула на своєму спальнику легкий дотик руки.

— Дякую, — шепнув голос.

Бет не відповіла, й за мить рука зникла. Бет не розплющувала очей, не звертаючи уваги на неголосну суперечку — спочатку через їжу, потім через вогнище.

А розплющила очі ривком. Вона гадки не мала, скільки проспала, але за цей час устиг випасти дощ. Земля навколо спальника намокла, а руки й ноги заціпеніли від холоду.

Тремтячи, Бет лежала й дослухалася. Її щось збудило? Вона кліпнула, але в темряві почувалася сліпою. І не чула нічого, крім шелесту рукотворного матеріалу, який ворухився навколо вух, коли вона вдихала й видихала. В каптурі спальника щось було, і Бет спершу сахнулася, а потім помацала це пальцем. То був шматочок бутерброда і скибка яблука, загорнуті у вологий поліетилен. Важко було сказати, чи це п'ята частинка, належна Бет, чи чвертка її сестри. Спершу вона вирішила не їсти, але голод заглушив принципівість. Тут, у буші, інші правила.

Бет не мала певності, чи інші це відчули, але вона ще раніше зауважила ледь помітні зміни в атмосфері. На волю виривався основний інстинкт, стихійний і майже примітивний, коли шматочок черствого хліба з сиром стає трофеєм, за який варто битися.

Біля спальника почувся якийсь рух, і Бет закам'яніла. Важко було сказати, хто це — інша жінка чи щось із дикої природи. Бет не ворухилася, і заки воно зникло, слово, яке вертілося на язиці, нарешті оформилося, стало таким реальним, що осад від нього відчувався на смак. *Хижий.*

Розділ 13

У номері Кармен стояла чорнильна темрява. Фок віддав їй свій ліхтарик, а за мить почув, як вона стиха вилаялася, за щось перечепившись дорогою до вікна, щоб розсунути фіранки. Аварійного світла знадвору вистачило, щоб у кімнаті проступили обриси меблів.

— Сідай, — припросила Кармен.

Як і в його номері, стільців тут не було. Фок присів на краєчок ліжка. Номер Кармен був такий самий, як у нього, маленький і з мінімумом меблів, але в повітрі пахло трохи по-іншому. Це було щось невловно-приємне, яке нагадало про літні місяці. Цікаво, Кармен завжди так пахне, просто він раніше цього не помічав?

— Надворі я наткнувся на Лорен, — сказав Фок.

— Справді? — Кармен простягнула йому рушника й сіла навпроти, підібгавши ноги. Спустивши волосся на плече, вона витерла його насухо, поки Фок розповідав їй про свою розмову з Лорен. Про колибу, про сварку, про Алісу. Надворі дощ заливав вікно.

— Сподіваюся, Лорен недооцінює Алісу, — мовила Кармен, коли Фок закінчив. — Один з лісників сказав мені, що і йому було б важко протриматися в буші за такої негоди. І це якщо Аліса пішла з власної волі.

Фок знову пригадав повідомлення на автовідповідачі. «...завдати їй болю».

— А тобі тепер здається, що не з власної?

— Не знаю... — Кармен дістала альбом, поклала між ними на ліжку й почала гортати. На сторінках були наклеєні вирізки з газет з пожмаканими кутиками, під якими засохнув клей. — Чекаючи на тебе, я гортала це. Історія місцевості, зібрана для туристів.

Знайшовши потрібну сторінку, Кармен розвернула альбом до Фока.

— Ось. Роки, коли діяв Ковач, згадуються лише побіжно, але, ясна річ, зовсім оминати їх було неможливо.

Фок опустил погляд. Це була газетна стаття про вирок Мартину Ковачу. Якщо вірити заголовку, йому дали довічне. Фок розумів, чому обрали саме цю статтю, а не якусь іншу. Це крапка. Риска, підведена

під чорним періодом. Це був великий матеріал, де стисло розповідалося і про розслідування, і про суд. Внизу сторінки зі світлин усміхалися три нині покійні жінки. Елайза. Вікторія. Гейл. І ще четверта — Сара Сонденберг, чия доля досі не відома.

Фок і раніше бачив фото жертв Ковача, але давненько вже й не в одному місці, як-от зараз. Сидячи навпроти Кармен у темній кімнаті, він по черзі освітив ліхтариком усі обличчя. Біляві, з тонкими рисами, стрункі. Безперечно вродливі. Раптом йому стало ясно, що саме привернуло увагу Кармен.

Елайза, Вікторія, Гейл, Сара.

Аліса?

Фок подивився в очі кожній з жінок, а тоді похитав головою.

— Вона застара. Ці були всі молоденькі — підлітки або трішки за двадцять.

— Це *зараз* Аліса застара. А тоді не була. Скільки їй могло бути в той час, коли це відбувалося? Близько двадцятьох? — Кармен повернула альбом, щоб краще роздивитися знімки; в світлі ліхтарика шкіра на газетних вирізках здавалася сірою, як у примар. — Якби вони вижили, були б зараз приблизно такого ж віку.

Фок не відповів. Поряд з цими чотирма обличчями розмістили велике фото Мартина Ковача, зняте незадовго до його арешту. Це була любительська світлина, зроблена приятелем чи сусідою. За роки її сотні разів передруковували в газетах і показували по телебаченню. Ковач стояв біля гриля. Справжній австралієць у майці, шортах і бутсах. З обов'язковою пляшкою пива в руці й широкою усмішкою на обличчі. Ба більше, він мружився від сонця, а кучерява чуприна була скуйовджена. Худий, але дужий: навіть на фото добре видно було м'язи на руках.

Фок знав цю світлину, але зараз уперше помітив ще дещо. На задньому плані виднілася половина розмитого дитячого велосипеда — друга половина не вмістилася в кадр. Небагато. Маленька гола ніжка, хлоп'ячий сандалик на педалі, задня частина смугастої футболки, шматочок темного волосся. Впізнати дитину було неможливо, але Фок, дивлячись на неї, відчув, як шкіра в нього береться сиротами. Він відірвав очі — від хлопчика, від Мартина Ковача, від поглядів чотирьох жінок, які дивилися на нього з минулого.

— Не знаю, — мовила Кармен. — Це трохи притягнуте за вуха. Але мене це вразило.

— Ага. Я розумію чому.

Вона визирнула у вікно на буш.

— Думаю, хай що сталося, а принаймні ми знаємо, що Аліса десь там. Це велетенська територія, але все одно обмежена. І зрештою її знайдуть.

— Сару Сонденберг не знайшли.

— Ні. Але Аліса повинна десь там бути. Вона не повернулася пішки в Мельбурн.

На думку про місто Фокова підсвідомість підсунула ще дещо. За вікном можна було розгледіти місце, де до сьогодні паркував свою машину Даніель Бейлі. Чорний «БМВ», великий. Тоновані вікна. Просторий багажник. Зараз на цьому місці стояла повнопривідна автівка.

— Слід ще раз побалакати з Даніелем Бейлі, — сказав Фок. — Поїхати за ним у Мельбурн. Дізнатися, що саме сказав він Алісі першого вечора.

Кармен кивнула.

— Подзвоню на роботу, повідомлю їх.

— Хочеш, я...

— Ні, я сама. Ти взяв це на себе минулого разу. Сьогодні це зроблю я. Послухаю, що мені там скажуть.

Фок і Кармен силувано всміхнулися. Вони обоє чудово знали, що саме їм там скажуть. «Дістаньте контракти. Ключове завдання — дістати контракти. Зрозумійте, що це обов'язково — дістати контракти».

Під завивання вітру за вікном Фок дозволив собі подумки поставити питання, яке його гризло. Якщо Аліса зараз десь у буші через них, чи було воно того варте? Хотів би він побачити загальну картину операції, але він знав: насправді деталі не важливі. Хай якими фарбами намальована, а загальна картина завжди однакова: жменька людей на верхівці дерева харчується тими беззахисними, що внизу.

Фок подивився на Кармен.

— А чому ти прийшла у відділ?

— Фінансових злочинів? — у темряві всміхнулася вона. — Це питання мені зазвичай ставлять на різдвяних корпоративах — завжди

це який-небудь п'яний хлоп з подивом на обличчі, — вона посовалася на ліжку. — Коли я тільки починала, мене взяли у відділ захисту дітей. Зараз там більше комп'ютерної роботи. Я пройшла стажування, але... — голос її звучав напружено. — Не витримала роботи «в полі».

Фок не розпитував. Він був знайомий з кількома поліціантами з відділу захисту дітей. Усі вони час до часу розмовляли отакими напруженими голосами.

— Я ще там трохи пропрацювала, але займалася більше технічним боком, — провадила Кармен. — Вистежувала їх через трансакції. У мене це непогано виходило, і зрештою я опинилася тут. Тут краще. Там під кінець я вже спати не могла... — Якусь мить вона помовчала. — А ти?

Фок зітхнув.

— Це сталося незабаром по татовій смерті. На початку я кілька років пропрацював у відділі боротьби з наркотиками. Бо, знаєш, замолоду ти ще рвешся в бій, а там найбільше руху.

— Саме так і розповідають на різдвяних корпоративах.

— Ну й одного разу ми отримали наводку на одне місце на півночі Мельбурна, яке використовувалося як склад.

Фокові пригадалося, як він зупинився біля сімейного бунгало на занехаяній вуличці. Фарба облущувалася, трава на газоні росла пожовклими островцями, але на початку під'їзної доріжки стояла поштова скринька ручної роботи — різьблений кораблик. Тоді Фокові подумалося, що колись людина, яка мешкала в цьому будинку, потурбувалася, щоб змайструвати чи придбати таку скриньку.

Один з колег погрюкав у двері, а коли ніхто не відповів, виламав їх. Вони легко піддалися — дерево за роки прогнило. Фок зловив у запиленому дзеркалі в коридорі своє відображення — темну тінь у захисній екіпіровці — і якусь мить не міг себе впізнати. Зі зброєю наготові, горлаючи, вони завернули за ріг, у вітальню, не відаючи, що саме чекає там на них.

— Власником будинку виявився старий з деменцією.

Він і досі стояв у Фока перед очима: крихітний у своєму кріслі, не так наляканий, як збентежений, у завеликому мішкуватому одязі.

— В хаті не було харчів. Електрику відрізали, а шафки на кухні використовувалися для зберігання наркотиків. Його племінник (тобто

хлопець, якого старий вважав своїм племінником) очолював одну з місцевих банд наркоторгівців. Вони з друзями хазяйнували в хаті.

В будинку смерділо, шпалери в квіточку всі пописані були графіті, килим — завалений пліснявими коробками з-під фастфуду. Фок сів біля старого й розмовляв з ним про крикет, поки решта команди обшукувала помешкання. Чоловік думав, що Фок — його онук. Фок, який три місяці тому поховав батька, не намагався його виправити.

— Справа в тому, — сказав Фок, — що вони обчистили всі його банківські рахунки й забрали пенсію. Завели кредитки на його ім'я й наробили боргів за речі, яких він би в житті не купував. Це був хворий старий, а його залишили ні з чим. Не просто ні з чим — у боргах. І все це видно було з його банківських рахунків — якби хтось звернув увагу. Про те, що з ним відбувалося, можна було б дізнатися багато місяців тому, якби хтось помітив цю проблему з грошима.

У звіті Фок так і написав. А за кілька тижнів офіцер з фінансового відділу зазирнув до нього на дружню розмову. Ще за кілька тижнів Фок завітав до старого в будинок для літніх. Дід уже мав кращий вигляд, і вони ще трохи побалакали про крикет. Повернувшись до себе в кабінет, Фок подивився вимоги для переведення.

В ті дні люди тільки брови зводили, дізнавшись про його рішення, але він розумів, що так розвіюються ілюзії. Рейди поліпшували ситуацію лише на деякий час. Здавалося, вони гасять то одну пожежу, то іншу, але вже по шкоді. Зате гроші — це те, навколо чого крутиться світ для більшості цих людей. Якщо відрубати голову, прогнилі кінцівки всохнуть і здохнуть.

Принаймні саме про це думав Фок щоразу, починаючи розробляти когось у білому комірці, хто вважав, що з університетською освітою він страшенно мудрий і йому вдасться вислизнути. Як Даніель, Джил і Лео Бейлі, котрі, він був певен, вважають, що взагалі нічого аж такого поганого не роблять. Але, дивлячись на них, Фок бачив перед собою інших старих, і нещасних жінок, і сумних дітлахів, які сидять, налякані й самотні, в брудному одязі, на протилежному кінці ланцюжка. І він сподівався, що йому якось вдасться зупинити гниття, щоб воно не докотилося до них.

— Не хвилюйся, — сказала Кармен. — Ми щось вигадасмо. Знаю, Бейлі вважають, що вже добре насобачилися за стільки років, але вони не такі розумні, як ми.

— Ні?

— Ні, — всміхнулася вона. Навіть сидячи, вона була на зріст врівень з Фоком. Їй не доводилося задирати голову, щоб дивитися йому в очі. — Ми щонайменше знаємо, як відмивати гроші й не попастися.

Фок не стримав усмішки.

— А як би це робила ти?

— Інвестиції в нерухомість. Усе просто. А ти?

Фок, який колись написав детальне дослідження з цього питання, точно знав, як би це робив він, ще й з двома запасними планами. Одним з них були інвестиції в нерухомість.

— Не знаю. Мабуть, через казино.

— Не бреши. Ти б вигдав щось складніше.

— Класика на всі часи, — широко посміхнувся він.

Кармен розсміялася.

— То ти, мабуть, не такий уже й розумний. Там треба вміти ноги задирати на стіл, а на тебе тільки глянути достатньо, щоб розкусити. Хто-хто, а я знаю. Мій наречений там годинами просиджує. У вас із ним нічого спільного.

Як по правді, це була одна з причин, чому Фок не включав казино навіть у першу трійцю варіантів. Там треба напружуватися. Але він лише посміхнувся.

— Я б грав у довгу. Розробив манеру поведінки. Я вмю бути терплячим.

Кармен коротко розсміялася.

— Ще б пак!

Вона посовалася на ліжку, витягуючи ноги в блідому світлі. В тиші вони з Фоком дивилися одне на одного.

Десь у глибинах турбази почулося гуркотіння, й без попередження ввімкнулося світло. Фок і Кармен закліпали. З темрявою розвіялася й сповідальна атмосфера. Вони обоє водночас ворухнулися, й Фок, підводячись, черкнув ногою об коліно Кармен. Встав. Повагався.

— Гадаю, час мені йти, поки світло знову не вимкнулося.

Коротесенька пауза.

— Мабуть.

Зіп'явшись на ноги, Кармен провела його до порогу. Фок відчинив двері, й у лице вдарив холодний порив вітру. Долаючи коротку відстань до своїх дверей, він відчував на собі її погляд.

Він обернувся.

— Добраніч.

Секундне вагання.

— Добраніч.

А потім вона переступила поріг і зникла всередині.

Повернувшись до себе в номер, Фок не одразу ввімкнув світло. Натомість він підійшов до вікна, чекаючи, поки заспокояться і вляжуться думки, що вирували в голові.

Дощ нарешті вщух, і в кількох прогалинах поміж хмар виднілася жменька зірок. У Фоковому житті був багаторічний період, коли він і не дивився на нічне небо. Світло у місті було занадто яскраве. А тепер він намагався зводити погляд догори, коли тільки мав змогу. Цікаво, подумалося йому, а що зараз побачить Аліса, якщо зведе погляд догори, чи взагалі нічого?

Зійшов яскравий білий місяць, у сьйві якого висіли сріблясті пасма хмар. Фок знав: десь за ними ховається Південний Хрест. У дитинстві, в сільській місцевості, Фок часто його бачив. Один з найдавніших його спогадів — як тато виносить його надвір і вказує на небо. Небо яскраве від зірок, а тато, міцно обіймаючи Фока, показує йому сузір'я, які цілу вічність уже живуть десь там, удалині. Фок завжди йому вірив, навіть якщо не завжди їх і бачив.

День 3. Ранок суботи

Крижаний вітер усе віяв з півдня й ніяк не вщухав. Жінки мовчки пленталися вперед, опустивши голови проти вітру. Вони натрапили на втопану стежку, тобто щось дуже схоже на стежку, якою, певно, користувалися тварини. Зі спільної мовчазної згоди ніхто нічого не говорив, коли вона час до часу просто зникала з-під ніг. Жінки лише вище задирали черевики, долаючи зарості та вдивляючись у землю, поки стежка не з'являлася знову.

Брі прокинулася кілька годин тому зла й задубіла, не впевнена, скільки проспала. Неподалік чулося хропіння Джил. Ця жінка спить як убита. А може, просто виснажена. Не збудилася навіть, коли вночі частину саморобного даху звіяло вітром.

Коли Брі лежала на землі, задивившись у бліде ранкове небо, здавалося, що всі кості в тілі болять, а від спраги пересохло в роті. Вона побачила, що пляшки, які Лорен поставила, щоб набрати дощівки, попереверталися. Пощастить, якщо всім дістанеться бодай по ковтку води. Ну, хоч їжа, яку Брі залишила біля сестриної голови, зникла. Брі відчула водночас полегшення й розчарування.

Брі досі не могла зрозуміти, чому не розповіла нікому про нез'їдений обід. Вона вже розтулила була рота, але якась первісна ділянка мозку скомандувала мовчати. Їй трохи страшно було навіть думати, чому так. Коли в п'ятницю ввечері, після закінчення робочого тижня, колеги передають по колу випивку, можна й пожартувати, що вам вдалося «вижити». В усіх інших контекстах це слово здається чужим і лячним.

Брі спробувала вранці поговорити з сестрою, коли вони згортали мокрі спальники.

— Дякую.

Прийшла черга Бет відмахнутися.

— Забудь. Я тільки не розумію, чому ти їх так боїшся.

— Кого?

— Їх усіх. Алісу. Джил. Данієля, коли вже на те пішло.

— Я не боюся. Просто мені небайдужа їхня думка. Це моє начальство, Бет. І твоє теж, до речі.

— То й що? Ти не гірша за них, — тут Бет покинула пакуватися й подивилася на сестру. — І я б на твоєму місці не чіплялася так за Алісину спідницю.

— Про що це ти?

— Немає значення. Але будь з нею обережніша. І взагалі тобі краще знайти когось іншого, щоб лизати зад.

— Господи Боже, це називається — серйозно ставитися до своєї кар'єри. Тобі б теж не завадило.

— А тобі б не завадило розставляти пріоритети. Це ж просто бісова робота.

Брі нічого не відповіла, бо знала, що сестра все одно не зрозуміє.

Двадцять хвилин витратили, щоб згорнути свій примітивний табір, а потім ще годину — щоб вирішити, як діяти далі. Лишатися чи йти. Лишатися. Йти.

Аліса хотіла рухатися далі. Шукати привал, шукати вихід, щось робити. Ні, заперечила Лорен, слід залишатися на вершині пагорба. Тут безпечніше. Але і вітер тут був дужчий — так бив у обличчя, кусаючи щоки, аж вони палали. Коли знову почало мрячити, навіть Джил припинила терпляче кивати, слухаючи Лорен. Жінки скулилися під наметами, намагаючись набрати в пляшку дощівки, а Аліса ходила довкола, розмахуючи в повітрі телефоном, поки ще було можна. Коли заряду в батареї лишилося тридцять відсотків, Джил наказала вимкнути телефон.

Не слід нікуди рипатися, знову завела своєї Лорен, та Аліса розгорнула карту. Всі зібралися довкруз, тицяючи в орієнтири на папері, а вітер намагався видерти в них карту. Гребінь, річка, схил. Цілковитого збігу не було ніде. Так і не змогли домовитися, на якій вони зараз горі.

На півночі по краю карти йшла дорога. Якщо зможуть пробитися до неї, то зможуть і вийти, сказала Аліса. Лорен мало не розреготалася. Це занадто небезпечно. Так само, як і переохолодження, відповіла Аліса, дивлячись на неї, поки та не відвела очей. Зрештою в суперечці переміг холод. Джил оголосила, що більше не може сидіти на місці.

— Ходімо шукати дорогу, — вручила вона карту Алісі, а компас, повагавшись, віддала Лорен. — Знаю, ви двоє не можете домовитися, але ми тут застрягли разом.

Розділили на всіх ковток води, який набрався в пляшку, і Брі від її порції тільки дужче захотілося пити. А тоді рушили в дорогу, незважаючи на порожні шлунки й крепатуру в ногах.

Брі, переставляючи ноги, не відривала очей від землі. Йшли вже майже три години, коли щось негучно гепнулося їй під ноги. Вона зупинилася. На землі лежало маленьке розбите яйце, з якого витікав білок, прозорий і драглистий. Брі звела очі. Угорі гойдалося на вітру гілля, а з-поміж нього визирала маленька брунатна пташечка. Вона крутнула голівкою. Важко було сказати, чи розуміє вона, що сталося. Пташечка жалкуватиме за втраченим яйцем — чи вже про нього забула?

Брі почула, як позаду наближається сестра — її виказували легені курця.

«Тобі б не завадило розставляти пріоритети. Це ж просто бісова робота».

Але це не просто робота. У двадцять один рік, за чотири дні до отримання диплома з відзнакою, Брі дізналася, що вагітна. Хлопець, з яким вона зустрічалася вісімнадцять місяців і який, вона знала, таємно переглядав обручки на сайті «Тіффані», десять хвилин нічого не казав, тільки міряв кроками кухню в їхній студентській квартирі. Це одна з деталей, яку вона запам'ятала дуже чітко. Хотілося, щоб він сів. Нарешті він таки сів і накрив її руку своєю.

«Ти так важко працювала, — сказав він. — Як же тепер твоє стажування?» Його власне стажування в Нью-Йорку мало початися за чотири тижні, а після нього — аспірантура на юридичному факультеті. «Скільки там випускників „БейліТенантс“ бере на рік?»

Одного. «БейліТенантс» бере тільки одного випускника на рік на програму розвитку. Він і сам це знав. І цього року таким випускником мала стати Брі Маккензі.

«Ти так раділа». Це була правда. Вона була в захваті від такої перспективи. Та й досі в захваті. Тут він додав ще й другу руку — тримав тепер її долоню обіруч.

«Це неймовірна новина. Правда. І я тебе дуже кохаю. Просто... — в його очах відбився справжній жах. — Це невчасно».

Нарешті вона кивнула, а вранці він допоміг їй записатися до лікаря.

«Колись наші діти пишатимуться, — мовив він. Він точно сказав „наші“. Вона це чітко пам'ятає. — Це мудрий вчинок — спочатку зробити кар'єру. Ти заслуговуєш на те, щоб якнайповніше скористатися своїм шансом».

Саме так, згодом багато разів повторювала собі Брі. Вона вчинила так заради кар'єри — щоб не змарнувати великі можливості, які перед нею відкривалися. І зовсім не заради нього. І це добре, бо він, поїхавши в Нью-Йорк, більше їй жодного разу не подзвонив.

Брі дивилася на розбите яйце. Мама-пташка вгорі зникла. Брі черевиком загребла розбиту шкаралупку листям. Не знала, що ще тут можна вдіяти.

— Стійте, — долинув голос Джил. Вона пасла задніх. — Перепочиньмо хвилю.

— Тут? — озирнулася Аліса. Деревина й досі росли густо, але стежка поширшала й більше не зникла з-під ніг.

Джил, не відповідаючи, скинула наплічник. Обличчя в неї розчервонілося, а волосся стирчало жмутками. Вона полізла в кишеню щось дістати, але завмерла, зачепившись поглядом за пеньок поламаного дерева біля стежки.

Без слова вона підійшла ближче. В заглибленні пенька зібралася калюжка дощівки. Джил, яка одного разу на очах у Брі відмовилася пити трав'яний чай, бо листя перестояло, зненацька занурила долоні в калюжку, піднесла пригорщу до вуст і зробила великий ковток. Затрималася на мить, щоб витягти з рота якийсь чорний шматочок і щиглем відкинути від себе, а потім знову занурила руки в калюжку.

Брі ковтнула, бо в неї самої одразу набряк і пересох язик, і підійшла до пенька. Занурила долоні у воду, й перша пригорща розплескалася, бо рука зіткнулася з рукою Джил. Брі знову набрала води й цього разу квапливо піднесла долоні до вуст. Вона мала затхлий і неприємний присмак, але Брі, не зупиняючись, знову зачерпнула воду, цього разу воюючи вже з чотирма парами рук. Хтось відштовхнув її долоні з дороги, а вона відповіла тим самим, проігнорувавши біль у пальцях, які вивернулися назад. Знову занурила руки, а у вухах гучно лунали кректання й ковтання. Брі не підводила голови, рішучо налаштована залити в рота якнайбільше води. Але вона й моргнути не встигла, як вода закінчилася, а нігті дряпали замшіле дно.

Брі швидко відійшла. На зубах рипів пісок, а вона почувалася виведеною з душевної рівноваги, неначе переступила межу, про існування якої і не здогадувалася. Подумалося, що не одна вона так відчувається: такий самий подив і сором читалися їй на обличчях довкола неї. Від води у порожньому шлунку завирувало, їй довелося прикусити губу, щоб не виблювати.

Одна по одній жінки задкували від пенька, стараючись не зустрічатися поглядами. Брі присіла на свій наплічник, спостерігаючи, як Джил скинула черевик і стягнула шкарпетку. П'ятку натерло до крові. Неподалік Лорен утисячне звірялася з компасом. Брі сподівалася, з нього є якась користь.

Спалахнув вогник запальнички, їй долинув легенький запах цигарок.

— Ти серйозно? Обов'язково це робити просто зараз? — зронила Аліса.

— Так. Саме тому це зветься залежністю.

Бет не підводила очей, але Брі відчула, що серед жінок прокотилася хвиля ніяковості.

— Це огидно, ось що. Загаси.

Брі майже не відчувала запаху.

— Загаси, — повторила Аліса.

Цього разу Бет обернула до неї голову й видихнула в повітря довгу цівку диму. Та зависла, повивши всіх серпанком. Миттєвим рухом Аліса вихопила в Бет пачку цигарок. Замахнулася їй викинути в буш.

— Гей! — підскочила Бет на ноги.

Аліса теж уже була на ногах.

— Перепочинок закінчився. Ходімо.

Не звертаючи на неї уваги, Бет, не озираючись, розвернулася й через високу траву побрела в буш, де зникла поміж дерев.

— До біса, ми на тебе не чекатимемо, — гаркнула Аліса. Відповіді не було, тільки краплі стукотіли по листю. Знову задощило. — Та Бога ради! Джил, ходімо. Вона наздожене.

Брі відчула, як її накриває хвиля гніву, і стрималася тільки тому, що Джил похитала головою.

— Ми нікого не залишимо, Алісо, — сказала Джил з притиском, якого Брі в її голосі ще ніколи не чула. — Тому йди і шукай її. І не

забудь вибачитися.

— Ти жартуєш.

— Абсолютно не жартую.

— Але... — почала була Аліса, аж тут з-за непроникної стіни бушу почувся вигук.

— Агов! — долинув приглушений голос Бет. Здавалося, вона далеко-далеко. — Тут щось є.

Розділ 14

Ранкове небо було ще брудно-сіре, коли Фок постукав у двері до Кармен. Вона вже спакувалася й чекала. Вони понесли наплічники на стоянку, ступаючи обережно, бо після нічного дощу на стежці стало слизько.

— Що сказали на роботі? — Фок потягнувся до лобового скла та згріб з-під двірників жменю опалого листа.

— Як завжди.

Кармен і не потрібно було нічого розшифровувати. Фок знав, що вчора практично повторилася його позавчорашня розмова. «Дістаньте контракти. Дістаньте контракти». Кармен кинула наплічник у багажник.

— Ти сказав Кінгові, що ми їдемо?

Фок кивнув. Учора ввечері, пішовши від Кармен, він залишив для сержанта повідомлення. Той за годину передзвонив до Фока в номер, на стаціонарний телефон. Обмінялися новинами — на жаль, зовсім куцими з обох боків. Схоже, відсутність результатів давалася взнаки.

«Ви втратили надію?» — запитав Фок.

«Ще не зовсім, — відповів Кінг. — Але відчуття, що ми шукаємо голку в копиці сіна, посилюється».

«А скільки зазвичай тривають пошуки?»

«Шукаємо, поки це не втрачає сенс, — сказав Кінг. Він не уточнював, про що мова. — Але якщо найближчим часом не знайдемо нічого, доведеться зменшувати залучені ресурси. Тільки нікому про це не кажіть».

А зараз, у ранковому світлі, Фок бачив, з якими напруженими обличчями чергова група шукачів сідає в мінівен. Фок кинув свій наплічник поряд з речами Кармен, і вони рушили в адмінкорпус.

За конторкою сидів інший лісник, спираючись на стільницю й наставляючи жінку, яка схилилася над старезним гостьовим комп'ютером.

— Спробуйте ще раз залогінитися, — казав лісник.

— Я пробувала. Двічі! Не пускає.

Фок упізнав Лорен. Здавалося, вона от-от розплачеться. Почувши, як вони з Кармен поклали на конторку ключі від номерів, вона підвела голову.

— Виїжджаєте? Повертаєтеся в Мельбурн? — підскочила вона з крісла. — Візьмете мене з собою? Будь ласка, мені потрібно додому. Я цілий ранок шукаю, хто б мене підвіз.

У різкому ранішньому світлі видно було, які в неї червоні очі, з окресленими зморшками. Важко було сказати, винен брак сну чи вона плакала. Мабуть, і те, і те.

— Сержант Кінг дозволив вам їхати геть?

— Так, сказав, що вже можна, — вона була вже біля дверей. — Не виїжджайте без мене. Будь ласка. Я тільки заберу речі. П'ять хвилин.

Не встигли вони відповісти, як вона вже зникла. На конторці Фок зауважив свіжий стос друкованих листівок. Над усміхненим портретом Аліси Рассел великими літерами значилося «ЗНИКЛА», а далі йшли ключові деталі й опис. Внизу розмістили групове фото, яке Іян Чейз зняв перед виходом на маршрут до водоспаду Мірор-Фолз.

Фок подивився на знімок. У центрі стояла Джил Бейлі, ліворуч від неї — Аліса й Лорен. Праворуч була Брі, а Бет стояла за півкроку від гурту. На листівці краще видно було деталі, ніж на Чейзовому телефоні. На всіх обличчях грали усмішки, але, добре придивившись, Фок вирішив, що вони якісь силувані. Зітхнувши, він згорнув листівку й заховав у кишеню куртки.

Кармен скористалася рацією лісника, і заки вона отримала від сержанта Кінга підтвердження словам Лорен, жінка вже й повернулася. Вона стояла на порозі, тримаючи в руках наплічник. Він був брудний, і Фок здригнувся, збагнувши, що це той самий, з яким вона ходила в похід.

— Дуже вам дякую, — промовила вона, перетнувши разом з ними стоянку й залізши на задне сидіння. Застебнувши ремінь, вона сіла рівно, склавши руки на колінах. Їй відчайдушно хотілося чимшвидше їхати, збагнув Фок.

— Удома все гаразд? — запитав він, заводячи двигун.

— Не знаю, — сказала Лорен, і її обличчя скривилося. — У когось із вас є діти?

Фок і Кармен обоє похитали головами.

— Отже, ні. Що ж, з ними не встигнеш відвернутися — і щось у біса трапляється, — сказала вона, неначе це все пояснювало. Фок чекав, але вона більше нічого не додала.

Проминули табличку, яка позначала офіційне закінчення заповідника, а коли в'їхали в крихітне містечко, Фок побачив попереду знайомі вогні заправки. Перевіривши рівень пального, він завернув туди. На касі стояв той самий чоловік.

— Її досі не знайшли, — сказав він без питальної інтонації, побачивши Фока.

— Ще ні, — Фок уперше уважно подивився на чоловіка. Чуприну затуляла лижна шапочка, але і брови, і щетина були темні.

— А речей її ніяких не знайшли? Намет? Наплічник? — запитав чоловік, і Фок похитав головою. — Це, напевно, добре, — провадив господар. — Коли знаходиш намет чи речі, далі обов'язково буде труп. Завжди. В буші неможливо вижити без екіпіровки. Думаю, тепер шанси дуже високі, що її взагалі не знайдуть. Якщо досі не було жодних слідів.

— Ну, будемо сподіватися, що ви помиляєтеся, — мовив Фок.

— Я не помиляюся, — чоловік визирнув у вікно. Кармен і Лорен вилізли з машини й стояли, склавши руки на грудях, щоб захиститися від холоду. — Ви ще збираєтеся сюди повертатися?

— Не знаю. Якщо її знайдуть, тоді можливо.

— Тоді сподіваюся скоро з вами побачитися, приятелю.

Слова прозвучали, як на похороні.

Фок повернувся до машини й сів за кермо. Лише від'їхавши від заповідника й містечка кілометрів на десять, він усвідомив, що жене з великим перевищенням швидкості. Ні Кармен, ні Лорен не заперечували. Коли в дзеркальці заднього огляду гори на обрії зовсім змаліли, на задньому сидінні ворухнулася Лорен.

— Вочевидь, існує думка, що колиба, на яку ми натрапили, використовувалася Мартином Ковачем, — промовила вона. — Ви про це знали?

Фок зиркнув у дзеркальце. Лорен гризла ніготь на великому пальці, відвернувшись до вікна.

— Хто вам таке сказав?

— Джил. А їй — хтось із шукачів.

— Гадаю, поки що це лише підозри. Це не підтверджено.

Здрігнувшись, Лорен витягнула палець з рота. Ніготь кривавився, з його основи розповзався чорний півмісяць. Поглянувши на палець, вона розплакалася.

Кармен розвернулася, щоб дати їй серветку.

— Хочете зупинитися? Подихати свіжим повітрям?

Фок з'їхав на узбіччя. Дорога в обох напрямках була порожня. Лісиста місцевість нарешті поступилася ланам, і Фокові згадалося, як він тільки ще їхав у гори. Це було всього два дні тому, але здавалося, що сплигло багато часу. Завтра буде тиждень, відколи Аліса зайшла в буш. «Шукаємо, поки це не втрачає сенс».

Вилізши з машини, Фок дістав з багажника пляшку води для Лорен. Всі троє застигли на узбіччі, поки вона пила.

— Вибачте, — облизала губи Лорен. Вони були бліді й пересохлі.
— Мене мучить, що я їду, коли Аліса досі десь там.

— Вам би сказали, якби ви могли чимось зарадити, — сказав Фок.

— Я знаю. І ще я знаю... — вона силувано всміхнулася. — Знаю, що Аліса на моєму місці вчинила б так само. Але від цього легше не стає, — знову ковтнула вона води; руки вже тремтіли не так. — Мені подзвонив чоловік. Доччина школа обдзвонює батьків. У мережу злили фото однієї з учениць. Відверті, я так розумію, хай що воно означає.

— Не вашої доньки? — запитала Кармен.

— Ні. Не Ребекки. Вона б так не вчинила. Але... вибачте, дякую...
— Лорен узяла чисту серветку, запропоновану Кармен, і витерла очі.
— Але в неї торік були схожі проблеми. Не відверті світлини, Богу дякувати, але переслідування. Інші дівчата знімали її, коли вона перевдягалася після фізкультури, обідала, інші різні дурниці. А потім обмінювалися ними по телефону й зливали в соцмережі. Заохочували учнів чоловічої школи коментувати. Ребекка... — Лорен помовчала. — У неї були важкі часи.

— Мені прикро це чути, — мовила Кармен.

— Ну, нам теж було прикро. Повірити важко — я ж стільки заплатила, щоб вона потрапила в ту школу! Нам написали, що декого з дівчат покарали, а потім прочитали лекцію про повагу... — Лорен востаннє витерла очі. — Вибачте. Коли я щось таке чую, зразу зринають ці спогади.

— У такому віці дівчата — ще ті стерви, — сказала Кармен. — Добре це пам'ятаю. А в школі непросто було і без інтернету.

— Тепер вони живуть у цілком новому світі, — мовила Лорен. — Гадки не маю, що мені робити. Видалити її сторінки в соцмережах? Відібрати телефон? Вона в такі хвилини так на мене дивиться, наче я їй руку рубаю.

Допивши воду, вона востаннє витерла очі. Вичавила слабеньку усмішку.

— Вибачте. Просто мені, думаю, дуже потрібно додому.

Вони сіли назад у машину, й поки Фок заводив двигун, Лорен прихилила голову до шибки. Незабаром з її дихання стало ясно, що вона задрімала. Скулена, вона була мов порожня лушпайка. Неначе буш висмоктав з неї всю енергію.

Вони з Кармен по черзі вели машину й відпочивали. Що далі від'їжджали, залишаючи позаду буш з його негодою, то слабше дощик зрошував лобове скло. Радіо тихенько потріскувало: одна по одній почали повертатися в ефір радіостанції.

— Алілуя, — вигукнула Кармен, коли дзенькнув телефон. — Знову є сигнал.

Схилившись на пасажирському сидінні, вона прокручувала повідомлення.

— Джеймі чекає не дочекається тебе вдома? — запитав Фок — і сам здивувався, чому він це бовкнув.

— Ага. Ну, найближчим часом. Він поїхав на кілька днів на навчання.

Вона несамохіть посмикала заручну каблучку, і Фок зловив себе на тому, що думає про вчорашній вечір. Про те, як вона, встаючи з ліжка, розплела довгі ноги. Прочистивши горло, він зиркнув у дзеркальце. Лорен ще спала, й між брів у неї досі виднілася стривожена зморшка.

— Схоже, все одно вона рада повернутися додому, — сказав Фок.

— Ага, — озирнулася Кармен на заднє сидіння. — Я б точно була рада після такого.

— Тобі колись доводилося брати участь у таких заходах з командної роботи?

— Слава Богу, ні. А тобі?

Фок похитав головою.

— Схоже, це більше поширене в приватному секторі.

— Джеймі брав участь кілька разів.

— У своїй фірмі спортивних напоїв?

— Це, прошу зауважити, бренд повного циклу, який пропагує здоровий спосіб життя, — посміхнулася Кармен. — Але так, вони таке люблять.

— А щось таке, як тут, він робив?

— Не думаю. Все більше «зближення через екстремальні види спорту». Хоча одного разу їм довелося класти кахлі в туалеті занедбаного складу.

— Справді? — розреготався Фок. — А вони вміли класти кахлі?

— Не думаю. І були майже впевнені, що наступного дня іншій групі скажуть їх здирати. Тож можеш уявити, як воно було. Але він досі не розмовляє з жодним з тих хлопців.

Фок усміхнувся, не відриваючи очей від дороги.

— Ви вже підготувалися до весілля?

— Майже. Час швидко пролетів. Але ми вже домовилися зі священником, і Джеймі знає, куди й коли приходити, тож якимось чином буде, — сказала вона й поглянула на Фока. — Було б непогано, якби і ти приїхав.

— Що? Ні. Я ж не для того, щоб напроситися.

Це була щира правда. Та й він уже пригадати не міг, коли востаннє був на весіллі.

— Знаю. Але приїзди. Буде добре. Для тебе так точно. У мене є кілька самотніх подруг.

— Це аж у Сиднеї.

— Це година льоту.

— І це за три тижні. Не запізно вносити зміни в план розсаджування гостей і все таке?

— Ти ж бачив мого нареченого. Для його родини мені довелося на запрошеннях дописувати «Ніяких джинсів». І ти очікуєш на церемонію, де буде план розсаджування гостей? — вона притлумила позіхання. — Словом, я тобі розповім, де і як воно буде. А ти поміркую.

На задньому сидінні почувся рух, і Фок озирнувся. Лорен прокинулася й розширеними очима роззіралася з подивом людини, яка забула, де вона. Здавалося, її збентежили машини, які проїжджають повз. Фок і Кармен помінялися місцями й тепер сиділи, поринувши в думки; фоном грало радіо, а місто наближалось. На початку наступної

години ввімкнулися новини. Фок підкрутив звук — і негайно про це пошкодував.

Топ-новина. Поліція розслідує потенційний зв'язок між сумнозвісним Мартином Ковачем і колибою, де востаннє бачили зниклу безвісти мельбурнську туристку Алісу Рассел, повідомив диктор.

Фок не здивувався, що ця подробиця просочилася. Коли залучено стільки шукачів, це лише питання часу. Розвернувшись, він зустрівся очима з Лорен. У неї був переляканий вигляд.

— Хочете вимкну?

Вона похитала головою, і вони продовжити слухати диктора, який переповідав деталі справи, що панувала в ефірі два десятки років тому. Три жертви, всі жінки, четверту жінку так і не знайшли. Потім у машині зазвучав голос сержанта Кінга, який наголошував, що злочини Ковача давно в минулому. Далі прозвучали запевнення, що робиться все можливе, й чергове прохання до всіх, хто був у тому районі, надавати інформацію, й нарешті новини перемкнулися на іншу тему.

Фок глянув на Кармен. Про сина Ковача не згадали. Схоже, бодай це Кінгові вдалося поки що зберегти в таємниці.

Лорен спрямувала їх до одного з зелених передмість — таку нерухомість брокери любляють називати «престижною». Кармен зупинилася під будинком, який видавався загалом доглянутим, але мав легку ауру нещодавньої занедбаності. Латочка газону перед входом заросла, й ніхто не потурбувався стерти з паркана графіті.

— Ще раз дякую, — промовила Лорен з явним полегшенням на обличчі, розстібаючи пасок безпеки. — Мені ж одразу повідомлять, якщо з'являться новини, правда? Про Алісу?

— Звісно, — озвався Фок. — Сподіваюся, з вашою донькою все гаразд.

— Я теж.

Обличчя її напружилося. В голосі не було впевненості. Фок і Кармен дивилися, як Лорен, забравши наплічник, зникає в хаті.

Кармен обернулася до Фока.

— І що тепер? Попередимо Данієля Бейлі про свій приїзд — чи краще заскочимо його зненацька?

Фок поміркував.

— Ліпше попередьмо його. Він хоче показати, що допомагає пошукам, і таким чином почуватиметься на нашому боці.

Діставши телефон, Кармен подзвонила в «БейліТенантс». А коли переговорила й натиснула відбій, нахмурилася.

— Його нема на роботі.

— Справді?

— Секретарка наполягала на цьому. Схоже, він узяв на кілька днів відпустку. З особистих причин.

— Коли одна з його працівниць зникла безвісти?

— Здається, Джил говорила, що йому потрібно поїхати додому і владнати сімейну справу.

— Та знаю, просто я їй не повірив, — мовив Фок. — Може, заїдемо до нього додому?

Кармен завела двигун, а потім застигла з замисленим виразом на обличчі.

— Знаєш, звідси недалеко до Алісиної домівки. Можливо, нам пощастить, і знайдеться послужливий сусіда з запасним ключем.

Він озирнувся.

— І свіженькі копії потрібних нам документів, роздруковані й залишені Алісою на кухонному столі?

— Це було б ідеально, так.

«Дістаньте контракти. Дістаньте контракти». Фокова усмішка розтанула.

— Гарзд. Роздивимося, що там і як.

За двадцять хвилин Кармен завернула за ріг на зелену вулицю і зменшила швидкість. Вони ніколи не бували в Аліси Рассел удома, тож Фок з цікавістю роззирався. Район був взірцем заможної безтурботності. Тротуар і паркани — без єдиної плямочки, а поодинокі машини, припарковані на дорозі, аж сяяли. Фок підозрював, що більшість машин безпечно ховається під захисними чохлами у замкнених гаражах. Охайні дерева, що рядком росли на зеленій смузі вдовж дороги, здавалися пластиковими порівняно з первісною пишнотою, яка оточувала Фока й Кармен останні три дні.

Кармен повзла вперед, мружачись на блискучі поштові скриньки.

— Господи, чому ці люди не пишуть чітко номер на будинку?

— Не знаю. Щоб мізераки не лізли?

Попереду він зауважив якийсь рух.

— Агов, поглянь.

Фок указав на великий кремовий будинок у кінці вулиці. Кармен простежила за його поглядом — і здивовано витріщила очі: під'їзною доріжкою відходила постать, опустивши голову. Змах рукою — і чорний «БМВ», припаркований на дорозі, тихо писнув, відмикаючись. Даніель Бейлі.

— Ти жартуєш, — зронила Кармен. Він був у джинсах і незаправленій сорочці й, відчиняючи водійські дверцята, квапливо провів рукою по волоссю. Заліз у машину й, завівши двигун, від'їхав від узбіччя. Заки Фок з Кармен дісталися будинку, «БМВ» звернув за ріг і зник з очей. Кармен проїхала трохи вперед, і вони ще побачили, як машину проковтнула й потягнула за собою автомагістраль.

— Не хочеться мені влаштовувати гонитву, — сказала Кармен, і Фок похитав головою.

— І не треба. Не знаю, що він тут робив, але не схоже було, що він тікає.

Розвернувшись, Кармен зупинилася перед кремовим будинком.

— Хай там як, а ми, здається, знайшли Алісину домівку.

Вона вимкнула двигун, і вони вилізли з машини. Фок зауважив, що міське повітря немов покрилося тоненькою плівкою, яка з кожним вдихом обволікала легені. Фок стояв на тротуарі, який здавався незвично твердим під гірськими черевиками, й роздивлявся двоповерховий будинок. Великий газон був охайно підстрижений, а темно-сині двері блищали. Товстий килимок на порозі повідомляв, що гостей тут ласкаво просять.

У повітрі відчувався аромат прив'ялих зимових троянд, з дороги долинав віддалений шум транспорту. А на другому поверсі, на бездоганно чистому вікні, що виходило на дорогу, виднілася біла п'ятикутна зірка пальців, притиснутих до шибки, проблеск білявого волосся й овал обличчя, яке з розтуленим ротом визирало на вулицю.

День 3. Пообіддя суботи

— Там щось є.

Голос Бет звучав приглушено. За мить почулося шурхотіння, й вона знову з'явилася — продиралася через густі зарості, що височіли обабіч стежки.

— Сюди. Там є прихисток.

Джил подивилася в тому напрямку, куди вказувала Бет, але буш був непроникний. Вона не бачила нічого, крім дерев.

— Який прихисток? — Джил витягнула шию і зробила крок уперед; ліва п'ятка озвалася болем.

— Якась хатина абощо. Ходіть і побачите.

Бет знову зникла. Навколо посилювалося дріботіння дощу. Без попередження Брі пірнула у високу траву і щезла слідом за сестрою.

— Стривайте... — почала була Джил, та було запізно. Вони вже зникли з очей. Вона обернулася до Аліси й Лорен. — Ходімо. Не хочу, щоб ми розділялися.

Джил зійшла зі стежки й пірнула в буш, поки ніхто не почав сперечатися. За одяг чіплялося гілля, і доводилося високо задирати ноги. Попереду вона розрізнила сплески кольору: куртки близнючок то з'являлися, то зникали з очей. Нарешті вони зупинилися. Засапана Джил наздогнала їх.

Маленька приземкувата колиба розташувалася на галявині, і її квадратні обриси контрастували з нерівними хвилями бушу. Два чорні вікна в прогнилих рамах зяяли пусткою, а перехняблені двері не зачинялися. Джил звела погляд. Стіни, може, й повигиналися, але дах ще на місці.

Бет підійшла до колиби та просунула голову у вікно; її намокле під дощем волосся блищало.

— Тут порожньо, — гукнула вона через плече. — Я заходжу.

Вона відчинила перекошені двері, і її поглинула чорнота. Не встигла Джил нічого сказати, як Брі рушила за сестрою всередину.

Джил залишилася сама, у вухах відлунювало власне дихання. Зненацька у вікні з'явилося обличчя Бет.

— Тут сухо, — гукнула вона. — Заходьте, самі побачите.

Джил потупала через високу траву до колиби. Під дверима вона відчула укол тривоги. Виникло гостре бажання розвернутися і втекти, але не було куди тікати. Буш і буш кругом. Зітхнувши, вона зайшла всередину.

Тут стояла напівтемрява, і якусь хвилю очі Джил при звичаювалися. Над головою чулося легеньке дріботіння. Принаймні дах виконує свою функцію. Джил зробила ще крок, відчуваючи, як під ногами риплять і просідають дошки. На порозі з'явилася Лорен, почала обтрушувати куртку від дощу. За нею маячила Аліса — роздивлялася, нічого не кажучи.

Джил оглянула приміщення. Воно було дивної форми й майже порожнє — тільки хиткий стіл підпирав стіну. Кутки позаплітало густе біле павутиння, а в дірочці на підлозі щось звило собі гніздечко з гілок і листя. На столі стояв єдиний металевий кухлик. Джил для проби підняла його — і помітила ідеальне коло, яке залишилося від нього в пилюці й піску.

Збита з фанери перегородка відділяла таку собі другу кімнатку. Близнючки вже зайшли туди й мовчки щось роздивлялися. Джил рушила за ними — й одразу про це пожалкувала.

В одну стіну впирався матрац. Зелений розсип цвілі вкривав усю тканину, окрім як посередині. Там квітчастий малюнок цілком ховався під великою темною плямою. Важко було сказати, якого вона колись була кольору.

— Щось мені це не подобається, — сказала Аліса з-за спини Джил, аж та здригнулася. Аліса дивилася на матрац. — Ліпше нам рухатися далі.

Близнючки озирнулися з незрозумілим виразом на обличчях. Джил зауважила, що вони тремтять, і збагнула, що й вона також тремтить. А щойно вона це помітила, як не могла вже зупинитися.

— Стривайте, — мовила Бет, обхопивши себе руками. — Слід бодай усе обміркувати. Тут сухо і трішки тепліше. І напевно безпечніше, ніж блукати поночі.

— Невже? — Аліса виразно подивилася на матрац.

— Звісно. Від переохолодження помирають, Алісо, — відтяла Бет. — У нас ні нормальних наметів, ні харчів. Нам потрібен дах над головою. Не треба списувати це місце через те, що на нього натрапила я.

— Я його списую, бо воно жахливе.

Вони обидві обернулися до Джил, яка відчула, як її накриває хвиля виснаження.

— Джил, ну ж бо, — сказала Аліса. — Ми нічогосінько не знаємо про це місце. Хто завгодно міг тут окопатися, ми гадки не маємо, кому про нього відомо...

Джил відчула пилюку в себе на кінчиках пальців.

— Не схоже, щоб ним користувалися, — сказала вона, старанно уникаючи дивитися на матрац.

— Але ніхто не знає, що ми тут, — мовила Аліса. — нам слід повернутися...

— Як?

— Знайти дорогу! Іти на північ, як ми й домовилися. Ми не зможемо тут лишатися вічно.

— Не вічно. А тільки поки...

— Поки що? Нас тут шукати можуть кілька тижнів. Нам слід бодай спробувати повернутися.

У Джил пекли натерті лямками плечі, а весь одяг промок наскрізь. П'ятка боліла. Слухаючи дріботіння дощу по даху, Джил збагнула, що просто не зможе вийти зараз надвір.

— Бет має рацію. Краще лишитися.

— Серйозно? — аж роззявила рота Аліса.

Бет і не намагалася приховати тріумф на обличчі.

— Ви ж чули.

— А тебе ніхто взагалі не питає, — відтяла Аліса й обернулася до Лорен. — Підтримай мене. Ти же знаєш, що ми зможемо знайти дорогу.

Лорен помацала чоло. Брудний пластир знову відклеївся.

— Я теж гадаю, що варто лишитися. Принаймні на ніч.

Аліса без слів обернулася до Брі, яка, повагавшись, кивнула, не підводячи погляду.

Аліса, не вірячи своїм очам, стиха охнула.

— Господи, — похитала вона головою. — Гаразд, я залишуся.

— Добре, — скинула наплічник Джил.

— Але тільки поки дощ не припиниться. А потім Я піду.

— Та Господи Боже! — вигукнула Джил. Попри холод, вона відчула, як гаряча хвиля злості пробігла від зболілих плечей до

натертої п'ятки. — Чому з тобою завжди так складно? Ми це вже проходили. Ніхто нікуди одинцем не піде. Ти лишишся, поки ми всі не погодимося піти разом, Алісо. Як група.

Аліса зиркнула на двері колиби, які прочинилися на обвислих завісах, кинувши на її обличчя холодний прямокутник світла. Вона вдихнула, готуючись щось сказати, але передумала й повільно стулила рота, прикусивши білими зубами рожевий кінчик язика.

— О'кей? — перепитала Джил. У скронях калатало — починався головний біль.

Аліса легенько здвигнула плечима. Вона нічого не відповіла, але в тому й не було потреби. Все було зрозуміло без слів. «Вам не зупинити мене».

Джил подивилася на Алісу, перевела погляд на двері й на бути, який виднівся в отворі, й подумала: справді?

Розділ 15

Фок погрюкав у темно-сині вхідні двері Аліси Рассел і дослухався: в глибині будинку прокотилася луна. Стояла тиша, але не було враження пустки, як у безлюдному будинку. Він збагнув, що затамував подих.

Обличчя у вікні нагорі зникло, щойно Фок його помітив. Він штовхнув Кармен ліктем, та заки вона звела погляд, квадрат вікна спорожнів. Там було обличчя, пояснив Фок. Жіноче.

Вони знову постукали, й Кармен схилила голову набік.

— Чув? — прошепотіла вона. — Гадаю, твоя правда: там хтось є. Я лишуся тут, а ти спробуй зайти ззаду.

— О'кей.

Фок дійшов до рогу будинку й посмикав високу хвіртку. Вона була замкнена, тож він підтягнув ближче сміттєвий бак на коліщатках, який стояв неподалік, і за його допомогою переліз на той бік, радіючи, що він у туристичному вбранні. Ідучи брукованою стежкою через садок, Фок чув, як Кармен стукає у двері. Тут, за будинком, був поміст і спа-басейн, наповнений настільки блакитною водою, якої не буває в природі, а плющ, який обвив стіни, створював враження усамітнення.

Ззаду будинок складався з самих вікон, за якими ховалася простора кухня. Блискучі шибки були майже дзеркальні, тож Фок ледве розгледів за ними біляву жінку. Вона спиною до Фока непорушно стояла в дверях, які вели в коридор. Кармен постукала ще раз, і жінка аж підстрибнула. Водночас вона, мабуть, відчула рух надворі, бо рвучко розвернулася і скрикнула, побачивши в садку Фока, й на її знайомому обличчі відбилосся цілковите приголомшення.

Аліса.

На частку секунди Фок відчув хвилю запаморочливої ейфорії. Різкий сплеск адреналіну — і зразу ж відтік, який викликав майже фізичний біль. Фок кліпнув: розум нарешті обробив те, що бачили очі.

Жіноче обличчя було знайоме, але він його не впізнавав. Та й важко було його назвати вповні жіночим, подумав Фок, з горла якого рвався стогін. З кухні на Фока дивилася ще зовсім дівчинка з переляканими очима. Не Аліса. Дуже схожа, але не вона.

Поки Алісіна донька не закричала вдруге, Фок дістав посвідчення. Простягнув до неї.

— Поліція. Не лякайся, — гукнув він крізь вікно. Спробував згадати ім'я дівчини. — Марго? Ми допомагаємо з пошуками твоєї мами.

Марго Рассел зробила півкроку до шибки. Очі, якими вона вдивлялася в значок, були заплакані.

— Чого вам треба? — спитала вона тремтливим, але на диво бентежним голосом. Фок збагнув, що той дуже схожий на материн.

— Можна з тобою побалакати? — запитав Фок. — Моя колега стоїть під дверима, це жінка, може, впустиш її першою?

Марго завагалася, ще раз глянула на значок, відтак кивнула і зникла. Фок чекав. Коли вона повернулася, за нею йшла Кармен. Марго відімкнула чорний хід і впустила Фока. Переступивши поріг, він уперше нормально її роздивився. Як і Алісу, її можна було б назвати красунею, подумалося йому, якби не така сама різкість рис. Вона була радше ефектна. Він знав, що їй шістнадцять, але в джинсах і шкарпетках, без косметики, вона здавалася зовсім юною.

— Ти ж наче повинна була пожити в батька? — запитав Фок.

Марго, опустивши погляд, легенько знизала плечима.

— Мені захотілося додому.

В руках вона крутила мобільник, наче вервицю для нервових.

— Скільки ти вже тут?

— Від ранку.

— Тобі не можна тут лишатися самій, — мовив Фок. — Тато в курсі?

— Він на роботі... — На очі їй набігли сльози, але не пролилися.
— Ви знайшли маму?

— Ще ні. Але її активно шукають.

— Шукайте активніше.

Голос у неї зірвався, й Кармен провела її до кухонного дзиглика.

— Сідай. Де у вас склянки? Я принесу води.

Марго, досі крутячи телефон, вказала на буфет.

Фок підтягнув дзиглик і сів навпроти неї.

— Марго, ти знаєш чоловіка, який приходив перед нами? — запитав він. — Який стукав у двері?

— Данієля? Так, звісно, — відповіла вона з якоюсь ніяковою ноткою в голосі. — Це тато Джоула.

— А хто такий Джоул?

— Мій колишній хлопець.

Вона явно підкреслила «колишній».

— Ти розмовляла з Данієлем Бейлі? Він пояснив, навіщо приходив?

— Ні. Я не хотіла мати з ним ніяких справ. Знаю я, навіщо він приходив.

— І навіщо?

— Він шукає Джоула.

— Ти впевнена? — запитав Фок. — Це точно не пов'язано з твоєю мамою?

— З мамою? — Марго подивилася на нього, як на ідіота. — Мами нема. Вона зникла.

— Знаю. Але звідки в тебе така певність, навіщо Данієль сюди приходив?

— Звідки така певність? — Марго видала дивний задушений смішок. — А через те, що утнув Джоул. Він дуже добре розважився в інтернеті.

Вона з такою силою стиснула телефон, аж шкіра на руках побіліла. А потім зітхнула і простягнула його Фоку.

— Можете самі подивитися. Всі вже бачили.

Марго на екрані здавалася старшою. На обличчі була косметика, а розпущене волосся блищало. І на ній не було джинсів. Як на таке приглушене світло, фотографії були на диво чіткі. У школі не помилилися, подумалося Фокові. Вони, безперечно, відверті.

Марго дивилася на екран почервонілими очима, лице пішло плямами.

— Скільки вже це висить у мережі? — запитав Фок.

— Думаю, з учорашнього обіду. Є ще два відео, — вона швидко закліпала. — Відтоді вже набрали понад тисячу переглядів.

Кармен поставила перед Марго склянку води.

— І ти гадаєш, їх виставив Джоул Бейлі?

— Тільки в нього вони були. Принаймні досі.

— А це він з тобою на фото?

— Він вважає їх кумедними. Але він запевняв, що видалив їх. *Я* його змусила навіть показати телефон, щоб це довести. Не знаю, мабуть, зберіг їх кудись, — незв'язно бурмотіла вона, слова вилітали без упину. — Ми зробили їх торік, перед розривом. Просто по... — уста невесело вигнулися, — по приколу. Ну, така була ідея. Коли ми розійшлися, я довго з ним не спілкувалася, а минулого тижня він написав мені есемеску. Хотів, щоб я йому ще фоток надіслала.

— Ти комусь про це казала? Мамі? — запитала Кармен.

— Ні! — В очах Марго читалося, що вона не вірить власним вухам. — Ще чого. *Я* послала Джоула подалі. Але він і далі писав есемески. Мовляв, я маю надіслати йому нові фотки, а то він покаже друзям старі. *Я* відповіла: не брешти, — вона похитала головою. — Він запевняв, що видалив їх.

Вона затулила обличчя долонею, і сльози нарешті пролилися й покотилися по щоках, а плечі затремтіли. Довший час вона не могла говорити.

— Але він збрехав, — ледве чутно сказала вона зрештою. — А тепер вони в мережі, і їх бачили *всі*.

Затуливши обличчя долонями, вона заплакала, А Кармен обійняла її й погладила по спині. Фок занотував адресу сайту й відіслав колезі з кібер-відділу.

«Завантажено без дозволу, — написав він у мейлі. — 16 років. Постарайся прибрати».

Він не дуже на це сподівався. З першоджерела, мабуть, і вдасться їх прибрати, але це не дуже допоможе, якщо їх уже поширили. Це нагадало йому стару приказку — вітром розвіяного пір'я не позбираєш.

За деякий час Марго висякалася й витерла очі.

— Мені дуже хочеться поговорити з мамою, — промовила вона тоненьким голосом.

— Знаю, — озвався Фок. — І її зараз шукають. Але, Марго, ти не можеш тут залишатися сама. Слід подзвонити татові, щоб він забрав тебе додому.

— Ні, — похитала головою Марго. — Будь ласка. Будь ласка. Не дзвоніть татові.

— Ми мусимо...

— Будь ласка. Не хочу його бачити. Не можу я сьогодні лишитися в нього.

— Марго...

— Ні.

— Чому ні?

Дівчина простягнула руку й, на Фоків подив, стиснула пальцями, як лещатами, його зап'ясток. Дивлячись йому в очі, вона крізь зуби промовила:

— Послухайте. *Я* не хочу їхати до тата, бо *не зможу поглянути йому в обличчя*. Розумієте?

В тиші чути було тільки цокання кухонного годинника, «їх бачили всі». Фок кивнув.

— Розумію.

*

Довелося пообіцяти, що для Марго знайдуть інше місце ночівлі, перш ніж вона погодилася спакувати необхідні речі.

— Куди мені їхати? — питала вона. Гарне було питання. Коли її попросили назвати інших родичів або подругу, в кого вона б згодилася пожити, вона похитала головою. — Не хочу нікого бачити.

— Можна підшукати екстрений патронат, — мовив Фок притишеним голосом. Вони з Кармен стояли в передпокої. Марго нарешті пішла зібрати собі дещо з речей, і її плач линув униз по сходах зі спальні нагорі. — Але мені б не хотілося передавати її незнайомцям — принаймні не в такому стані.

Кармен тримала в руці телефон. Вона вже деякий час намагалася зв'язатися з батьком Марш.

— А може, до Лорен? — сказала вона зрештою. — *Я* просто подумала... Це ж усього на одну ніч. Принаймні Лорен знає про світлини.

— Ну, можливо, — мовив Фок.

— О'кей, — глянула Кармен угору на сходи. — Ти спробуй додзвонитися до Лорен. А я піду розпитаю Марш, де її мама може тримати конфіденційні документи.

— Просто зараз?

— Так, просто зараз. Можливо, іншого шансу в нас не буде.

«Дістаньте контракти. Дістаньте контракти».

— Ага. Добре.

Кармен піднялася нагору, а Фок дістав телефон і повернувся на кухню, дорогою набираючи номер. За великими вікнами уже починалися вечірні сутінки. На гладіні басейну віддзеркалюватися візерунки хмар.

Зіпершись на кухонну тумбу, Фок приклав телефон до вуха, роздивляючись коркову дошку для нотаток на стіні. На ній серед іншого приколювали номер домашнього майстра й рецепт якихось «енергетичних галушок з кінви», записаний Алісиною рукою. Було тут і запрошення на вручення нагород у жіночому коледжі «Індейвор», яке минуло ще в неділю — того самого дня, коли Алісу оголосили в розшук. Чек за черевики. Рекламка «Авторитетних пригод», вгорі на якій були нашкрябані дати тамтих вихідних.

Фок нахилився трохи ближче. На титулі рекламки, на груповому фото персоналу, він роздивився в задньому ряду Іяна Чейза. Чейз відвернувся від камери, і його трішки затуляв колега праворуч.

З телефону досі линули гудки, коли погляд натрапив на цілу низку обрамлених фотоколажів на кухонних стінах. Це були світлини Аліси та її доньки — разом і окремо. Чимало знімків дублювалося: Аліса й Марго ще немовлятами, першого дня в школі, на танцях, в купальнику біля басейну.

Гудки у Фока у вусі припинилися й увімкнувся автовідповідач. Подумки вилаявшись, Фок залишив повідомлення з проханням якнайшвидше передзвонити.

Відключившись, він нахилився краще роздивитися найближчий колаж. Око привернув частково вицвілий знімок. Світлину зробили на природі, місцевість трохи нагадувала Гіраленський хребет. Аліса у футболці й шортах з емблемою жіночого коледжу «Індейвор» стояла на березі бурхливої річки, тримаючи в руці весло каяка й закинувши голову з усмішкою на вустах. Позаду неї, біля каяка, сидів навпочіпки гурт рожевощоких дівчат з мокрим волоссям. Фокове око зачепилося за дівчину в самому кінці — й він аж охнув з подиву. Лорен, збагнув він. Сьогоднішні запалі щоки тоді ще були по-дитинному пухкі, але, як і Алісу, впізнати її було нескладно, особливо очі. Цьому фото, мабуть,

років тридцять, подумалося Фокові. Як цікаво — вони обидві майже не змінилися.

В руці гучно заспівав мобільний, і Фок здригнувся. Поглянув на екран — Лорен — і примусив себе повернутися в сьогодення.

— Погані новини? — спитала вона, щойно Фок відповів. — Її знайшли?

— Ні, чорт, вибачте. Це не стосується Аліси, — мовив Фок, подумки стукнувши себе. Слід було в повідомленні все пояснити. — Проблема з її донькою. Їй потрібно десь сьогодні переночувати.

Він пояснив ситуацію зі світлинами в інтернеті.

Мовчання тривало так довго, аж Фок уже подумав був, чи не обірвався зв'язок. Він геть не розумівся на шкільних політичних іграх, але, слухаючи тишу в телефоні, міркував, як швидко шкільні матусі постараються відгородити своїх нащадків від Марго.

— Вона зовсім розклеїлася, — нарешті промовив він. — Особливо через оцю біду з мамою.

Знову запала тиша, цього разу коротша.

— Привозьте її, — зітхнула Лорен. — Господи. Ці дівчата! Вони себе поїдом їдять.

— Дякую.

Фок відключився й рушив у коридор. Навпроти сходів були двері в кабінет. За письмовим столом сиділа Кармен, задивившись у монітор домашнього комп'ютера. Коли Фок увійшов, вона звела погляд.

— Марго дала мені пароль, — тихим голосом мовила вона, й Фок зачинив двері.

— Є щось?

— Знайти нічого не вдається, — похитала вона головою. — Але ж я шукаю наосліп. Навіть якщо Аліса і зберегла тут щось корисне, вона могла назвати файли як завгодно й помістити їх у будь-яку папку. Слід отримати ордер на вилучення комп'ютера. І нормально пошукати, — вона, зітхнувши, відірвалася від монітора. — Що сказала Лорен?

— Вона погодилася. Не зразу. Не дуже зраділа.

— Чому — через фото?

— Не знаю. Можливо, частково. А можливо, й не частково: мені здалося, що в неї зі своєю дитиною проблем вистачає.

— Атож. Але побачиш: вона не перша й не остання, хто засуджуватиме Марго за це, — Кармен зиркнула на двері та ще

стишила голос. — Тільки не переказуй Марго моїх слів, будь ласка.

Фок похитав головою.

— Піду розповім Марго, який план.

Двері кімнати Марго були відчинені, й Фок побачив, що дівчина сидить на яскраво-рожевому килимі. Перед нею стояла відчинена валізка. Вона була зовсім порожня. Марго витріщалася на телефон на колінах і здригнулася, коли Фок постукав по лутці.

— Ми домовилася, що ти сьогодні переночуєш у Лорен Шо, — мовив Фок, і Марго підвела здивований погляд.

— Правда?

— Лише сьогодні. Вона знає, що відбувається.

— А Ребекка буде?

— Її донька? Напевно. А що?

Марго посмикала кутик валізки.

— Просто я давненько з ними не бачилася. Ребекка знає, що сталося?

— Гадаю, мама їй розповість.

Здавалося, Марго хотіла щось сказати, але похитала головою.

— Мабуть, це справедливо.

Щось було в тому, як вона це сказала... Доньчин рот, материн голос. Фок кліпнув, відчуваючи дивну бентегу.

— Гарзд. Ну... Це всього на одну ніч, — зронив він і вказав на порожню валізку. — Спакуй кілька речей, і ми тебе відвеземо.

Марго неухважно потягнулася й узяла з купи на підлозі два викличні мереживні бюстгальтери. Тримаючи їх у руці, вона підвела погляд, спостерігаючи за тим, як Фок спостерігає за нею. Щось промайнуло в неї на обличчі. Перевірка.

Фок з цілковито непроникним обличчям твердо не відводив очей.

— Ми почекаємо на тебе на кухні, — промовив він і, зачинивши по собі двері в солодкуву рожеву кімнату, відчув хвилю полегшення. Коли це дівчатка підліткового віку стали такими сексуально стурбованими? А коли він сам був у такому ж віці, вони теж так поводитися? Мабуть, подумалося йому, просто в ті часи він був тільки «за». В тому віці багато чого здавалося безневинними забавками.

День 3. Пообіддя суботи

Вперше Бет шкодувала, що дощ припинився.

Поки він тарабанив по даху колиби, розмовляти було нелегко. П'ятеро жінок розбрелися по більшій кімнаті й повкладалися, а вітер пізнього пообіддя влітав у розбите вікно. Тут було ненабагато тепліше, ніж надворі, подумала про себе Бет, але бодай більш-менш сухо. Вона рада була, що вони залишилися. Коли дощ зрештою вщух, колибу огорнула густа й важка тиша.

Бет посовалася, відчуваючи щось на взір клаустрофобії. З сусідньої кімнати виднівся кутик матрацу.

— Піду роззирнуса надворі.

— Я з тобою, — сказала Брі. — Мені треба в туалет.

— Мені теж, — заворушилася Лорен.

Повітря надворі було свіже й вологе. Зачиняючи по собі двері колиби, Бет чула, як Аліса пробурмотіла щось нерозбірливе до Джил. Хай що вона сказала, а Джил не відповіла.

Брі тицьнула на невеличку галявину.

— О Боже, тут ще й виходок є?

Вдалині виднілася крихітна халупа з прогнилим дахом і без однієї стіни.

— На багато не сподівайся, — мовила Лорен. — Там буде просто яма в землі.

Бет спостерігала, як сестра продирається через зарості до халупи. Брі зазирнула всередину — й, зойкнувши, відскочила. Сестри зустрілися поглядами й розсміялися, як здавалося, вперше за багато днів. Ба навіть років.

— О Господи. Тільки не це, — крикнула Брі.

— Лайно?

— Павуччя. Краще не ходіть. Таке побачиш — потім не забудеш. Я ліпше піду в хащі.

Вона розвернулася і зникла між дерев. Лорен силувано всміхнулася й потупотіла в протилежному напрямку, залишивши Бет саму. Світло згасало, сіре небо потемніло.

Зараз, коли дощ припинився, Бет збагнула, що їм просто випадково пощастило натрапити на колибу. Серед дерев виднілися дві-три прогалини, які колись, можливо, були стежками, але нині важко було здогадатися, що тут буде галявина. Зненацька відчувши занепокоєння, Бет роззирнулася, шукаючи очима своїх компаньйонів. Їх ніде не було видно. Птахи над головою перегукувалися пронизливими тривожними голосами, та коли вона звела очі, не побачила їх.

Бет полізла в кишеню по цигарки. Коли Аліса викинула пачку, Бет відшукала її в калюжі. Цигарки були зіпсовані, просякні брудною водою, але Бет не збиралася дарувати Алісі таке задоволення й не зізналася в цьому.

Пальці стисли кути пачки — колись гострі, а нині промоклі, — й Бет відчула гучний поклик нікотину. Відкривши пачку, вона ще раз пересвідчилася, що цигарок уже не врятувати. Вологий запах тютюну сколихнув щось у душі, й стало нестерпно, що вони так близько й водночас такі недосяжні. Кортіло розплакатися. Хіба вона хотіла стати залежною? Ні від цигарок, ні від чогось іншого.

Коли у Бет стався викидень, вона не знала навіть, що вагітна. Вона сиділа в стерильному кабінеті університетської клініки, а лікар пояснював, що в перші дванадцять тижнів це трапляється частенько. Строк, мабуть, був зовсім невеличкий. І майже нічим вона не могла б зарадити. Іноді таке просто трапляється.

Бет кивала. Проблема в тому, пояснила вона кволим голосом, що вона випивала. Майже кожні вихідні. Іноді й у будні. В ті часи вона була однією з небагатьох дівчат, які навчалися на факультеті інформатики, і з хлопцями на курсі було весело. Вони всі були молоді, розумні й збиралися заснувати видатний інтернет-бізнес, стати мільйонерами й вийти на пенсію в тридцять. А поки що вони залюбки пиячили, танцювали, розважалися допізна й фліртували з дівчиною, яка в двадцять років була дуже схожа на свою красуню-близнючку. Бет теж таке любила. Озираючись назад, можна сказати, що любила занадто.

Того дня, під яскравими лампами стерильного лікарняного кабінету, вона зізналася в усіх гріхах. Лікар похитав головою. Мабуть, це тут ні до чого. Мабуть? Майже напевно. Але не точно? Швидше за все, це тут ні до чого, сказав лікар і вручив їй інформаційний буклет.

Дорогою з клініки, стискаючи в руках буклет, Бет подумала, що це й на краще. Вона викинула буклет у перший-ліпший смітник. Нема про що думати. І нема сенсу комусь розповідати. Не зараз. Брі все одно не зрозуміє. Усе гаразд. Неможливо жалкувати за чимось, про що ти навіть і не знала.

Вона планувала одразу поїхати додому, але не схотіла повертатися в самотню студентську квартиру. Отож зійшла з автобуса й пішла в бар, зустрілася з хлопцями. Один келишок, потім ще кілька, адже не було вже причини уникати алкоголю чи — іноді — й наркотику, правда? Вже трохи запізно, правда? А коли вона вранці прокинулася з головним болем і пересохлим ротом, то й не переймалася. Гарне похмілля має бодай одну користь. Ні про що інше думати не можеш.

Зараз, вдивляючись у навколишній буш, Бет стиснула в кулаці мокру пачку цигарок. Вона усвідомлювала, що група в повній дупі. Вони *всі* усвідомлювали, що вони в дупі. Та поки в Бет була можливість покурити, здавалося, ще лишається ниточка, яка пов'язує її з цивілізацією. А тепер Аліса знищила і це. У нападі злості Бет заплющила очі й пожбурила цигарки в зарості. Коли розплющила повіки, пачка вже зникла. Бет не бачила, куди вона приземлилася.

Над галявиною пролетів вітер, і Бет затремтіла. І гілляччя, і листя під ногами були мокрі. Тут так легко багаття не розпалиш. Вона пригадала перший вечір, коли Лорен шукала сухий хмиз. Бет почухала долоню, таку порожню без пачки цигарок, й озирнулася на колибу. Хатина трохи похилилася, й бляшаний дах з одного боку виступав більше, ніж з другого. Мабуть, цього виступу замало, щоб земля там залишилася сухою, але варто спробувати.

Повертаючись назад до колиби, Бет почула зсередини голоси.

— Я вже сказала: відповідь — ні, — відривчасто промовила Джил, наголошуючи кожне слово.

— Я не питаю твого дозволу.

— Агов, тобі варто не забувати своє місце, леді.

— Ні, Джил. Це тобі варто розплющити очі й добре роззирнутися.

Ми тут не на роботі.

Пауза.

— Я завжди на роботі.

Бет зробила ще крок — і спіткнулася: земля просто втекла з-під черевиків. Дівчина важко впала на руки, підвернувши ногу. Глянула

вниз — і замість застогнати вереснула, побачивши, на що приземлилася.

Звук розітнув повітря, аж позамовкали пташки. В колибі запала приголомшена тиша, а потім у вікні з'явилося два обличчя. Бет поповзла геть, відчуваючи біль у підвернутій кісточці від кожного горбка на землі; за спиною почулося тупотіння.

— Ти ціла? — підбігла до неї першою Лорен, а за нею і Брі. Обличчя у вікні зникли, а за мить Джил і Аліса вже були надворі. Бет важко зіп'ялася на ноги. Падаючи, вона розкидала купу опалого листя та сміття, оголивши неглибоке, але помітне заглиблення в землі.

— Там щось є, — сказала Бет, відчувши, як тріснув голос.

— Що там? — запитала Аліса.

— Не знаю.

Нетерпляче пирхнувши, Аліса підійшла ближче й провела черевиком по заглибленню, розчищаючи його від листя. Жінки одностайно нахилилася вперед — і майже миттєво відсахнулися. Лише Аліса залишилася на місці й дивилася вниз. Маленькі, жовті й частково обліплені землею — навіть неспеціаліст не міг їх не впізнати. Кістки.

— Що це? — прошепотіла Брі. — Скажіть, будь ласка, що це не дитина.

Бет узяла близнючку за руку. Долоня здалася їй дивно незнайомою. Брі не відсмикнула руки, й Бет відчула полегшення.

Аліса знову поводила черевиком по заглибленню, прибираючи решту листя. Цього разу, зауважила Бет, вона робила це не так рішуче. Носаком вона щось зачепила, й воно полетіло крізь листя, впавши неподалік. Алісині плечі видимо напружилися, а тоді вона схилилася й це щось підняла. Її обличчя закам'яніло, але за мить вона полегшено застогнала.

— Господи, — сказала вона. — Все гаразд. Це просто собака.

Вона показала дерев'яний хрестик, незграбно змайстрований з двох збитих навхрест паличок. По центру хтось вирізьбив літери, які від старості заледве виднілися: «Бутч».

— Звідки така певність, що це собака? — запитала Бет якимсь не своїм голосом.

— А ти б назвала дитину Бутч? — Аліса зиркнула на Бет. — А, ти б, мабуть, назвала. Хай там як, а кісті не схожі на людські.

Вона носакком указала на частково оголений череп. Бет поглянула. І справді нагадувало собачий. Мабуть. Цікаво, як цей собака здох, подумала вона, але вголос питання не озвучила.

— Чому не закопати нормально? — натомість зронила вона.

Аліса присіла поруч з ямою.

— Мабуть, землю розмило. Могила неглибока.

Бет кортіло закурити. Очі метнулися до узлісся. Все було наче так само, як і декілька хвилин тому. І все одно в неї шкіра взялася сиротами від тривожного відчуття, наче за ними спостерігають. Відвівши погляд від дерев, вона спробувала зосередитися на чомусь іншому. На ворущінні роздмуханого листя, на колибі, на галявині...

— Що це? — вказала Бет на місце трохи далі за мілкою могилою, де поховали самотнього собаку. Інші простежили за її поглядом, і Аліса повільно підвелася.

Під стіною колиби виднівся скромний вигин — провал у землі. Заглиблення було настільки незначне, що одразу й не помітиш. Трава, яка тут росла, була волога, скуйовджена вітром і трошки іншого відтінку, ніж рослинність з іншого боку. Цієї відмінності було цілком достатньо для Бет, щоб миттєво припустити: тут копали. Цього разу хреста не було.

— Ця більша, — зі сльозами в голосі зронила Брі. — Чому вона більша?

— Не більша. Тут узагалі нічого немає.

Бет шукала шляхів до відступу. Це просто природне заглиблення — розмита земля чи зсув ґрунту, щось таке наукове. Що Бет узагалі знає про відростання трави? Та ні бельмеса.

Аліса досі тримала дерев'яний хрест. На її обличчі застиг дивний вираз.

— Я не шукаю неприємностей, — сказала вона дивно приглушеним голосом, — але як там звали собаку Мартина Ковача?

Бет хапнула ротом повітря.

— Що за бісові жартики...

— Це не жартики, Бет, *стули пельку*, це не... всі постарайтеся пригадати. Не пам'ятаєте? Багато років тому, коли це відбувалося... У нього був собака, за допомогою якого він заманював туристок і...

— Стули рота! Годі! — пронизливо крикнула Джил.

— Але... — Аліса розвернулася до Лорен. — Ти ж пам'ятаєш, правда? В новинах? Коли ми вчилися в школі. Як звали того собаку? Бутч?

Лорен дивилася на Алісу, наче вперше її бачить.

— Не пам'ятаю. Може, в нього й був собака. Багато в кого є собаки. Я не пам'ятаю.

Обличчя в неї побіліло.

Бет, яка досі тримала сестру за руку, відчула, як їй на зап'ясток упала тепла сльоза. Бет обернулася до Аліси, і її захлиснула хвиля емоцій. Це лють, а не страх, сказала вона собі.

— Ви, стерво маніпулятивне! Та як ви смієте? Лякаєте тут усіх до смерті, бо вперше у вашому клятому житті щось вийшло не по-вашому! Як вам не соромно!

— Нікого я не лякаю! Я...

— Лякаєте!

— У нього був собака, — тихим голосом промовила Аліса. — Нам не можна тут залишатися.

Бет вдихнула, відчуваючи, як у грудях клекоче від гніву, але перш ніж заговорити, вдихнула ще раз.

— Дурня. Це все було двадцять років тому. І за півгодини споночіє. Джил? Ви ж були згодні. Почнемо блукати тут напотемки — і хтось точно загине.

— Бет має рацію... — почала була Лорен, але Аліса накинулася на неї.

— Ніхто тебе не питає, Лорен! Ти б могла допомогти нам звідси вибратися, але ти така перелякана, що навіть не хочеш спробувати. Отож не лізь.

— Алісо! Припини.

Джил відірвала погляд від собачого скелета, перевела на буш і назад. Бет відчувала, що її роздирають суперечливі почуття.

— О'кей, — нарешті промовила вона. — Слухайте, мені теж не хочеться тут лишатися, але від казок про привидів ніхто ще не помирав. А від переохолодження це цілком можливо.

Аліса похитала головою.

— Справді? Ви справді збираєтеся тут зостатися?

— Так, — обличчя Джил побуряковіло. Мокре волосся прилипло до черепа, й уздовж проділу показала борсуча смужка сивини. — І я

знаю, як тобі це важко, але бодай одного бісового разу помовч. Я вже тебе наслухалася до нудоти.

Дві жінки стояли віч-на-віч — губи сині, тіла напружені. У траві ворухнулося щось невидиме, й вони обидві аж підстрибнули. Джил позадкувала.

— Досить. Рішення ухвалене. І заради Бога, розпаліть хтось багаття.

Трепетні евкаліпти спостерігали, як до самої темряви жінки збирають хмиз, здригаючись на кожен шурхіт. Аліса не допомагала.

Розділ 16

У машині Марго Рассел майже не розмовляла.

Вона сиділа на задньому сидінні, втупившись у свій мобільний, а Фок і Кармен удруге за день їхали до Лорен. Мов одержима, вона переглядала відео, тримаючи екран біля самого обличчя, й на переднє сидіння долинали тихенькі звуки підліткового сексу. Фок і Кармен обмінялися поглядами. Коли Марго повністю передивилася відео вдруге, Кармен лагідно запропонувала їй увімкнути щось інше. Марго просто відрубала звук і продовжила перегляд.

— Ми повідомимо поліціантам, які ведуть пошуки, де ти сьогодні ночуватимеш: на той раз, якщо будуть новини, — сказала Кармен.

— Дякую, — слабким голосом відповіла Марго.

— Можливо, школа теж захоче з тобою поговорити, але там, думаю, мають контакти Лорен. Якщо не хочеш іти в школу, може, її донька привезе тобі все потрібне з твоєї шкільної шафки?

— Але... — Марго нарешті відірвалася від телефону. Голос у неї був здивований. — Ребекка більше не ходить до школи.

— Не ходить? — Фок зиркнув у дзеркальце заднього огляду.

— Ні. Не з'являється на уроках уже місяців шість.

— Зовсім не з'являється?

— Так. Звісно, — сказала Марго. — Ви її *бачили*?

— Ні.

— О! Ну, ні, вона давненько не з'являється. Її трохи дражнили. Нічого серйозно, просто дурні фотки. Але, гадаю, вона почувалася... — Марго не договорила. Міцно стуливши вуста, знов опустила погляд на телефон. Не закінчила свою думку вголос.

Коли вони під'їхали до будинку, Лорен уже чекала на порозі, відчинивши двері.

— Заходьте, — припросила вона, поки вони йшли доріжкою. Побачивши запухле від сліз обличчя Марго, Лорен простягнула руку, наче хотіла торкнутися її щоки. Але в останню мить передумала. — Вибач, я й забула, наскільки ти...

Вона не договорила. Фок знав, що вона хотіла сказати: «Наскільки ти схожа на матір». Лорен прочистила горло.

— Як тримаєшся, Марго? Мені дуже прикро через те, що з тобою сталося.

— Дякую.

Марго задивилася на довгий поріз на чолі Лорен, поки та не торкнулася його рукою.

— Заходь, давай валізку, і я проведу тебе в кімнату, — мовила Лорен і поглянула на Фока й Кармен. — Вітальня в кінці коридору. Я за хвилику повернуся.

— Ребекка вдома? — долинуло до Фока питання Марго, коли Лорен вела її геть.

— Здається, вона лягла подрімати.

Коридор привів у на диво неохайну вітальню. На журнальному столику біля дивана стояли філіжанки з недопитою кавою, лежали розгорнуті й покинуті журнали. Підлогу застеляв товстий кошлатий килимок, а на всіх можливих поверхнях стояли фото в рамочках. З першого погляду здалося, що на них переважно Лорен і її юна донька. Але на певному етапі додалося фото скромного родинного весілля й на знімках почав з'являтися чоловік. Новий благовірний і вітчим, здогадався Фок.

З подивом він помітив, що дитяча пухкість Лорен з роками то зникала, то поверталася — здавалося, її тіло то повніє, то худне зі зміною пір року. Але напруга в очах не зникала ніколи. Лорен на всіх фото усміхалася, проте на жодному не здавалася щасливою.

Доньчині світлини закінчувалися на ранніх підліткових роках. Останнім, здається, було фото дівчини в шкільній формі, з підписом «Дев'ятий клас». Вона була симпатична, але непоказна: скромна усмішка, гладенькі круглі щоки, блискуче каштанове волосся.

— Краще б мама це познімала, — почувся позаду голос. Фок обернувся — й ледве зміг стриматися. Тепер він зрозумів, що саме мала на увазі Марго в машині, кажучи: «Ви її бачили?»

Очі в дівчини були величезні й, здавалося, провалилися глибоко в череп. Єдиний колір на обличчі — фіолетові кола під очима й тонке павутиння блакитних жилок, що проступали з-під пергаментної шкіри. Навіть здалеку Фок бачив, як випинаються кості на вилицях і шиї. Це видовище шокувало.

«Рак», — миттєво подумав Фок. У його власного батька був такий самий вигляд, коли він захворів: наче він здувся. Але Фок майже

одразу відкинув цю думку. Тут щось інакше. Тут гостро відчувалося, що страждання самозавдані.

— Добридень. Ребекка? — зронив Фок. — Ми з поліції.

— Ви розшукали маму Марго?

— Ще ні.

— А... — Дівчина була така тендітна, аж здавалося, що вона ширяє в повітрі. — Кепсько. Колись я загубилася в буші. Нічого приємного.

— Це в «Макалластері» було? — поцікавилася Кармен, і Ребекка здивувалася.

— Ага. Ви чули про це місце? Але зі мною було не так, як з мамою Марго. Я відбилася від групи години на дві... — Пауза. — Точніше, це вони мене покинули. Повернулися по мене, коли змудилися.

Вона щось крутила в руках, і пальці ненастанно рухалися. Вона озирнулася на порожній коридор.

— Як це Марго захотіла пожити в нас?

— Це ми запропонували, — пояснила Кармен. — Їй не дуже хотілося їхати до тата.

— А! Я подумала, це через фотки. У мене теж були такі проблеми. Не секс, — швидко додала вона. — Їжа і все таке.

В її вустах це звучало як щось ганебне. Пальці зарухалися ще швидше. Фок роздивився, що це якась поробка. Марго сплітала срібні й червоні нитки.

Ребекка зиркнула на двері.

— Бачили фотки Марго? — тихо запитала вона.

— Марго сама показала нам кілька, — відповіла Кармен. — А ти?

— Та їх усі бачили, — сказала вона без зловтіхи — просто констатувала факт. Пальці й далі працювали.

— А що ти плетеш? — запитав Фок.

— А, — засоромлено засміялася Ребекка. — Нічого. Це дурниці.

Вона показала кольоровий браслет — срібні й червоні нитки сплелися в химерному візерунку.

— Браслет дружби? — запитала Кармен.

— Типу того, — скривила гримаску Ребекка. — Не те щоб я їх комусь дарувала. Це така вправа на самосвідомість. Мій психотерапевт

вимагає. Щоразу як я відчуваю тривогу чи помічаю за собою саморуйнівну поведінку, я повинна зосередитися на цьому.

— А він справді дуже гарний, — мовила Кармен, нахилиючись, щоб роздивитися витвір.

Ребекка зав'язала незакріплені нитки та вручила браслет їй.

— Беріть собі. В мене їй ціла купа.

Вона вказала на скриньку на низенькому столику. Всередині Фок побачив гору срібно-червоного плетива. Важко було полічити, скільки там тих браслетів. Десятки. Ставало трохи не по собі на думку про те, скільки часу пішло на цю купу — скільки працювали Ребеччині тоненькі пальчики, щоб відвернути її від темних думок у голові.

— Дякую, — відповіла Кармен, ховаючи його собі в кишеню. — Мені подобається візерунок.

Ребекка здавалася задоволеною: вона вичавила сором'язливу усмішку, від чого худенькі щоки запали ще більше.

— Я сама його вигадала.

— Він прегарний.

— Хто прегарний? — з'явилася на порозі Лорен. Порівняно з худою як скелет донькою, її тендітна фігура одразу видалася величезною.

— Ми говорили про цей новий візерунок... У мами теж є браслет з таким візерунком.

Ребекка глянула на зап'ястки Лорен. На лівому був годинник, а на правому — нічого. Натомість на шкірі лишився тонкий червоний слід. Обличчя в Ребекки спохмурніло.

Лорен нажахано глянула вниз.

— Люба! Вибач! Я загубила його в поході. Я збиралася тобі розповісти.

— Та все гаразд.

— Ні, негаразд. Він мені дуже подобався...

— Та нічого страшного.

— Мені дуже прикро.

— Мамо, — гримнула Ребекка, — припини. Все гаразд. Та в мене їх ще тисячі.

Лорен зиркнула на відчинену скриньку на столі, й Фок міг з упевненістю сказати, що вона терпіти не може її вмісту. Коли на порозі

з'явилася Марго з почервонілими, але вже сухими очима, Лорен, здавалося, з полегшенням звела на неї погляд.

— Привіт, Марго, — трішки засоромилася Ребекка. Простягнувши руку, вона захлопнула скриньку з браслетами.

Запала дивна пауза.

— Бачила фотки? — Марго бігала очима по кутках кімнати, не в змозі зустрітися з іншою дівчиною поглядом.

Ребекка завагалася.

— Ні.

Марго коротко й напружено розсміялася.

— Ага. Ну звісно. Тоді ти така єдина.

Лорен сплеснула долонями.

— О'кей, дівчата, ідіть на кухню й подумайте, чого вам хочеться на вечерю... вам обом, Ребекко, будь ласка...

— Я не голодна.

— Я не збираюся сперечатися. Ні, я серйозно, не сьогодні...

— Але...

— Ребекко, на Бога! — крикнула Лорен, схоже, голосніше, ніж хотіла, й миттєво прикусила язика. Зітхнула. — Вибач. Просто йди, будь ласка.

Ребекка з обуреним виглядом розвернулася й вийшла з кімнати, а за нею Марго. Лорен дочекалася, поки їхні кроки стихнуть у коридорі.

— Я подбаю, щоб Марго добре облаштувалася. Якщо вдасться, потримаю її без інтернету.

— Дякую вам за це, — промовила Кармен дорогою до виходу. — Офіцер зв'язку розмовляв з татом Марго. Він забере її завтра, коли вона заспокоїться.

— Гаразд. Це найменше, що я можу зробити для Аліси, — Лорен рушила за Кармен і Фоком під'їзною доріжкою. Озирнулася на будинок. З кухні не чулося ні звуків, ні розмов. — Останнім часом було нелегко, та я бодай повернулася додому.

День 3. Вечір суботи

Багаття — це вже щось.

Воно палахкотіло на розчищеному місці під дверима колиби. Слабке полум'я майже не давало тепла, але, стоячи біля нього, Лорен почувалася трішки краще, ніж попередні два дні. Не добре, аж ніяк, але краще.

Понад годину довелося вмовляти вогонь загорітися. Лорен, присівши спиною до вітру, зацікавленими руками тримала запальничку Бет над купою вогкого хмизу. За двадцять хвилин Аліса розплела схрещені на грудях руки й підійшла допомогти. Вона, вочевидь, не так розсердилася, як змерзла, подумалося Лорен. Джил і близнючки сховалися в колибі. За деякий час Аліса прокашлялася.

— Вибач за те, що було, — сказала вона ледве чутним голосом. Якщо Аліса колись і вибачалася, то завжди наче з неохотою.

— Усе гаразд. Ми всі втомилися.

Лорен уже приготувалася до чергової сварки, та Аліса продовжувала займатися вогнищем. Вона неуважно складала гілочки купками, потім розвалювала ті купки й складала наново.

— Лорен, як Ребекка?

Питання прозвучало так несподівано, що Лорен здивовано кліпнула.

— Перепрошую?

— Просто хотіла спитати, як вона тримається після минулорічної історії зі світлинами.

«Історія зі світлинами». Прозвучало так, наче це дрібничка.

— У неї все гаразд, — нарешті відповіла Лорен.

— Справді? — запитала Аліса зі щирим зацікавленням. — А вона повернеться до школи?

— Ні, — знову взяла Лорен запальничку. — Не знаю.

Вона зосередилася на завданні, яке стояло перед нею.

Їй не хотілося говорити про свою дитину з Алісою, яка сидить тут, пишаючись своєю здоровою донькою, її нагородою і її *перспективами*.

Лорен досі пам'ятала, як уперше побачила Марго Рассел — шістнадцять років тому в клініці вакцинацій центру материнського

здоров'я. Це вдруге після школи перетнулися шляхи Лорен і Аліси, та Лорен миттєво її впізнала. Вона дивилася, як Аліса підкотила до сестринської стійки рожевий згорток на дорогому візочку. Волосся в Аліси було вимите, а джинси не напиналися на талії. Немовля не плакало. Аліса всміхалася до медсестри. Вона здавалася відпочилою, гордою і щасливою. Лорен вислизнула в коридор і сховалася у вбиральні, де під Ребеччин вереск витріщалася на рекламу контрацепції на дверях кабінки, їй і тоді не хотілося порівнювати їхніх з Алісою Рассел доньок, а тим паче тепер.

— А чому ти питаєш? — Лорен усю увагу зосередила на запальничці.

— Та мені давним-давно слід було запитати.

Так, слід було, подумалося Лорен. Але вона нічого не відповіла й знову клацнула запальничкою.

— Гадаю... — почала Аліса й не договорила. Вона досі перекладала хмиз, опустивши очі. — Марго...

— Ну нарешті! — видихнула Лорен, коли іскра розквітла потужним яскравим полум'ям.

З колиби вийшли Джил і близнючки й стали довкола вогню; на їхніх обличчях читалося полегшення. Лорен зиркнула на Алісу, але хай що та хотіла сказати, момент було втрачено. Який час усі дивилися на вогонь, а потім одна по одній розстелили непромокальні куртки на землі й розсілися.

Лорен відчула, як з одягу потроху випаровується волога. Жовтогаряче світло, яке танцювало на обличчях жінок, нагадало їй перший вечір — той перший привал з чоловіками і з випивкою. І з їжею. Здавалося, це було далеко й давно. І наче з кимсь іншим.

— Як гадаєте, коли всі збагнуть, що ми загубилися? — порушив мовчанку голос Брі.

Джил невидючим поглядом витріщалася на багаття.

— Сподіваюся, скоро.

— Може, нас уже шукають. Може, здогадалися, коли ми не дійшли на другий привал.

— Не знають вони, — пронизав повітря Алісин голос. Вона тицьнула пальцем угору. — Ми не чули пошукового гвинтокрила. Ніхто нас не шукає.

Відповіддю їй було тільки тріскотіння вогню. Лорен сподівалася, що Аліса помиляється, але не мала сили сперечатися. Хотілося отак сидіти й дивитися на вогонь, поки з бушу не вийде хтось і не забере її. Поки з бушу не вийдуть шукачі, виправила вона сама себе, та було запізно. Думка вже посіяла зерно тривоги, й Лорен роззирнулася.

Найближчі дерева й кущі червоно світилися, й мерехтіння вогню створювало ілюзію руху. А далі, за ними — однаково що витріщатися в порожнечу. Лорен похитала головою. Не дурій! І все одно вона уникала дивитися в тому напрямку, де було те жахливе заглиблення в землі, хоча нічого жахливого, мабуть, там і немає, а просто розмило ґрунт. Одначе Аліса мала рацію, шепнув внутрішній голос. Гвинтокрил не пролітав.

Кілька разів глибоко вдихнувши, Лорен відвела очі від бушу й натомість звела зір до неба. Щойно очі призвичаїлися, вона з подивом закліпала, вбираючи видовище. Уперше хмари розійшлися, й на чорнильну ніч просипалися зорі — вже багато років вона не бачила такого.

— Погляньте на небо!

Жінки відкинулися, затуляючись від світла вогню.

Цікаво, а в інші ночі так само було? — подумалося Лорен. Їй пам'яталися тільки гнітючі хмари, але, можливо, вона просто замало підводила погляд.

— Хтось знає якісь сузір'я? — Аліса, спираючись на лікті, дивилася на небо.

— Південний Хрест, ясна річ, — вказала Брі. — А ще в цю пору року можна розрізнити головні зорі Діви. Стрілець надто низько над обрієм, звідси не побачити.

Вона зауважила, що жінки вибалушили очі, й знизала плечима.

— Чоловіки обожнюють показувати мені зорі. Гадають, це романтично. Воно і справді так, до певної міри. А ще гадають, це оригінально, а от воно не так.

Лорен відчула натяк на посмішку.

— Дивовижно, — промовила Джил. — Зрозуміло, чому люди колись вірили, що наше майбутнє записане в зірках.

Аліса коротко розсміялася.

— Дехто й досі вірить.

— Дай-но вгадаю: але не ти.

— Ні, не я. Я вважаю, що ми всі самі робимо вибір.

— Я теж так вважаю, — сказала Джил. — Та іноді я не впевнена. Ну, розумієте, я від народження належала «БейліТенантсу». Я слідом за татом почала займатися бізнесом, бо мені так сказали; я працюю з братом, бо від мене це очікується, — зітхнула вона. — Щодня я роблю те, що потрібно для бізнесу, для родинної справи, на яку працював тато. Бо саме це я мушу робити.

— Але ти маєш вибір, Джил, — в Алісиному голосі майнула нотка, якої Лорен не змогла розшифрувати. — Ми всі маємо.

— Я знаю. Але іноді мій вибір видається трохи... — Джил вкинула щось у вогонь. Він спалахнув сильніше й засичав. — Силуваним.

У темряві важко було сказати, чи це не сльози в Джил на очах. Лорен ніколи й не думку не спадало, що Джил може бути незадоволена своїм жеребом — роботою в «БейліТенантсі». Вона збагнула, що витріщається на Джил, і відвернулася.

— Я розумію, про що ти, — заговорила вона, бо їй здалося, що не можна промовчати. — Всім хочеться відчувати, що в них усе під контролем, але, можливо...

Вона уявила Ребекку. Донька так добре контролює своє харчування, але зовсім не здатна контролювати хворобу, яка нищить її. І хай скільки буде сеансів у терапевта, обіймів, погроз чи «зосереджувальних браслетів» — нічого не допоможе. Лорен провела пальцем по браслету в себе на зап'ястку.

— Не знаю. Може, нам не змінити того, ким ми є. Може, ми народжуємося ось такими, і вже нічого з цим не поробиш.

— Але люди змінюються, — уперше заговорила Бет. — Я змінилася. На гірше і на краще.

Вона схилилася вперед, підпалюючи у вогні довгу травинку.

— Та й усе це в будь-якому разі дурниці — вся ця астрологія й доля. Ми з Брі народилися з різницею в три хвилини під одним знаком. Ось і все, що вам потрібно знати про долю, записану в зірках.

Усі тихо й одноставно розсміялися. Згодом Лорен пригадуватиме, що це було востаннє.

Вони замовкли; хтось задивився вгору на зорі, а хтось униз на вогонь. У когось гучно забурчало в животі. Ніхто не прокоментував. Не було сенсу. Їм вдалося частково наповнити пляшки дощівкою, але харчі давно закінчилися. Пролетів холодний вітерець, від якого

затанцювало полум'я, й у навколишній темряві хором затріщали й застогнали дерева.

— Як гадаєте, що з нами тут буде? — тихо зронила Брі.

Лорен чекала, що хтось почне її заспокоювати: «Все буде гаразд». Але ніхто не почав.

— З нами все буде добре? — знову заговорила Брі.

— Звісна річ, — цього разу відповіла Бет. — Завтра по обіді нас уже почнуть шукати.

— А якщо не зможуть знайти?

— Зможуть.

— А якщо не зможуть? — очі Брі розширилися. — Серйозно! Що як Лорен має рацію? Забудьте про вільний вибір і контроль над своїм життям, що як це все брехня? Я зараз геть не відчуваю контролю над своїм життям. Що як у нас нема ніякого вибору ні в чому, що як нам судилося долею загубитися тут? Що як нас, самотніх і наляканих, ніколи не знайдуть?

Ніхто не відповів. З неба дивилися вниз зорі, огортаючи Землю своїм холодним і далеким світлом.

— Брі, нам аж ніяк не судилося долею загубитися тут, — вичавила короткий смішок Аліса, яка сиділа з того боку багаття. — Хіба що хтось із нас у минулому житті жахливо нагрішив.

Навіть кумедно було, подумалося Лорен, як у слабкому мерехтливому світлі, яке створювало майже інтимну обстановку, всі обличчя раптом стали трішки винуватими.

Розділ 17

— Ніяково було, — сказала Кармен.

— У який момент?

— Та весь цей час.

Вони сиділи в машині під будинком Лорен. Поки вони були в неї, вже спочіло, і вуличне освітлення надавало дощовим краплям на лобовому склі жовтогарячого відтінку.

— Я не знала, як розмовляти з Марго ще в неї вдома, — мовила Кармен. — Хочу сказати, її правда. Що тепер їй у біса робити з тими світлинами в інтернеті? Вороття немає. А ще Ребекка. Це був шок! Не дивно, що Лорен на межі.

Фок пригадав дівчинку-підлітка, від якої залишився сам скелет, і її купу «зосереджувальних браслетів». Скільки тривог і стресу вплелося в ці нитки? Він похитав головою.

— Що тепер? — глянув він на годинник. Відчуття було, що вже пізніше, ніж виявилось насправді.

Кармен перевірила телефон.

— Начальство дало добро нам відвідати Данієля Бейлі вдома — якщо він справді вдома, я так розумію. Але нам кажуть поводитися обережно.

— Чудова порада, — Фок завів двигун. — Ще щось кажуть?

— Як завжди, — Кармен з легенькою посмішкою відвела очі. «Дістаньте контракти». Вона відкинулася на сидінні. — Цікаво, чи повернувся вже додому його син.

— Можливо, — озвався Фок, хоча мав сумніви. Він помітив вираз на обличчі Данієля Бейлі, коли той вирвався з Алісиного будинку. Не треба бути знайомим з Джоулом Бейлі, щоб здогадатися, що він, безперечно, заляже на дно.

*

Будинок Бейлі ховався за вигадливими кованими воротами й таким густим живоплотом, що з дороги крізь них нічогосінько не було

видно.

— Це щодо Аліси Рассел, — пояснив Фок у переговорний пристрій. Червоний вогник на камері стеження блимнув, і ворота безшумно відчинилися, відкриваючи довгу та гладеньку під'їзну доріжку. Доріжка була обсаджена обабіч плакучими черешнями, які нагадували підстрижені іграшкові деревця.

Бейлі сам відчинив двері. Здивовано втупився у Фока й Кармен, тоді нахмурився, намагаючись їх пригадати.

— Ми знайомі? — промовив він з питальною інтонацією.

— На турбазі. Вчора. З Іяном Чейзом.

— Так, правильно, — мовив Бейлі; очі в нього почервоніли. Він здавався старшим, ніж день тому. — Алісу знайшли? Казали, хтось подзвонить, якщо її розшукають.

— Її ще не знайшли, ні, — мовив Фок. — Але ми все одно хотіли б з вами поговорити.

— Знову? Про що?

— Для початку — навіщо ви декілька годин тому грюкали в двері будинку Аліси Рассел.

Бейлі застиг.

— Ви їздили до неї додому?

— Її досі немає, — сказала Кармен. — Здається, ви просили нас перевернути кожен камінчик.

— Звісно, — огризнувся Бейлі, але опанував себе. Потер рукою очі, а відтак ширше відчинив двері й ступив у хату. — Вибачте. Заходьте.

Фок і Кармен рушили за ним бездоганно-чистим коридором у велику вишукану світлицю. Під шкіряними канапами блищав полірований паркет, а слабке полум'я в коминку лагідно обігрівало кімнату. Вона була охайна, як виставкова зала. Фок ледве стримав бажання скинути черевики. Бейлі припросив сідати.

З професійної родинної світлини, яка висіла над коминком, широко всміхався Бейлі, стоячи поряд з привабливою темнокосою жінкою. Руку він поклав на плече хлопчика-підлітка: гладенька шкіра, ідеально-білі зуби й відпрасована сорочка. Джоул Бейлі, здогадався Фок. На телефоні Марго Рассел вигляд у нього був далеко не такий.

Бейлі простежив за його поглядом і теж подивився на портрет.

— Я поїхав до Расселів перевірити, чи нема там мого сина. Його не було, принаймні я думаю, що не було, ото ж я пішов собі.

— Ви не намагалися побалакати з Марш? — запитала Кармен.

— Вона була вдома, так? Я так і подумав. Ні, вона не відчинила дверей, — він підвів очі. — Ви з нею розмовляли? Вона не знає, де Джоул?

Фок похитав головою, аж тут у коридорі почувся рух.

— Що ви казали про Джоула? Він знайшовся? — пролунав голос.

На них дивилася темнокоса жінка з родинної світлини. Здавалося, хвилювання зістарило її, як і чоловіка. Вдягнена вона була охайно, у вухах і на шії зблискували золоті прикраси, та очі були вологі від непролितих сліз.

— Це моя дружина Мішель, — представив її Бейлі. Я просто розповідав, що їздив до Марго Рассел шукати Джоула.

— Навіщо? Навряд чи він буде в неї, — скривила губи Мішель, наче не вірила власним вухам. — Він не хоче мати з нею нічого спільного.

— Так чи так, а його там не було, — сказав Бейлі. — Мабуть, ховається у когось із друзів.

— Ти бодай сказав Марго, щоб дала йому спокій? Бо якщо вона знову бомбардуватиме його тими фото чи відео, я сама піду в поліцію.

Фок прокашлявся.

— Не думаю, що є ризик отримати ще щось від Марго. Вона дуже засмучена, що все це опинилося в інтернеті.

— А Джоул не засмучений? Він засмучений більше за інших. Йому так соромно, що він боїться нам в очі глянути. Він не просив, щоб його в таке втягували.

— Але ж він просив надіслати йому фото, — мовила Кармен. — Кажуть.

— Ні. Не просив, — сухо й твердо озвалася жінка. — Мій син так ніколи б не вчинив. Ви мене розумієте?

Бейлі почав був щось говорити, але дружина відмахнулася.

— Навіть якщо він і скоїв помилку... — очі Мішель метнулися на родинний портрет. — Навіть якщо вони фліртували, наприклад, і він щось сказав, а Марго неправильно витлумачила, чого вона йому надсилала ото такі речі? Зовсім не має самоповаги? Якщо не хотіла,

щоб фото потрапили в інтернет, може, не варто було поводитися, як малолітня повія?

Не встигли ці слова злетіти з її вуст, як Бейлі зірвався на ноги й виштовхав дружину з кімнати. Його не було декілька хвилин. До Фока долинали приглушені звуки — твердий і тихий голос чоловіка й нестямні та пронизливі відповіді. Повернувся Бейлі ще напруженішим.

— Перепрошую за це. Вона не при собі, — зітхнув він. — Це вона перша побачила ті фото й відео. Ми купили у вітальню новий планшет, і мобільний Джоула якось синхронізувався з ним. Мабуть, це сталося випадково, коли Джоул щось закачував, але у планшеті продублювалося те, що було в нього на камері, й Мішель усе побачила. І подзвонила мені. Я вже їхав на той клятий автобус, що мав відвезти нас на турбазу, тож мені довелося розвернутися і їхати додому. Джоул був тут з кількома друзями. Я відіслав їх по домівках і, певна річ, змусив його стерти всі фото. Вишпетив його.

— Це тому ви запізналися на турбазу? — запитав Фок, і Бейлі кивнув.

— Я взагалі не хотів їхати, але запізно вже було все скасовувати. Це має кепський вигляд, коли бос не з'являється. Крім того... — він завагався. — Я подумав, що варто попередити Алісу.

Фок побачив, як у Кармен поповзли вгору брови.

— Хоча ви вже стерли всі фото? — спитала вона.

— Я гадав, це важливо, — промовив він з мученицькою ноткою в голосі.

— І вам вдалося? Попередити її?

— Так. Першого вечора в поході, коли ми пішли в жіночий табір. Я намагався додзвонитися їй з дороги, але так і не зміг. А заки я доїхав до турбази, жіноча група вже вийшла в похід.

Фокові пригадалося, як у них з наближенням до гір теж пропадав зв'язок.

— Але чому така нагальність? — поцікавився він. — Ви ж сказали, що всі фото були видалені, то чому не розповісти все після походу? Якщо взагалі розповідати?

— Ну, так. Слухайте, особисто я був би щасливий просто стерти всі світлини й забути про них, але... — він зиркнув на двері, де нещодавно стояла його дружина. — Мішель була — і є — дуже засмучена. Вона знає телефон Марго Рассел. Дорогою я почав

хвилюватися, що Мішель... ну, не знаю... відчує потребу висловитися. Я не хотів, щоб за три дні Аліса повернулася з походу й побачила купу повідомлень від Марго з наріканнями на мою дружину, а сама Аліса й гадки ні про що не має. Тоді б у неї з'явилися законні підстави подати скаргу.

Фок і Кармен дивилися на нього.

— То що ви сказали Алісі? — запитав Фок.

— Я подумав, вона, мабуть, не захоче, щоб усі дізналися, отож відвів її вбік, — на його вустах промайнула тінь напруженої посмішки. — Як по щирості, то це я не хотів, щоб усі дізналися. Я сказав їй, що у Джоула були фото Марго, але вони вже стерті.

— Як Аліса відреагувала?

— Спочатку вона взагалі не повірила. Тобто не хотіла мені вірити, — він знову зиркнув на двері, де перед тим стояла його дружина. — Але, мабуть, це все було очікувано. Вона наполягала, що Марго б так не вчинила, та коли я сказав, що на власні очі бачив фото, її реакція змінилася. До неї почало доходити, й вона запитала, чи не показував я ще комусь і чи не планував це зробити. Я відповів: ні, звісно, ні. Здається, вона ще не до кінця це усвідомила. Нічого дивного. Мені й самому було нелегко, — він опустил погляд на руки.

Фок пригадав Джил Бейлі й нахмурився. «Це сімейна справа».

— Ви розповіли сестрі про те, що сталося?

— В поході? — Бейлі похитав головою. — Не все. Я сказав, що запізнився, бо ми знайшли у Джоула відверті фото. Я не згадував, що тут замішана Марго. Подумав, що це вже Аліса вирішить як її мати, — зітхнув він. — Але після походу, коли Аліса не повернулася, мені довелося розповісти Джил.

— Як вона відреагувала?

— Розсердилася. Сказала, що мені слід було викласти все повністю ще першого вечора в таборі. Мабуть, і справді слід було.

Кармен відкинулася у кріслі.

— То як фотографії просочилися в інтернет? Марго каже, вони там з'явилися відучора.

— Я щиро не знаю. Я поїхав до неї вчора, щойно дізнався про це від Мішель. А вона дізналася від іншої мами, — похитав він головою. — Вірте чи ні, а я справді не думаю, що Джоул поширював би їх. Я

мав з ним довгу розмову про повагу й приватне життя, і схоже було, що він усе затамив.

Зараз, подумалося Фокові, інтонації у Данієля Бейлі були точно як у його дружини.

— Коли Мішель натрапила на світлини, з Джоулом було декілька друзів, — провадив Бейлі. — Гадаю, в тому хаосі хтось із них, швидше за все, скопіював файли, — він покрутив у руках власний мобільний. — Я просто хочу, щоб Джоул нарешті відповів на дзвінок, чорт забирай, і ця ситуація владналася.

На мить запала тиша, чулося тільки потріскування з коминка.

— Чому ви про це і словом не обмовилися, коли ми розмовляли минулого разу? — запитав Фок.

— Я намагався поважати особисте життя дітей. Не погіршувати для них ситуацію.

Фок подивився на нього, і вперше Бейлі не зміг поглянути йому в очі. Отже, це не все. Фок пригадав Марго, яка стояла на кухні, самотня й схожа на маленьку дитину.

— Скільки Марш років на цих світлинах?

Бейлі кліпнув, і Фок зрозумів, що не помилився.

— Якщо хтось перевірить, коли ці фото були зроблені, то виявить, що їй на них усього п'ятнадцять?

— Не знаю, — похитав головою Бейлі.

Фок був упевнений, що він знає.

— Скільки років вашому синові?

Тривале мовчання.

— Йому вісімнадцять, щойно виповнилося. Та коли вони зустрічалися, йому було ще сімнадцять.

— Але вже ні, — гойднулася вперед Кармен. — Нині він за законом повнолітній, який, вірогідно, поширив сексуальні фото малолітньої дівчини. Сподіваюся, у вас є добрий адвокат.

Сидячи на дорогій канапі перед вогнищем, яке потріскувало в коминку, Бейлі звів очі й поглянув на усміненого сина на лискучому сімейному портреті. Кивнув, але невесело.

— Є.

День 3. Ніч суботи

Алісину відсутність помітили не одразу.

Брі точно не знала, скільки просиділа, задивившись на багаття, коли нарешті збагнула, що їх тут лише четверо. Вона оглянула галявину. Майже нічого не було видно. На чорний фасад колиби падали жовтогарячі відблиски, й у світлі вогнища чітко прокреслювалися темні контури. А решта все тонуло в темряві.

— Де Аліса?

— Здається, пішла в туалет, — звела очі Лорен.

Джил, яка сиділа навпроти, спохмурніла.

— Це вже давненько було, вам не здається?

— Справді? Не знаю.

Брі теж не знала. Тут час плинув зовсім по-іншому. Вона дивилася в полум'я ще кілька хвилин, — а може, набагато довше, — поки Джил не ворухнулася.

— Справді, де вона? Не могла ж вона відійти так далеко, що тепер не здатна відшукати дорогу до багаття?

Джил сіла рівніше й гукнула:

— Алісо!

Вони дослухалися. Десь далеко позаду Брі почула шурхіт і тріск. «Опосум», — сказала вона собі. В іншому ж усе було тихо.

— Може, вона не чула, — сказала Джил. І безтурботно додала: — Її речі тут, так?

Брі пішла перевірити. В колибі вона розгледіла обриси п'ятьох наплічників. Точно не могла сказати, котрий з них Алісин, отож просто ще раз їх полічила. П'ять. Усі на місці. Коли вона вже розвернулася йти геть, око вловило за бічним вікном якийсь рух, і вона підійшла до отвору, в якому б бракувало шибки. На узліссі рухалася постать. Аліса.

Що вона робить? Важко було сказати. Аж тут Брі помітила промовистий вогник. Зітхнувши, вона повернулася до багаття.

— Аліса от там, збоку, — вказала Брі. — Перевіряє сигнал.

— Але її наплічник досі в колибі? — уточнила Джил.

— Ага.

— Можеш її покликати? — примружилася Джил у п'їтьму. — Будь ласка. Не хочу, щоб хтось у темряві загубився.

З-поміж дерев почулося шурхотіння, й Брі озирнулася. Це просто опосум, повторила вона собі.

— О'кей.

За межею, куди не сягало світло багаття, стало темніше, й Брі раз у раз спотикалася на горбкуватій землі, а перед очима танцювали язики полум'я, хай скільки вона заплющувала й розплющувала повіки. Зітхнувши, вона змусила себе зупинитися й перечекати. Нарешті картинка прояснилася. Брі побачила, як на узліссі рухається постать.

— Алісо!

Почувши своє ім'я, Аліса сіпнула й розвернулася. В її руці світився телефон.

— Агов! — гукнула Брі. — Ви не чули, як ми вас кликали?

— Ні. Вибач. Коли?

Вираз обличчя в Аліси був дивний, а коли Брі наблизилася, то їй здалося, в що в жінки на очах сльози.

— Та оце щойно. У вас усе гаразд?

— Так. Мені здалося... на мить мені здалося, що я зловила сигнал.

— О Боже, справді? — Брі мало не вихопила в неї телефон. Вчасно стрималася. — Вам нікому не вдалося додзвонитися?

— Ні. Він одразу зник. І більше не ловиться, — Аліса опустила погляд. — Не знаю. Може, я все вигадала.

— Можна подивитися? — простягнула руку Брі, але Аліса відсунулася.

— Нема на що дивитися. Думаю, мені привидівся сигнал, бо мені просто дуже хотілося його побачити.

На екрані Брі помітила ім'я — Марго. Останній набраний номер. Вона завагалася. Це Алісин телефон, але ж вони всі в одному жалюгідному човні. А це змінює правила. Брі набрала в груди повітря.

— Ми домовилися дзвонити тільки в рятувальну службу.

— Знаю.

— Ну, я розумію, як вам складно. Всі хочуть додому й сумують за родиною, я це чудово розумію, але...

— Брі, я знаю. Я не додзвонилася.

— Але навіть спроби пробитися розряджають батарею, а ми не знаємо, скільки ще...

— Господи, я все це знаю! — в її очах явно зблиснули сльози. — Я просто хотіла з нею поговорити. І все.

— О'кей, — мовила Брі, обіймаючи Алісу й погладжуючи по спині. Було трохи ніяково, й вона збагнула, що раніше вони з Алісою хіба що потискали руки.

— Я знаю, що вона виросла, — Аліса витерла очі рукавом. — Але вона й досі моя маленька донечка. Тобі не зрозуміти.

Ні, мабуть, і справді не зрозуміти, подумала Брі, уявивши розбите пташине яйце. Рука її досі лежала на Алісиній спині.

— Не кажи іншим, — подивилася на неї Аліса. — Будь ласка.

— Треба сказати їм про сигнал.

— Не було ніякого сигналу. Я помилилася.

— І все одно...

— Тільки посіємо марні надії. Всі зразу схочуть комусь подзвонити. А ти права щодо батареї.

Брі нічого не відповіла.

— Гарзд?

Рука Брі впала з Алісиної спини, й Аліса потягнулася та схопила її, до болю міцно стиснувши кісточки.

— Брі, ну ж бо, ти кмітлива й розумієш, що я маю рацію.

Довга пауза.

— Мабуть.

— Молодець. Дякую. Так буде краще.

Щойно Брі кивнула, Аліса відпустила її руку.

Розділ 18

На тлі фасаду велетенського маєтку Даніель Бейлі здавався зовсім маленьким. У дзеркальце заднього огляду Фок бачив, як він проводить очима їхню з Кармен машину, що від'їжджає від будинку. Ковані ворота, які захищали маєток, тихо відсунулися, випускаючи їх.

— Цікаво, коли Джоул Бейлі планує повернутися додому й постати перед розплатою, — мовив Фок, їдучи чистенькими вулицями.

— Мабуть, коли треба буде попросити мамусю випрати одяг. І я закладаюся, що вона погодиться. Охоче, — сказала Кармен. У неї так забурчало в животі, що навіть гудіння двигуна не могло заглушити. — Не хочеш щось купити поїсти? Джеймі, від'їжджаючи, точно не лишив нічого в хаті.

Вона визирнула у вікно — вони з Фоком саме проїздили рядок крамничок преміум-класу.

— Але не уявляю, де це можна зробити тут. Принаймні не витративши всі гроші, відкладені на погашення іпотеки.

Фок хвильку поміркував, зважуючи варіанти. Гарна ідея чи ні?

— Їдьмо до мене, — вихопилося в нього, ще він навіть до кінця не вирішив. — Я щось зрихтую.

Він зловив себе на тому, що затамував подих. І видихнув.

— Що, наприклад?

Він подумки зазирнув у шафки й холодильник.

— Спагеті з соусом чилі?

Кивок у темряві. Усмішка, здається.

— Спагеті в тебе вдома, — в її голосі явно чулася усмішка. — Як я можу відмовитися? Їдьмо.

Фок увімкнув поворотник.

За тридцять хвилин вони під'їхали до його помешкання на Сент-Кілді. Коли проїздили затоку, там здіймалися високі хвилі, які сяяли в місячному світлі білими гребінцями. Фок відчинив двері.

— Заходь.

У квартирі відчувався холодок спорожнілої на кілька днів домівки, і Фок увімкнув світло. Біля дверей досі валялися кросівки, які

він скинув, щоб узути гірські черевики. Скільки днів тому це було? Навіть трьох не минуло. А здавалося, що більше.

Кармен увійшла слідом і безсоромно роззирнулася. Фок відчував, як вона спостерігає за ним, поки він обходить вітальню, вмикаючи лампи. Ожив й загудів обігрівач, і майже одразу стало тепліше. Вся кімната була пофарбована в нейтральний білий колір, і барви їй додавали тільки повні книжок полиці вздовж стін. З інших меблів тут були тільки столик у куті й диван перед телевізором. З присутністю ще однієї людини квартира здалася наче меншою, подумав Фок, але зовсім не тісною. Він спробував пригадати, коли в нього востаннє були гості. Давненько.

Не чекаючи на запрошення, Кармен присіла на дзиглик перед шинквасом, який відділяв скромну кухню від вітальні.

— Які гарні, — промовила вона, беручи до рук одну з двох в'язаних ляльок, що лежали згори на пухких конвертах на кухонній тумбі. — Подарунки для когось? Чи збираєш химерну колекцію?

Фок розсміявся.

— Ні, дякую, це подарунки. Збирався цього тижня надіслати, але стільки всього трапилося, що руки так і не дійшли. Це для дітей парочки друзів.

— Справді? — вона взяла конверти. — То приятелі не місцеві?

— Ні. Один у Ківарі, де я виріс, — сказав він, відчиняючи буфет і концентруючись на його вмісті, щоб не дивитися на Кармен. — А другий взагалі-то помер.

— О! Вибач.

— Та нічого, — промовив він, стараючись, щоб це звучало переконливо. — Але з його донечкою все гаразд. Вона теж у Ківарі. Іграшки — запізнілі подарунки до дня народження. Довелося чекати, поки на них вишиють імена, — він указав на літери на платтячках ляльок. Іва Рако. Шарлотта Гедлер. Кажуть, обидві ростуть швидко, як трава. Він давно не приїздив і не бачив цього на власні очі, тож зненацька відчув докори сумління. — Це ж нормальні подарунки, правда? Для дітей?

— Чудові, Аароне. Впевнена, їм сподобаються, — Кармен обережно повернула їх на конверти, а Фок продовжив длубатися в шафках.

— Не хочеш випити? — він відкопав одну-єдину пляшку вина й потихеньку витер з неї шар пилуки. Фок і в компанії мало пив, а тим паче на самоті. — Червоне підійде? Я гадав, у мене десь є біле, але...

— Червоне — це ідеально, дякую. Дай-но я відкоркую, — мовила Кармен, простягаючи руки по пляшку й два келихи. — Гарна в тебе квартирка. Дуже охайна. А мене про прихід гостей треба за два тижні попереджати. Хоча смаки в тебе, даруй за відвертість, трохи чернечі.

— Ти не перша так кажеш.

Фок застромив голову в чергову шафку й виринув з двома великими каструлями. Фарш з морозилки почав розморожуватися в мікрохвильовці, а Кармен розлила вино по келихах.

— Мені завжди бракує терпцю почекати, щоб воно «подихало», — сказала вона, цокаючись із ним келихами. — Будьмо.

— Будьмо.

Фок відчував на собі її очі, змішуючи на сковороді олію, цибулю й часник, а потім, поки вони тушкувалися, відкупорюючи бляшанку помідорів. У Кармен на вустах блукала півусмішка.

— Що таке? — запитав Фок.

— Нічого, — зробила вона ковток, дивлячись на нього понад вінцями келиха. — Просто в твоїй парубоцькій оселі я очікувала на соус із банки.

— Ти рано радієш. Я його ще не куштував.

— Ні. Але пахне смачно. Я не знала, що ти куховариш.

— Це голосно сказано, — всміхнувся він. — Умію це і ще кілька страв. Але це як з піаніно, правда? Достатньо знати зо п'ять пристойних мелодій, щоб грати їх у товаристві, й люди вважатимуть тебе гарним музиком.

— То це твоя фірмова страва, як кажуть у кулінарних шоу?

— Одна з них. І є ще рівно чотири.

— Повинна тобі сказати, що п'ять страв — це на чотири більше, ніж уміє більшість чоловіків, — усміхнулася вона й зістрибнула з дзиглика. — Можна на хвильку ввімкнути новини?

Не чекаючи на відповідь, Кармен підхопила пульт. Звук був зовсім тихий, але Фок краєм ока бачив екран. Довго чекати новин не довелося. Внизу на екрані рухався підрядник.

«СЕРЙОЗНІ ПОБОЮВАННЯ ЩОДО ЗНИКЛОЇ МЕЛЬБУРНСЬКОЇ ТУРИСТКИ».

З'явилося декілька світлин: Аліса Рассел — спершу одна, потім на груповому фото, зробленому перед початком походу. Мартин Ковач, старі знімки чотирьох жертв, вид з повітря на Гіралензький хребет — хвиляста суміш зеленого й брунатного тягнеться до самого обр'ю.

— Про сина не згадують? — гукнув Фок з кухні, й Кармен похитала головою.

— Поки що ні. Самі домисли.

Вимкнувши телевізор, вона пішла роздивлятися книжкові полиці.

— Добра добірка.

— Бери почитати що хочеш, — припросив Фок. Він багато читав, переважно художню літературу — від засипаної нагородами класики до безсоромно-комерційних жанрів. Поки Кармен роздивлялася полиці, він помішав уміст сковороди, й кімнату наповнили аромати. Кармен водила пальцями по корінцях, раз чи двічі завмираючи, щоб, схиливши голову набік, прочитати назву. На середині вона зупинилася й витягнула з-поміж двох романів щось тоненьке.

— Це твій тато?

Фок закам'янів біля плити — не треба було й дивитися, щоб здогадатися, про що йдеться. Перш ніж обернутися, він енергійно розмішав уміст однієї з каструль, що кипіли на плиті. Кармен тримала перед собою фотографію. В другій руці була ще одна.

— Так, це він.

Фок витер руки рушником і через кухонну тумбу потягнувся по світлину, яку тримала Кармен. Вона була не в рамці, отож він узяв її за кутики.

— Як його звали?

— Ерик.

Фок не роздивлявся світлину з того самого дня, коли її роздрукувала медсестра й подарувала йому разом з листівкою після похорону. На фото був сам Фок поряд з висхлим чоловіком на візку. Татове обличчя було бліде та змарніле. Обидва чоловіки всміхалися, але дерев'яними усмішками, наче виконували вказівку людини з фотоапаратом.

Кармен роздивлялася друге з тих фото, які знайшла. Вона тримала його перед собою.

— Дуже гарне. Коли зроблене?

— Не впевнений. Але дуже давно, ясна річ.

Поглянувши на другу світлину, Фок ледве проковтнув грудку в горлі. Якість її була гірша, та й камера явно тремтіла, але усмішки, які вона закарбувала, цього разу були не силувані. Фокові на око було роки три, він сидів у тата на плечах, поклавши долоні йому на щоки, а підборіддям упершись йому у волосся.

Вони йшли стежною, яку Фок упізнав: вона вела навколо великого огороженого пасовиська, й тато вказував на щось удалині. Кілька разів Фок безуспішно намагався пригадати, що ж таке привернуло тоді татову увагу. Хай що це було, а воно їх обох розсмішило. Чи то через погоду, чи то завдяки якомусь ефекту під час проявлення і друку, а всю картинку заливало золоте світло, створюючи враження нескінченного літа.

Фок багато років не бачив цієї світлини, поки не приніс із госпісу додому татів наплічник і не висипав його вміст. Фок не знав навіть, що в тата є це фото, а тим паче що він носив його з собою. Серед інших речей, які в його житті пішли не так, Фок хотів би, щоб тато показав йому цю світлину за життя.

До кінця не розуміючи, як саме він почувається — щодо цих речей, щодо похорону, щодо батькової смерті, — Фок заховав наплічник з Ериковими картами внизу в шафі, а світлини заховав між двох люблених книжок, поки не вирішить, як з ними вчинити. І відтоді вони там і лишалися.

— Ти — викапаний він, — заговорила Кармен, похиливши голову й піднісши світлину до самого носа. — Звісно, не на тому фото, де він у шпиталі.

— Ні, тоді він уже був дуже хворий. Невдовзі помер. А раніше ми справді були схожі.

— Так, особливо на цьому фото з твого дитинства.

— Знаю.

Її правда. Чоловіка на знімку можна було переплутати з самим Фоком.

— Навіть якщо ви не завжди ладнали, ти, певно, сумуєш за ним.

— Звісно. Я дуже сумую за ним. Це ж мій тато.

— Просто ти не поставив фотографії.

— Ні. Ну, я взагалі не люблю прикрашати домівок, — спробував пожартувати він, але Кармен не засміялася. Вона дивилася на нього понад своїм келихом.

— Шкодувати природно.

— Про що?

— Що не був ближче, коли ще була така можливість.

Фок нічого не відповів.

— Ти не перша дитина, яка так відчувається, втрачаючи когось із батьків.

— Знаю.

— Особливо коли тобі здається, що ти й не намагався.

— Кармен. Дякую. Я все знаю.

Відклавши дерев'яну ложку, Фок подивився на неї.

— Добре. Я просто сказала. Якщо раптом ти не знаєш.

Він не зміг стримати слабенької усмішки.

— Нагадай-но мені, ти професійний психолог чи...

— Обдарований аматор, — відповіла вона, і її усмішка трохи зблякла. — Просто дуже прикро, що ви віддалилися. В ранні роки ви разом здавалися дуже щасливими.

— Ага. Але з ним завжди було важко. Він більше тримався сам по собі.

Кармен звела погляд.

— Як-от ти, правильно?

— Ні. Ще гірше за мене. Не підпускав до себе людей. Навіть добрих знайомих. А ще він мало говорив, тож часто неможливо було вгадати, про що він думає.

— Справді?

— Ага. Через це він поводився доволі відсторонено...

— Ясно.

— ...отож і не мав ні з ким справжньої близькості.

— О Боже, Аароне, ти взагалі сам себе чуєш?

Він не стримав усмішки.

— Слухай, я знаю, як це звучить, але все було не так. Якби ми справді були такі схожі, то й ладнали б краще. Особливо після переїзду в місто. Ми були потрібні один одному. В перші роки нам важко було тут прижитися. Я скучав за фермою, за колишнім життям, а він начебто й не розумів цього.

Кармен схилила голову набік.

— А може, він таки розумів, як усе було важко, бо і йому самому було важко, й саме тому він запрошував тебе в походи на вихідні.

Фок кинув помішувати вміст сковороди й поглянув на Кармен.

— Не дивися на мене так, — сказала вона. — Тобі ліпше знати. Я з ним не була знайома. Я просто кажу, що більшість батьків, мені здається, готова заради дітей на все, — знизала вона плечима. — Ну, тобто, подивися на Бейлі й на їхнього безголового сина. Його на камеру зняли, але він усе одно нічого поганого не робив. І схоже на те, що навіть такий псих, як Мартин Ковач, свої останні роки мучився, що його син зник безвісти.

Фок знову почав помішувати, міркуючи, що відповісти. За минулі кілька днів образ холодного батька, який у нього склався, почав помалу перетворюватися на щось інше.

— Мабуть, — нарешті мовив Фок. — І послухай, я справді хотів би, щоб ми з татом доклали більше зусиль, щоб помиритися. Звісно, хотів би. І я усвідомлюю, що мав би краще постаратися. Просто в мене було відчуття, що тато не хоче зробити крок назустріч.

— Повторюю, тобі ліпше знати. Але ж це ти тримаєш останнє фото свого батька затисненим між двох дешевих книжок. Як на мене, це теж не схоже на крок назустріч, — сказала вона, підводячись і ховаючи світлини назад між томиків. — Не хмурся, я більше не лізтиму не в свої справи, обіцяю.

— Так. Гарзд. Вечеря готова.

— Добре. Це заткне мені рота бодай на деякий час.

Вона усміхалася, поки він не усміхнувся у відповідь.

Фок наповнив дві тарілки макаронами з густим соусом і поніс на маленький столик у кутку.

— Ось що мені було потрібно, — мовила Кармен, скуштувавши страву. — Дякую.

Спорожнивши чверть тарілки, вона відкинулася на стільці й витерла рота серветкою.

— Отож, не хочеш побалакати про Алісу Рассел?

— Не дуже, — озвався Фок. — А ти?

Кармен похитала головою.

— Поговорімо про щось інше, — зробила вона ще ковток вина. — Наприклад, коли звідси виїхала твоя дівчина?

Фок здивовано звів очі, не донісши виделку до рота.

— Як ти здогадалася?

Кармен коротко розсміялася.

— Як я здогадалася? Аароне, я маю очі, — вона вказала на порожнє місце поряд з диваном, де колись стояло крісло. — Або твоя квартира оздоблена в такому суворо мінімалістському стилі, якого я в житті не бачила, або ти не купив заміну меблям, які вона забрала.

Він знизав плечима.

— Та вона вже майже чотири роки як виїхала.

— Чотири *роки!* — Кармен опустила склянку. — Я щиро думала, ти скажеш — чотири місяці. Господи Боже, я сама не ідеальна господиня, але ну справді! Чотири роки. Чого ти чекаєш? Тебе підвезти до «Ікеї»?

Він не стримав сміху.

— Ні. Я просто так і не купив нічого навзамін її меблів. Я все одно не можу сидіти на двох диванах водночас.

— Так, розумію. Але ідея в тому, щоб запрошувати додому гостей, і вони сідатимуть на інших меблях. Ну, тобто, це так дивно! У тебе нема крісла, зате є... — вона вказала на поліровану дерев'яну споруду в кутку, — оце. Що це взагалі таке?

— Журнальна полиця.

— На ній нема журналів.

— Нема. Я не люблю читати журнали.

— Отож вона забрала крісло, але залишила свою журнальну полицю.

— Отож.

— Неймовірно, — похитала головою Кармен, немов не вірячи власним очам. — Що ж, якщо тобі потрібен був доказ, що тобі краще без неї, то ось він, у кутку, без журналів. Як її звали?

— Рейчел.

— І що пішло не так?

Фок опустив очі на свою тарілку. Про це він старався не думати занадто часто. Коли він узагалі про неї думав, то здебільшого пригадував, як вона усміхалася. На самому початку, коли все ще було свіже. Він долив вина в келихи.

— Все як завжди. Ми просто віддалилися. Вона виїхала. Це я винен.

— Так, можу повірити. Вітаю, — підняла Кармен свій келих.

— Перепрошую? — мало не розсміявся він. — Здається, таке говорити не належить.

Кармен подивилася на нього.

— Вибач. Але ти дорослий, ти витримаєш. Я просто хочу сказати, що ти — гідний хлопець, Аароне. Ти вмієш слухати, ти небайдужий, ти намагаєшся робити людям добро. Якщо ти довів її до того, що вона виїхала, то це було навмисно.

Він хотів запротестувати, але зупинився. Може, так і було?

— Вона не зробила нічого поганого, — нарешті мовив він. — Просто хотіла того, чого я не міг дати.

— Наприклад?

— Хотіла, щоб я працював менше, а розмовляв більше. Щоб я брав вихідні. Мабуть, щоб побрався з нею, не знаю. Вона хотіла, щоб я помирився з татом.

— Ти сумуєш за нею?

Він похитав головою.

— Більше ні, — сказав він і не покривив душею. — Але іноді я думаю, що мав би дослухатися до неї.

— Може, ще не пізно.

— З нею вже пізно. Вона одружена.

— Схоже на те, що якби ви лишилися разом, тобі б це пішло на користь, — сказала Кармен. Простягнувши руку через стіл, вона легенько торкнулася його долоні. Зазирнула йому в очі. — Але я б не дуже побивалася. Вона тобі не пасувала.

— Ні?

— Ні. Аароне Фок, ти не схожий на людину, чия рідна душа заведе журнальну полицю.

— Будьмо справедливі: вона її не взяла з собою.

Кармен розсміялася.

— Й відтоді нікого не було?

Фок відповів не одразу. Шість місяців тому, в рідному містечку. Дівчина — нині жінка — з далекого минулого...

— Мало не вляпався нещодавно.

— Не зрослося?

— Вона... — він завагався. *Гретчен*. Що він міг про неї сказати? Блакитні очі й біляве волосся. Таємниці. — Це дуже складно.

Він так поринув у минуле, що мало не проґавив дзиччання мобільного на спинці лавки. Він не одразу потягнувся по нього, а коли взяв, той уже замовк.

Одразу ж задзвонив телефон у сумці Кармен, пронизливо й нагально. Вона, порившись там, видобула його, а Фок у цей час перевірів, хто дзвонив. Вони одностайно звели очі від екранів і зустрілися поглядами.

— Сержант Кінг? — запитав Фок.

Кармен кивнула, натискаючи кнопку й підносячи телефон до вуха. Рингтон обірвався, але Фок немовби й досі чув його відлуння, неначе далекий, але наполегливий застережний дзвіночок.

Кармен, слухаючи, швидко перевела погляд і зустрілася з Фоком очима. Самими губами промовила:

— Знайшли колибу.

Фок відчув хвилю адреналіну в грудях.

— А Алісу?

Кармен слухала. Коротко й різко хитнула головою.

Ні.

День 3. Ніч суботи

Коли почався дощ, набіг він дуже швидко, затуливши зорі й загасивши багаття, перетворивши його на димну купку золи. Жінки повернулися в колибу, знайшли свої наплічники й речі, які позначали належну кожній маленьку територію. Від дріботіння крапель по даху в кімнаті стало якось тісніше, а з димом, як здалося Джил, випарувався товариський дух, який відчувався біля багаття.

Вона затремтіла. Не відомо, що гірше: темрява чи холод. Надворі щось гучно тріснуло, й вона здригнулася. Темрява гірша, миттєво вирішила Джил. Схоже, не одна вона так думала, бо почувся рух, і ввімкнувся ліхтарик. Він лежав на підлозі колиби, підсвічуючи потривожену пилюку. Раптом замиготів.

— Слід економити заряд, — сказала Аліса.

Ніхто не ворухнувся. Роздратовано пирхнувши, Аліса простягнула руку.

— Потрібно економити батарейки.

Клац. Темінь.

— На телефоні зовсім нема сигналу? — запитала Джил.

Почулося вовтузіння, спалахнув маленький квадратик світла. Джил затамувала подих.

— Нема.

— Скільки ще заряду?

— П'ятнадцять відсотків.

— Вимкни.

Світло зникло.

— Може, щось з'явиться, коли дощ припиниться.

Джил гадки не мала, як саме негода впливає на сигнал, але вчепилася в цю думку. Може, коли дощ припиниться. Так, хотілося в це вірити.

Спалахнуло світло у протилежному кінці кімнати. Цього разу потужніше, і Джил упізнала промисловий ліхтарик Бет.

— Ти глуха? — сказала Аліса. — Слід берегти ліхтарики.

— Навіщо? — долинув з темного кутка голос Бет. — Завтра нас почнуть шукати. Це остання ніч.

Аліса розреготалася.

— Ти сама себе дуриш, якщо гадаєш, наче є хоч якийсь шанс, що нас знайдуть завтра. Ми настільки відхилилися від маршруту, що нас тут і близько не шукатимуть. Знайти нас завтра зможуть тільки в тому разі, якщо ми самі вийдемо до них.

За мить світло згасло. Знову жінки поринули в чорноту. Бет щось буркнула собі під ніс.

— Маєш що сказати? — гаркнула Аліса.

Відповіді не було.

Перебираючи доступні варіанти, Джил відчула, як розболілася голова. Їй не подобалася колиба, зовсім не подобалася, але це принаймні прихисток. Не хотілося знову виходити надвір, де боролися за простір дерева, дряпалися гілки, а їй доводилося напружено видивлятися стежку, яка раз у раз зникла з-під ніг. Проте краєм ока вона бачила матрац із дивною темною плямою. Їй ставало зле від ідеї вийти з колиби, але було страшно залишатися. Вона збагнула, що її трусить — чи то від голоду, чи то від холоду, вона не була певна, отож вона примусила себе глибоко вдихнути.

— Перевірмо ще раз наплічники, — сказала вона й сама не впізнала свого голосу.

— Що шукаємо? — спитав хтось, але вона не була певна, хто саме.

— Харчі. Ми всі голодні, а це тільки погіршує обстановку. Усі перевіряйте наплічники, кишені, все. Дуже старанно. Мав десь у нас завалитися батончик, чи пакет горішків, чи ще щось.

— Ми вже перевіряли.

— Перевірте ще раз.

Джил зловила себе на тому, що затамувала подих. Чути було шарудіння тканини та дзижчання зміюк.

— Бодай для цього можна скористатися ліхтариками, Джил? — Бет увімкнула світло, не чекаючи на відповідь. Аліса вперше не почала сперечатися, і Джил подумки подякувала небесам. «Хоч би вони щось знайшли», — думала вона, копирсаючись у власному наплічнику. Одна-єдина перемога підніме дух до ранку. Джил відчула, що до неї хтось підійшов.

— Слід перевірити рюкзак Бет, — почувся у вусі Алісин голос.

— Агов! — на стінах затанцювало світло ліхтарика. — Я все чую, Алісо. У мене нічого немає.

— Ти і вчора так казала.

Бет через усю кімнату спрямувала світло Алісі в обличчя.

— А що таке? — Аліса здригнулася, але не відступилася. — Хіба не це сталося? Вчора ти збрехала, сказавши, що не маєш нічого їсти. А насправді мала.

Гучне дихання.

— Ну, сьогодні я не маю.

— Тоді ти не заперечуватимеш, щоб ми перевірили, — Аліса підбігла й висмикнула наплічник у Бет з рук.

— Агов!

— Алісо! — втрутилася Брі. — Дайте їй спокій. У неї нічого немає.

Не звертаючи на них обох уваги, Аліса розкрила наплічник і застромила в нього руку. Бет схопила його і смикнула з такою силою, аж заламала Алісі руку.

— Чорт! Обережніше! — Аліса потерла плече.

У сьайві ліхтарика очі Бет здавалися величезними й чорними.

— Це ви обережніше. Ви мене дістали під зав'язку.

— Тобі ще пощастило, бо мене дістало все. Оце все. Я забираюся звідси завтра на світанку. Хто хоче зі мною — ласкаво прошу. А всі решта хай лишаються тут і сподіваються на диво.

У голові Джил калатало від болю. Вона прочистила горло. Голос звучав неприродно, як чужий.

— Я вже сказала: ми не розділятимемося.

— А я вже теж сказала, Джил, — мовила Аліса, розвертаючись до неї, — на цьому етапі мені байдуже, що ти собі думаєш. Я забираюся.

Джил спробувала вдихнути, але в грудях здавило. Здавалося, в легенях геть нема повітря. Вона похитала головою. Вона так сподівалася, що до цього не дійде!

— З телефоном ти нікуди не підеш.

Розділ 19

Ще до світанку Фок уже знову сидів за кермом. Він зупинився під багатоквартирним будинком Кармен. Було вже темно, коли вона декілька годин тому пішла від нього, і зараз досі темно. Вона вже чекала на тротуарі, готова їхати, й залізла в машину, нічого не кажучи. Все було сказано ще вчора ввечері після дзвінка сержанта Кінга.

— Як удалося розшукати колибу? — поцікавився Фок, коли Кармен повісила слухавку.

— За підказкою. Він не вдавався в подробиці. Каже, поки ми приїдемо, він знатиме більше.

Коли Фок подзвонив на роботу, на тому кінці дроту довго мовчали.

«Як гадаєте, її знайдуть живою?» Фок не знав. «Якщо її знайдуть живою, вона може багато чого вибовкати». Так, може. «їдьте туди. Не забувайте, що нам і досі потрібні контракти». Ні, Фок навряд чи про таке забуде.

Вони з Кармен знову кермували по черзі. Як і минулого разу, дороги вдовж уже знайомих пасовиськ здебільшого були порожні, але цього разу, подумалося Фокові, поїздка здалася набагато довшою.

Коли нарешті під'їхали до заповідника, Фок побачив зеленкувате сьайво з заправки й заїхав туди. Йому пригадалися слова, сказані минулого разу чоловіком на касі. «Коли знаходиш намет чи речі, далі обов'язково буде труп». Але, зайшовши у двері, він кліпнув. На касі сиділа жінка.

— А де той чоловік, що був раніше? — поцікавився Фок, передаючи їй картку.

— Стів? Захворів.

— Коли?

— Сьогодні вранці.

— А що з ним?

Жінка дивно подивилася на нього.

— Звідки мені знати?

Віддавши йому картку, вона відвернулася. Ще один міський бовдур.

Фок забрав картку. Ідучи до машини, він відчував на собі погляд жінки. Згори на подвір'я з байдужим виразом дивилося циклопічне око камери спостереження.

*

Якщо раніше на турбазі було людно, то нині стало взагалі завізно. Кругом виднілися світловідбивні жилети й мікроавтобуси преси. Не було де й припаркуватися.

Фок висадив Кармен біля входу в адмінкорпус, а сам поїхав шукати вільного місця. Сержант Кінг сказав, що залишить вказівки в адміністратора. Фок повільно доповз до кінця ряду та змушений був стати посеред дороги, підперши бусик лісників.

Чекаючи, він вийшов з машини. Було навіть холодніше, ніж перед тим, і він застібнув куртку. На тому кінці стоянки, далеко від руху, виднілася тиха й порожня стежка до водоспаду Мірор-Фолз.

— Добридень.

Почувши голос, Фок розвернувся. В першу секунду він не впізнав дівчини. В іншій обстановці вона була не схожа на себе.

— Брі! Вас уже виписали?

— Так, учора ввечері. Слава Богу. Мені вже там бракувало повітря.

Її темне волосся ховалося під шапкою, а від холодного вітру щоки розчервонілися. Зараз, подумалося Фокові, вона була справжня красуня.

— Як рука?

— Все гаразд, дякую. Ще трохи болить, — вона кинула погляд на пов'язку, яка стирчала з рукава куртки. — Я більше переймаюся всім іншим. Ми з Бет сьогодні вже їдемо. На завтра у мене призначено прийом у лікаря в Мельбурні, але... — Брі озирнулася на гурт шукачів, які саме сідали в бусик. Вона прибрала з очей пасмо волосся. Фок зауважив, що обламани нігті охайно підпиляні.

— Колибою ж не користувався Мартин Ковач, правда? — Брі й не намагалася приховати страх у голосі.

— Не знаю, — чесно сказав Фок. — Думаю, зараз це спробують визначити.

Брі заходилася гризти охайно підпиляний нігтик.

— Що буде тепер, коли її знайшли?

— Думаю, пошуки зосередять на прилеглий території. Шукатимуть якихось слідів Аліси.

Цілу хвилину Брі нічого не казала.

— Знаю, історія з Ковачем трапилася давним-давно, але ще хтось точно знав про цю колибу, правильно? І дав поліції підказку? Один з шукачів сказав мені, що саме так її і знайшли.

— Мабуть. Поки що я знаю не більше за вас.

— Але якщо хтось знав про неї, то він мав знати і про те, що там були ми?

— Не обов'язково.

— Ви там не були. Подекуди дерева ростуть так густо, що нічого не видно. Ви не уявляєте, що це за місце.

— Не уявляю, — визнав Фок. — Це правда.

Вони провели очима бусик шукачів, який виїжджав зі стоянки.

— Хай там як, — за хвильку промовила Брі, — я підійшла подякувати.

— За що?

— За справедливість до Бет. Вона казала, що розповіла вам про умовно-дострокове звільнення. Дехто, щойно почує таке, зразу робить висновки. Люди частенько вважають її гіршою, ніж насправді.

— Та нема за що. Як вона? Коли ми з нею розмовляли, вона здалася трохи пригніченою.

— А коли це було? — поглянула на нього Брі.

— Пару днів тому. Я побачив її біля колиби. Вона спостерігала за дощем.

— О! Вона не казала, — спохмурніла Брі. — Вона пила?

Фок на мить завагався, і цього виявилось достатньо, щоб Брі спохмурніла ще більше.

— Все ясно. Я так і думала. У неї стрес. Це очікувано.

— Думаю, вона випила тільки одну пляшку пива, — мовив Фок.

Брі похитала головою.

— Тільки одну. Тільки десять. Їй узагалі не можна пити, і крапка. Але в цьому вся Бет. Завжди хоче поводитися правильно, але ніколи їй це не вдається... — Брі, не договоривши, глянула повз Фока на адмінкорпус. На ганку, поза зоною чутності, стояла постать,

спостерігаючи за ними. Затісна куртка, коротке темне волосся. Бет. Цікаво, скільки вона вже там?

Фок помахав їй. За мить Бет піднесла руку у відповідь. Навіть з такої віддалі видно було, що вона не всміхається.

Брі переступила за ноги на ногу.

— Мені час повертатися. Дякую.

Зіпершись на машину, Фок спостерігав за Брі, яка рушила через стоянку. Бет на ганку теж спостерігала. Вона не ворушилася, поки сестра не повернулася до неї.

День 3. Ніч суботи

У вухах Брі шуміло власне дихання. Алісу приперли до стіни.

Джил простягнула руку.

— Віддай телефон.

— Ні.

— Де він? У рюкзаку? Дай подивитися.

— Ні.

— Це не прохання.

Джил, нахилившись, схопила її наплічник.

— Агов! — Аліса спробувала відібрати, але його висмикнули з її пальців.

— Якщо вже тобі так кортить іти, можеш до біса забиратися, — сказала Джил і застромила руку в наплічник, а потім, невдоволено крекнувши, перекинула його й витрусила вміст на підлогу. — Ти — самостійна людина, і так тобі й треба буде, якщо дорогою здохнеш десь у канаві. Але телефон із собою ти не забереш.

— Господи.

Аліса присіла й заходилася збирати свої речі, які перекладала Джил. Волога фліска, компас, пляшка води. Телефону не було.

— Його тут немає.

— Він у неї в куртці, — почувся нізвідки голос Бет, і Брі здригнулася.

Загнана в кут Аліса притискала до грудей свої речі. Джил посвітила ліхтариком їй в очі.

— Він у тебе в куртці. Полегши нам завдання.

Аліса здригнувшись, відвернулася.

— Не чіпайте мене.

— Останній шанс.

Аліса нічого не відповіла. Й тут Бет кинулася на неї й обіруч учепилася в куртку.

— Годі дурниць, Алісо! Ви ж радо обшукали мої речі, коли вирішили, наче я щось ховаю...

Брі спробувала відтягнути сестру, а Аліса пручалася й вищала:

— Заберіть її від мене!

Бет залізла до неї в кишеню й, задоволено кречнувши, витягнула трофей і піднесла вгору. Телефон. Другою рукою вона відштовхнула Алісу.

Аліса заточилася, зробила кілька кроків — і тут кинулася вперед, намагаючись відібрати телефон. Жінки почали боротися і врізалися в стіл. Дзенькнув, упавши на підлогу, ліхтарик, і запала темрява. До Брі долинало кречтання — бійка тривала.

— Він мій...

— Ану відпус...

— Годі! — почула власний крик Брі. Вона не була впевнена, до кого звертається. Щось важко підкотилося їй до ноги. Ліхтарик. Вона підняла його і потрусила — і світло знову спалахнуло, засліплюючи її. Вона незграбно розвернулася на звуки.

Аліса й Бет сплелися на підлозі. У плутанині рук і ніг Брі не могла розрізнити, хто є хто, а потім одна з них підняла руку. Брі хотіла крикнути, але запізнилася. У промені ліхтарика майнула розмашиста чорна тінь: це швидко й сильно опустилася рука Бет. Від виляску, з яким вона врізалася Алісі у вилицю, здавалося, затрусилися стіни.

Розділ 20

Кармен вийшла з адмінкорпусу, тримаючи в руках карту з позначкою — великим червоним хрестиком.

— Нам сюди, — сказала вона, сідаючи назад у машину. — Це далеченько, хвилин сорок. Найближче під'їхати можна Північною трасою.

Фок зазирнув у карту. Хрестик стояв посеред бушу. За декілька кілометрів на північ від нього зелену зону перетинала вузька дорога.

Кармен пристебнула пасок.

— Сержант Кінг уже на місці. І, схоже, Марго Рассел також там.

— Не сама ж вона приїхала? — запитав Фок.

— Ні. *Я* бачила в адмінкорпусі Лорен. Сьогодні вранці їх обох привіз офіцер зв'язку. Марго досі відмовляється бачитися з татом. Він теж їде, але окремо.

Коли виїжджали зі стоянки, Фок помітив постать, яка спостерігала за ними крізь зачинені двері адмінкорпусу. Одна з близнючок, подумав він. Через напівтемряву важко було сказати, котра саме.

Їхали сільськими шляхами, й у кронах дерев свистів вітер, а Кармен заговорювала тільки зрідка, щоб дати вказівки. Дороги вужчали й вужчали, поки машина не почала підскакувати на погано заасфальтованому путівці, який вів до юрми поліціантів і шукачів.

Тут аж гуло від дивної суміші занепокоєння й полегшення. Нарешті хоч якийсь прорив, хай і не зовсім такий, на який усі сподівалися. Вилізаючи з машини, Фок побачив червону пляму. Скраю групи лісників стояв Іян Чейз у флісці «Авторитетних пригод». Він був наче і з ними, і не з ними. Побачивши Фока й Кармен, він коротко кивнув і рушив до них.

— Добридень, є новини? Її знайшли? Ви тому приїхали?

Його очі раз у раз перебігали на буш і назад.

Фок зиркнув на Кармен.

— Ні, наскільки нам відомо.

— Але знайшли колибу, — Чейзові очі й досі бігали. — Тіло може бути неподалік.

— Або ні, якщо вона ще жива.

Чейз завмер і кліпнув, не в змозі швидко стерти з обличчя нетактовний подив.

— Так, звісно. Безперечно. Сподіваюся, так і є.

Фок не міг йому дорікати. Він і сам розумів, що шанси мізерні.

Поліціянт з турбази попередив сержанта Кінга по рації, і той уже чекав на Фока й Кармен на узліссі бушу. Він був сірий з обличчя, але в рухах відчувався сплеск адреналіну. Коли вони підходили, він помахав рукою і, глянувши на їхні гірські черевики, схвально кивнув.

— Добре. Без таких тут не обійтися. Ходімо.

Він повів їх у буш; Фок і Кармен рушили за ним. За хвилину гамір позаду стих, а їх огорнула густа тиша. Фок помітив поліційну стрічку, що майоріла на дереві, показуючи дорогу. Під ногами ледве виднілася стежка — вона вгадувалася здебільшого завдяки прим'ятостям, що лишилися від черевиків, які нещодавно тут пройшли.

— То як ви нарешті розшукали це місце? — запитав Фок.

Тут вони були самі, але Кінг стишив голос.

— Подзвонив в'язень з Барвону^[1] і дав підказку. Він з банди байкерів, цілий шлейф злочинів, а сидіти, видко, набридло. Почувши в новинах, що ми шукаємо колибу, він вирішив поторгуватися. Каже, мав кількох приятелів, які іноді продавали Семові Ковачу наркотики.

— Справді?

— Він каже, Сем любив похизуватися своїм татусем: похвалявся, що знає таке, чого не знає поліція, в такому дусі. Сем двічі водив їх сюди, — Кінг кивнув на вузеньку стежку в них під ногами. — Байкер не був точно певен, де це, але знав про Північну трасу й ще декілька орієнтирів — там трохи далі є ущелина, — тож ми змогли звузити коло пошуків. Він певен, що має ще інформацію. Просто зараз він разом з адвокатом намагається укласти угоду.

— А ви вірите йому щодо Ковача? — запитала Кармен. — Не може так бути, що він просто колись випадково набрів на це місце, а тепер намагається прикрасити історію?

— Так, віримо, — зітхнув Кінг. На мить затнувся. — Ми знайшли людські рештки.

Запала тиша. Фок перевів на нього погляд.

— Чиї?

— Гарне питання.

— Не Алісині?

— Ні, — похитав головою Кінг. — Безперечно, ні. Занадто давні.

Там є ще дещо цікаве — самі побачите, — але її слідів поки що немає.

— Господи, — зронила Кармен, — що там сталося?

У глибині бушу сміялися й кричали невидимі кукабари.

— Ще одне гарне питання.

День 3. Ніч суботи

Бет почула виляск, із яким її рука врізалася в Алісину вилицю, за мить до того, як долоню затопив біль. Здавалося, колибою прокотилася луна, а рука пекла від болю.

Якусь хвилю Бет здавалося, що вони ще балансують на тонкій межі, коли їй — їм обом — ще можна відступити. Вибачитися. Потиснути руки. Повернувшись додому, написати скаргу у відділ кадрів. А потім за вікном зірвався вітер, з Алісиної глотки вихопився здушений сердитий звук — і раптом вони обидві хитнулися й упали. Коли здійснювався галас, від линував, здавалося, з усіх кутків приміщення.

Бет відчула, як Аліса схопила її за волосся й потягнула її голову вниз. Бет втратила рівновагу та врізалася плечем у підлогу. Від важкого падіння з неї аж вибило дух. Дві руки втиснули її обличчя в підлогу, й Бет відчула під щокою колючий пісок, а в роті — затхлий присмак вогкості. Хтось тиснув на Бет. Аліса. Хто ще це може бути? Зблизька Бет занюхала легкий запах тіла, й у підсвідомості знайшлося місце для подиву. Здавалося, Аліса належить до людей, які ніколи не пітніють. Бет спробувала відбиватися, але руки в неї були затиснені під незручним кутом, отож вона заборсалася, чіпляючись за одяг, та пальці ковзали дорогою водонепроникною тканиною.

Тут вона відчула, що її хтось тягне, й інша пара рук спробувала розборонити їх з Алісою. Брі.

— Геть від неї!

Бет не була впевнена, до кого сестра звертається. Вона спробувала випрочатися, аж тут Брі, втративши рівновагу, з гуркотом гримнула на них. Трійця важко перекотилася та втелющилася в ніжку столу, й той, скреготнувши, поїхав по підлозі. Різко кудись врізався — і хтось на тому кінці кімнати зойкнув від болю. Бет спробувала сісти, але рука у волосся знову потягнула її вниз. Голова з такою силою гепнулася об підлогу, що зі шлунка в горло піднялася хвиля нудоти. В темряві затанцювали білі іскри, й Бет відчула, як під вагою рук, що вчепилися в неї, вона обм'якла.

Розділ 21

Що далі просувалися, то важче було знаходити стежку. За годину вона, перетнувши струмок, майже зовсім зникла, а коли знову з'явилася, то несподівано звернула до крутого спуску в ущелину, про яку згадував Кінг. Стрункі шерехи однаковісінських дерев створювали оптичні ілюзії, й Фок відчував дедалі більшу вдячність за де-не-де розвішану поліційну стрічку. Не хотілося б йому долати цей шлях на самоті. Тут так і тягнуло зійти на манівці.

Побачивши серед навколишнього бушу жовтогарячі плями, Фок відчув полегшення. Шукачі. Отже, вже близько. Немов у відповідь, дерева помалу розступилися, і ще за кілька кроків він опинився на галявинці.

Посередині, оточена поліційною стрічкою і блиском світловідбивних курток поліції, стояла колиба, приземкувата й похмура.

Вона непогано була закамурфльована серед приглушених барв бушу й видавалася навмисно усамітненою. Від порожніх вікон до непривітно перехняблених дверей, вона відгонила відчаєм. Фок чув поруч дихання Кармен, а ще чув, як навколо шурхотять і гойдаються дерева. Над галявиною пролетів вітер, і колиба зарипіла.

Фок повільно розвернувся по колу. Буш підступав зусібч, і поодинокі жовтогарячі плями шукачів заледве було видно серед дерев. Мабуть, якщо дивитися не під тим кутом, колибу взагалі неможливо розгледіти. Жінкам пощастило на неї натрапити. Чи не пощастило, подумав він.

Біля колиби стояв на варті поліціант, а трохи далі — ще один. В обох під ногами лежали поліетиленові плівки, якими щось було накрите. Обидві плівки трохи провалилися посередині, але неможливо було вгадати, що ховається під ними.

Фок глянув на Кінга.

— Лорен казала, вони знайшли скелет собаки.

— Так, він отам, — указав Кінг на одну з плівок, меншу й розташовану ближче. Він зітхнув. — А другий скелет не собачий. Експерти вже їдуть.

У них на очах кутик ближчої плівки загнувся від вітру. Вартовий нахилився поправити, але Фок устиг помітити неглибоку канаву. Він спробував уявити, як почувалися тут жінки, самотні й налякані. Мабуть, йому фантазії забракне.

Він збагнув, що йому досі не давала спокою одна думка: чотири жінки занадто легко покинули тут Алісу, коли виявили її зникнення. Але зараз, стоячи перед занедбаною колибою, він чув у голові настирливий шепіт: «Забирайся звідси. Тікай». Він потрусив головою.

Кармен дивилася на більшу плівку.

— Четверту жертву тоді так і не знайшли. Сару Сонденберг, — мовила вона.

— Не знайшли, — похитав головою Кінг.

— Щось указує на те, що це вона? — кивнула Кармен на плівку.
— Ви, мабуть, думали про це.

Здавалося, Кінг хотів щось сказати, але передумав.

— Спершу хай подивляться експерти. Після цього дізнаємося більше.

Він підняв стрічку, яка перегороджувала вхід у колибу.

— Ходімо. Проведу вас усередину.

Вони пірнули під стрічку. Двері розчахнулися, як відкрита рана. Слабкий запах гнилизни підкреслював свіжий і п'яний аромат евкаліптів. Було темно — вікна впускали зовсім мало світла. Стоячи в центрі кімнати, Фок розрізняв спершу тільки загальні обриси, а потім проступили й деталі. Товстий шар пилюки, який зібрався тут, нині був потривожений. Стіл відсунули вбік під дивним кутом, і кругом валялися листя і сміття. У другій кімнаті він побачив матрац з темною і лячною плямою. А під ногами у Фока, під розбитим вікном, мостини просякли чорними бризками, які нагадували свіжу кров.

День 3. Ніч суботи

Лорен не могла відшукати ліхтарик. Нігті саме шкрябали по брудних мостинах, коли почувся удар і скрегіт стола, який поїхав через кімнату. Вона ще встигла помітити, як він наближається, коли ріг столу врізався їй в обличчя.

Від болю перехопило подих, і вона, перекинувшись навznak, гримнула на куприк і застогнала. Заціпенівши, вона лежала під розбитим вікном. Старий поріз на лобі болів і сіпався, а коли вона його торкнулася, пальці намокли. Вона подумала, що плаче, але рідина навколо очей була занадто густа. Збагнувши, що це таке, вона відчула нудоту.

Лорен провела пальцями по очах, витираючи їх. Коли змогла знову бачити, обтрусилася рукою, і кров з пальців бризнула на мостини. Крізь вікно видно було тільки хмари. Так наче зірок там ніколи й не було.

— Допоможіть! — верещав хтось. Лорен не впізнала, хто це. Їй було майже байдуже, аж тут почувся удар і голосний схлип. По підлозі покотився ліхтарик, його промінь стрибав по стінах під божевільними кутами, а потім ліхтарик врізався у стіну та згас.

Лорен важко зіп'ялася на ноги, подибала до трійці на підлозі й запустила закривавлені руки в розлючену купу.

Не знати кого хапаючи, вона силкувалася розборонити бійку. Поряд з нею хтось намагався зробити те саме. Джил, збагнула вона.

Пальці Лорен натрапили на голе тіло, й вона запустила в нього нігті й потягнула, не переймаючись, хто це, і намагаючись пустити трохи холодного нічного повітря поміж тіл. Нізвідки вилетіла рука, й Лорен пригнулася. Рука вцілила Джил у щелепу з такою силою, що чути було, як хруснули зуби. Джил кркнула й позадкувала, притискаючи долоню до рота.

Але це порушило цілісність купи, й вона розпалася, щойно Лорен востаннє добре смикнула. Спершу не було ніяких звуків, крім натужного дихання, а потім почулося, як жінки розбігаються по своїх кутках.

Лорен привалилася до стіни. Чоло шарпав біль, а тепер ще й болів правий зап'ясток, бо вона його вивернула. Перевіряючи, набрякає він чи ні, вона запустила палець під плетений браслет, подарований Ребеккою. Здається, все гаразд, просто болить. Браслет вільний, мабуть, знімати не потрібно.

Сідаючи пряміше, Лорен щось зачепила ногою. Вона простягнула руку, й пальці намацали гладенький пластик ліхтарика; Лорен знайшла вимикач і клацнула ним. Нічого. Вона потрусила ліхтарик. Усе одно нічого. Він розбився. Лорен відчула, як у грудях закипає страх, і більше ані хвилини не могла лишатися в темряві. Вона стала навколішки й почала сліпо лапати підлогу, поки пальці не зімкнулися на холодному металевому циліндрі. Вона схопила його, відчуваючи, який він важкий. Промисловий ліхтарик Бет.

Тремтячи, Лорен увімкнула його — й пережила гостре полегшення, коли пильне повітря прорізав конус світла. Опустивши погляд, вона побачила на черевиках власну кров, червону й розмазану, а біля вікна — ще бризки. З огидою відвернувшись, вона повільно обвела променем кімнату.

— Всі цілі?

Світло впало на Джил, яка обм'якла під саморобною перегородкою. Губи в неї набрякли й були в крові, а ще вона трималася за щелепу. Коли на неї впало світло, вона сіпнулася, а коли Лорен перевела ліхтарик далі, почулося, як Джил спльовує. Неподалік мішком лежала Бет, потираючи потилицю, а її сестра сиділа прямо, прихилившись спиною до стіни й розширивши очі.

Трохи довше Лорен шукала в темряві Алісу.

Коли нарешті слабкий жовтавий промінь вихопив її, вона стояла під дверима колиби, розкуйовджена й розпашіла. І вперше за останні тридцять років, наскільки пригадувала Лорен, Аліса Рассел плакала.

Розділ 22

Фок подивився на бризки крові на підлозі.

— Відомо, чия це?

Кінг похитав головою.

— Перевірять. Але вона свіжа.

— А там? — Фок кивнув на матрац, підпертий до стіни. Його загорнули в прозору плівку, але пляма на тканині добре просвічувалася.

— Мені сказали, що це, швидше за все, за давня цвіль, — відповів Кінг. — Тобто не все так жахливо, як здається.

— Якби ви тут застрягли, вам би теж вона здавалася жахливою, — мовила Кармен.

— Ага. Можу уявити, — зітхнув він. — Як я говорив, поки що нічого не вказує на те, що могло статися з Алісою. Жінки кажуть, вона забрала свій наплічник, і його справді ніде немає, тож будемо сподіватися, в неї з собою було бодай це. Але не схоже, щоб вона сюди поверталася, а якщо й поверталася, то не лишила для нас ніякого повідомлення.

Роззираючись, Фок подумав про повідомлення, яке вона лишила в нього на автовідповідачі. «...завдати їй болю». Він витягнув з кишені мобільний. Екран був порожній.

— Тут комусь вдавалося зловити сигнал?

— Ні, — похитав головою Кінг.

Фок пройшовся кімнатою, слухаючи, як колиба рипить і стогне. Місце неприємне, тут без питань, але ж є бодай стіни і дах. А за вікнами колиби кілька ночей вирувала негода. Не хотілося думати про те, з чим довелось стикнутися Алісі, незахищеній від усіх стихій.

— Що далі? — запитав Фок.

— Ми прочісуємо місцевість, але пошуки тут — ще той геморой, — сказав Кінг. — Ви самі бачили, як воно: заходиш у буш — і в усіх напрямках усе однакове. Прочісування безпосередньо прилеглої території може забрати декілька днів. А якщо погода зіпсується, то й більше.

— Якою дорогою вийшли жінки? — запитала Кармен. — Тою самою, якою ми зайшли сюди?

— Ні. Ми зайшли найпрямішою стежкою від траси, але вони пішли не нею. Позаду колиби пролягає стежка на північ. Щоб розшукати її, треба заглибитися між дерев, та якщо вже знайдеш її, далі не помилишся. Вони якраз нею йшли, коли натрапили на колибу. Якщо Аліса втекла, то, швидше за все, саме тою дорогою.

Фок намагався зосередитися на тому, що каже Кінг. Але, слухаючи, він розумів, що досі підсвідомо чіплявся за надію: коли розшукають колибу, знайдуть і Алісу Рассел. Сподівався, що вона повернеться сюди, можливо, перелякана й сердита, але жива. Проте слухаючи, як риплять вогкі стіни, він подумав про густі дерева, про могили надворі, про криваву пляму на підлозі — й відчув, як тане остання крихітна надія для Аліси Рассел.

У колибі порожньо. Хай що трапилося з Алісою, а була вона в цей час просто неба, серед негоди. Фокові здалося, що крізь завивання вітру й стогін дерев пробивається похоронний подзвін.

День 3. Ніч суботи

Далі було переважно тихо, чулося тільки нерівне дихання. У світлі ліхтарика в повітрі млявими колами літали часточки пилюки, а Джил обмацувала язиком рот. Щока набрякла й боліла, а праворуч на нижній щелепі один зуб наче трішки хитався. Дивне це було відчуття — з самого дитинства вона такого не переживала. Зненацька пригадалися діти, коли ще були маленькі. Зубні феї й доларові монети. В очах запекло, а в горлі стиснулося. Слід подзвонити дітям. Щойно вона звідси вибереться, то так і вчинить.

Ворухнувшись, Джил відчула щось під ногою. Ліхтарик. Кривлячись, вона схилилася й підняла його, клацнула вимикачем. Нічого не відбулося.

— Ліхтарик розбився, — набряклими губами нерозбірливо промовила вона.

— І цей теж, — сказав хтось. Одна з близнючок.

— А скільки ще лишилося робочих? — запитала Джил.

— Лише цей, — передала Лорен їй ліхтарик, який тримала, і жовтаве світло сіпнулося. Джил відчула в руці вагу промислового ліхтарика. Це той, що був у Бет, збагнула вона. Можливо, і справді це найкращий вибір для походу.

— Більше немає?

Жодної відповіді. Джил зітхнула.

— Чорт.

Вона побачила, як Аліса у протилежному кутку кімнати провела рукою по очах. Волосся в жінки було сплутане, а на щоках виднілися брудні сліди. Вона вже не плакала.

Джил чекала, що вона щось скаже. Вимагатиме вибачень, либонь. Погрожуватиме подати до суду, можливо. Але натомість Аліса просто сіла, підтягнувши коліна до грудей. Так і застигла під дверима, згорбившись і не ворущаючись. Чомусь це тільки більше занепокоїло Джил.

— Алісо? — почувся з темного кутка голос Брі.

Відповіді не було.

— Алісо, — зробила ще одну спробу Брі. — Слухайте, Бет на умовно-достроковому звільненні.

І далі жодної відповіді.

— Справа в тому, що вона знову потрапить до суду, якщо ви... — Брі не договорила. Зачекала. Ніякої відповіді. — Алісо! Ви чуєте? Слухайте, я знаю, що Бет вас ударила, але вона матиме великі проблеми, якщо ви дасте цьому хід.

— І що? — нарешті заговорила Аліса. Її вуста заледве ворушилися. Вона й далі не підводила погляду.

— То не давайте цьому ходу, гаразд? Будь ласка, — у голосі Брі прозвучала нотка, якої раніше Джил не чула. — У нас мама хвора. Вона минулого разу дуже важко переживала.

У відповідь мовчання.

— Будь ласка, Алісо.

— Брі, — Алісин голос звучав дивно. — Нема сенсу просити у мене ласки. Тобі ще пощастить, якщо наступного року в цей час ти матимеш роботу.

— Гей! — задзвенів голос Бет, твердий і сердитий. — Не погрожуйте їй. Вона тільки те й робить, що гарує на вас.

На цих словах Аліса звела погляд. Її мова, повільна й обдуманна, прорізала темряву, як скло.

— Стули пельку, жирна суко.

— Алісо, досить! — гаркнула Джил. — Бет тут не єдина ходить по тонкому льоту, тому стеж за собою, щоб не вскочити в халепу, коли...

— Коли що? — в Алісиному голосі прозвучав щирий подив. — Коли з'явиться ваша чарівна команда рятувальників?

Джил уже розтулила рота, щоб відповісти, аж тут у паніці згадала про телефон. Перед бійкою вона пхнула його в кишеню куртки, й тепер кинулася його шукати. Де він? Коли рука стиснула гладенький прямокутник, у неї від полегшення аж у голові запаморочилося. Діставши його, вона оглянула екран, щоб переконатися — він не постраждав.

Аліса спостерігала за нею.

— Ти знаєш, що це належить мені.

Джил не відповіла й заховала телефон назад у кишеню.

— Що далі? — запитала Брі.

Джил беззвучно зітхнула. Вона почувалася цілком виснаженою. Вона була мокра й голодна, її мучили біль і огида до свого вогкого та брудного тіла. Їй було тісно серед цих жінок.

— Гарзд. По-перше, — заговорила вона виваженим голосом, наскільки це було можливо, — ми всі заспокоїмося. По-друге, я прошу всіх дістати спальні мішки, й на цьому ми поставимо крапку. Принаймні на сьогодні. Ми виспимося, а вранці, коли у всіх трохи проясниться в голові, ми виробимо план.

Ніхто не ворухнувся.

— Всі робіть, як я кажу. Будь ласка.

Нахилившись, Джил відкрила наплічник. Дістала спальний мішок і зітхнула з полегшенням, почувши, що всі наслідують її приклад.

— Лягай біля мене, Алісо, — мовила Джил.

Аліса нахмурилася, але бодай зараз не почала сперечатися. Розгорнула спальник у тому місці, на яке вказала Джил, і залізла всередину. Брі єдина не полінувалася піти надвір і почистити зуби дощівкою. Джил була рада, що Аліса не схотіла зробити те саме. Вона ще не вирішила, чи не доведеться їй супроводжувати.

Джил залізла в мішок, кривлячись від того, як він, мов поліетиленовий пакет, одразу обліпив тіло. Намацавши в кишені телефон, вона завагалася. Не хотілося скидати куртку, але Джил розуміла, що в ній добре виспатися не вдасться. Минулої ночі, коли вона лягла спати в куртці, каптур заважав, а змійки кусалися, а тут і так відпочити буде нелегко. За мить Джил якомога тихіше зняла куртку й поклала поряд із собою, на рівні шиї. З'явилося відчуття, що Аліса спостерігає за нею, проте коли Джил глянула на неї, та лежала навznak, втупившись у бляшаний дах.

Усі вони занадто втомилися, знала Джил. Потрібно було відпочити, але атмосфера в кімнаті стояла отруйна. Пульсувало в голові, яка лежала на твердій підлозі, чути було порипування від совання тіл, які шукали зручного положення. З сусіднього спального мішка почувся рух.

— Спіть усі, — кинула Джил. — Алісо, якщо тобі вночі треба буде вийти, збуди мене.

Відповіді не було.

Джил обернула голову. В темряві майже нічого не було видно.

— О'кей?

— Таке враження, що ти мені не довіряєш, Джил.

Джил не потрудилася відповісти. Натомість вона прикрила рукою куртку, відчувши під пальцями тверді кутики телефону під брижами тканини, а тоді вже заплющила очі.

Розділ 23

Фок був щасливий нарешті вибратися з колиби. Вони з Кармен слідом за Кінгом вийшли на галявину й постояли, кліпаючи від денного світла.

— Стежка, якою пішли жінки, проходить он там, — вказав Кінг кудись за колибу, й Фок витягнув шию, щоб подивитися. Стежки він не побачив, лише стіну дерев, серед яких де-не-де траплялася жовтогаряча пляма, бо шукачі то заглиблювалися в буш, то виходили з нього. Здавалося, вони зникають і з'являються з кожним кроком.

— Працюємо з максимальною швидкістю, але... — Кінг не договорив, проте це було й не потрібно. Буш густий, а густий ліс сповільнює роботу. В густому лісі можна легко щось прогавити. В густому лісі деякі речі зникають назавжди.

Чути було, як серед дерев глухі голоси кличуть Алісу, а потім чекають на відповідь. Іноді паузи здавалися короткими, про людське око. Фок не засуджував шукачів за це. Минуло вже чотири дні. З-поміж дерев виринув шукач і жестом покликав Кінга.

— Даруйте, я на хвильку, — вибачився Кінг, рушаючи до нього.

Залишившись самі, Фок і Кармен подивилися одне на одного. Поліетиленові плівки, що лежали у поліціантів під ногами, хвилювалися на вітру.

— Я дуже сподіваюся, що там — Сара Сонденберг, — сказала Кармен, кивнувши на більшу плівку. — Заради її батьків. Коли доводиться марно благодати Ковача надати інформацію, то потім це ще довго переслідуватиме. Інші родини бодай змогли провести похорон.

Фок також сподівався, що це — Сара Сонденберг. Бо якщо ні, то він узагалі не знав, чого чекати.

Розвернувшись, він оглянув колибу. Мабуть, коли її будували, вона була добротна, але зараз здавалося, що от-от завалиться. Судячи зі стану дерева, вона тут з'явилася ще до Мартина Ковача. Хто її збудував? Її поставив любитель природи, який хотів мати куди втікати на вихідних, коли ще законодавство щодо заповідників було не таким суворим? Цікаво, чи завжди вона здавалася такою усамітненою.

Підійшовши ближче, він перевірів двері, кілька разів відчинивши їх і зачинивши. Завіси так проіржавіли, що вже майже й не рипіли. Дерев'яне полотно ледве піддавалося.

— Шуму небагато. Мабуть, можна було вислизнути, нікого не збудивши. Або, гадаю, хтось міг прослизнути всередину.

Кармен теж поторсала двері.

— І ззаду нема вікон. Тобто зсередини вони не могли бачити, як вона прямує до тої стежки, що веде на північ.

Фок пригадав те, що розповіли жінки, й спробував уявити, як усе було. Вони казали, що прокинулися, а Аліси вже нема. Якщо вона пішла сама, то мала прокрастися за колибу й попрямувати в темряву. Він пригадав, коли залишили повідомлення на автовідповідачі. 4.26 ранку, «...завдати їй болю». Хай що сталося з Алісою Рассел, трапилося це все, безперечно, під покривом темряви.

Фок глянув на той бік галявини. Кінг досі розмовляв. Десь позаду колиби проходила стежка, що веде на північ.

— Прогуляємося? — мовив Фок до Кармен.

Крізь густу траву вони побрели до дерев і пірнули в буш. На кожному кроці Фок озирався. Дуже швидко колиба зникла з очей. Фок боявся, що вони можуть узагалі прогавити стежку, але не варто було хвилюватися. Побачивши стежку, вони зразу зрозуміли, що це вона. Вузька, але втоптана. Кам'янисту основу не розмивало дощем.

Зупинившись на середині стежки, Кармен подивилася в один бік, потім у протилежний.

— На північ — це, мабуть, сюди, — вказала вона, нахмурившись. — Має бути. Але тут не так легко визначити.

Фок розвернувся, вже трохи дезорієнтований. З обох боків буш був однаковісний. Поглянувши в напрямку, з якого вони прийшли, він побачив позаду шукачів.

— Так, мабуть, твоя правда. Північ має бути там.

Вони рушили далі пліч-о-пліч, хоча ширина стежки заледве це дозволяла.

— Як би вчинила ти? — запитав Фок. — На їхньому місці? Залишилася б чи спробувала вийти?

— Після зміїного укусу точно спробувала б вийти. Тут без варіантів. А якби не було укусу... — Кармен поміркувала. — Залишилася б. Я так думаю. Не знаю. Після того, що я побачила в

колибі, мені б навряд чи хотілося в ній сидіти, але я б, думаю, все одно зосталася. Заховалася б і сподівалася на пошукові команди. А ти?

Фок запитував у себе те саме. Залишитися, не відаючи, коли тебе знайдуть і чи знайдуть зовсім? Піти, не маючи певності, що очікує попереду? Він розтулив рота, сам ще не знаючи відповіді, коли дещо почув.

Тихий сигнал.

Фок завмер.

— Що це було?

Кармен, яка на півкроку вирвалася вперед, озирнулася.

— Га?

Фок не відповів. Він дослухався. Не було нічого чутно, крім шурхотіння вітру в кронах. Може, йому причулося?

Якби ж то звук долинув ще раз! Цього не сталося, але Фок добре його пам'ятав. Короткий, тихий і безсумнівно електронний. Фок пхнув руку в кишеню, впевнений, що не помиляється. Зазвичай він чує цей звук дюжину разів на день. У звичній обстановці це трапляється так часто, що він і не звертає уваги. Але тут від цього дивного й неприродного звуку Фок аж сіпнувся.

Екран телефону світився. Прийшло повідомлення. Фок навіть не подивися, що пишуть: звук, який стривожив його, сказав усе, що було потрібно. З'явився сигнал.

Фок простягнув телефон Кармен, щоб вона теж це бачила. Сигнал був слабенький, але був. Фок зробив крок до Кармен. Сигнал зник. Фок відступив назад, і мережа знову з'явилася. Фок зробив крок в іншому напрямку. Знову нема. Ловить тільки в одному місці. Зв'язок слабкий і уривчастий, але цього, мабуть, достатньо, щоб залишити неповне повідомлення.

Кармен розвернулася й побігла. Помчала стежкою назад до колиби, пірнувши між дерев, а Фок застиг на місці. Він дивився на екран, не наважуючись відірвати від нього очі, а сигнал то з'являвся, то щезав, то знову з'являвся. За мить Кармен повернулася, а за нею біг захеканий сержант Кінг. Він подивився на екран телефону, схопив рацію й закликав шукачів. Вони занурилися в ліс обабіч стежки, й жовтогарячі плями почали зникати в глибині темних хащ. «...завдати їй болю».

Менш як за п'ятнадцять хвилин вони знайшли наплічник Аліси Рассел.

День 4. Ранок неділі

Хмари розійшлися, й засяяв ясний місяць-повня.

Коли Аліса Рассел зачиняла по собі двері колиби, її волосся світилося, як срібний німб. Почулося клацання і слабенький натяк на рипіння проіржавілих завіс. Вона застигла, дослухаючись. Рюкзак вона почепила собі на плече, а з другої руки щось звисало. В колибі ніхто не ворухнувся, й Алісині груди піднялися й опустилися, полегшено зітхнувши.

Вона безшумно поставила під ноги наплічник і розгорнула річ, яка висіла на руці. Це була водонепроникна куртка. Дорога, розміру «L». Не її. Аліса провела руками по тканині, розстібаючи кишеню. Дістала з неї щось тонке й прямокутне, натиснула кнопку. Сяйво, легенька усмішка. Аліса сховала телефон у кишеню джинсів. Згорнула куртку та пхнула за повалене дерево неподалік дверей колиби.

Аліса знову повісила рюкзак на плече, а потім клац — і землю перед нею освітив промінь ліхтарика. Тихо ступаючи, вона рушила до густої стіни дерев і до стежки. Завертаючи за ріг колиби, вона не озиралася.

Далеко позаду, на тому кінці галявини, хтось спостерігав за нею крізь паперові обривки евкаліптової кори.

Розділ 24

Наплічник Аліси Рассел валявся під деревом. Він ховався в густих заростях за десять метрів од стежки, лежав закритий. Неначе, подумалося Фокові, його власниця опустила його на землю, пішла геть і не повернулася.

Довгий час сержант Кінг, нахилившись над наплічником, методично рухався навколо, немов виконував постановочний танок. А відтак, зітхнувши, випростався, огоротив місце, закликав свою пошукову команду й наказав усім іншим звільнити територію.

Фок і Кармен не сперечалися. Вони подалися до Північної траси тою самою стежкою, що й прийшли, рухаючись за поліційними орієнтирами разом з двома шукачами, чия зміна закінчилася. Йшли мовчки, вервечкою, раз у раз пригальмовуючи на розвилках стежки. Фок знову відчував удячність за орієнтири на деревах.

Прямуючи за Кармен, він думав про наплічник. Самотній, непотривожений, штучний, він здавався чужорідним серед цього пейзажу. Не схоже було, щоб у ньому копирсалися, й Фок гадки не мав, як це тлумачити. Вміст навряд чи багато коштує, але тут, у буші, де непромокальна куртка здатна врятувати життя, цінність вимірюється по-іншому. Фок печінкою відчував, що Аліса Рассел не покинула б наплічник з власної волі, й від усвідомлення цього його прошив холод, який не мав нічого спільного з погодою.

«Коли знаходиш намет чи речі, далі обов'язково буде труп», — крутилися в голові слова касира з заправки. Фок уявляв цього чоловіка: обидва рази, коли вони з Кармен зупинялися там, він був за касою. Але не сьогодні вранці. «Далі обов'язково буде труп». Фок зітхнув.

— Про що думаєш? — тихо поцікавилася Кармен.

— Про те, що все це погано пахне. Якщо вона в таких умовах зовсім не мала спорядження...

— Знаю. Гадаю, її скоро знайдуть, — Кармен зиркнула на густий буш, який важко тиснув обабіч. — Якщо там є кого шукати.

Йшли, поки дерева не розступилися, а світло дня не здалося трохи яскравішим. Ще один поворот — і ось вони знову на Північній трасі. На узбіччі кулилися шукачі й поліціанти, стиха перемовляючись: чутки

про наплічник поширювалися швидко. Фок роззирнувся. Іяна Чейза не було, зник і мінівен «Авторитетних пригод». На відкритій ділянці дороги свистів вітер, і Фок щільніше загорнувся в куртку. Він звернувся до одного з поліціантів, які організовували шукачів, що повернулися.

— Ви бачили, як поїхав Іян Чейз?

Офіцер неухважно звів погляд.

— Ні. Вибачте. Я й не помітив, що його немає. Якщо це щось нагальне, спробуйте йому подзвонити. Хвилин за десять їзди звідси є хатина лісників зі стаціонарним телефоном, он у тому напрямку, — вказав він дорогу.

Фок похитав головою.

— Це не горить. Дякую.

Він рушив до машини слідом за Кармен, яка сіла за кермо.

— Назад на турбазу?

— Мабуть.

Вона від'їхала, і гурт на дорозі почав маліти в дзеркальці заднього огляду, поки після повороту не зник зовсім. Обабіч їх обступила зелень, змикаючись, мов стіни собору. Не було навіть натяку на божевілля, яке коїлося в гушавині. Буш добре зберігає свої таємниці.

— Колиба схована дуже добре, але не те щоб нікому не відома, — нарешті заговорив Фок.

— Вибач, що? — Кармен не відривалася від дороги.

— Я думав про те, що сказала Брі Маккензі. В'язень, який дав підказку, знав про колибу. Отож це щонайменше одна людина. А звідки нам знати, чи не натрапляв на неї ще хтось?

— Про кого ти подумав? Про нашого відсутнього приятеля з «Авторитетних пригод»?

— Можливо. Для початку. Він багато часу проводить тут на самоті.

Фок пригадав юрми шукачів, поліціантів і працівників заповідника, які вийшли на пошуки.

— Але, мабуть, ще багато людей тут буває.

Заїхали на стоянку турбази й дістали з багажника речі. За конторкою сидів той самий лісник, якого вони вже бачили.

— Я чув, там щось відбувається? — переводив він погляд з Фока на Кармен, сподіваючись почути новини, але вони просто кивнули. Цю

звістку не їм поширювати.

Двері на кухню були прочинені, й Фок розгледів Марго Рассел. Вона сиділа за столом і тихо плакала, затуливши долонею очі; її плечі здригалися. Обабіч неї сиділи Джил Бейлі й жінка, в якій одразу відчувалася місцева соціальна працівниця. Лорен трималася позаду.

Фок відвернувся. З Марго можна поговорити пізніше, зараз точно не час. За великим вікном адмінкорпусу він побачив рух на стоянці. Темна голова... ні, дві. Брі й Бет йшли від житлового корпусу. Вони сперечалися. Фок не чув слів, але бачив, як вони зупинилися, пропускаючи мінівен. Збоку чітко виднівся напис — «Авторитетні пригоди». Хай де був Іян Чейз, він повернувся. Фок штовхнув ліктем Кармен, і вона озирнулася поглянути.

Лісник за конторкою закінчив реєстрацію та вручив їм два ключі.

— Ті самі номери, що й минулого разу.

— Спасибі, — неуважно подякував Фок, бо вони з Кармен спостерігали, як Чейз вилазить з мінівена; узяв ключі й рушив геть. Не встигли вони вийти за двері, як лісник за конторкою гукнув навздогін:

— Агов. Стривайте.

Він хмурих брови, тримаючи телефонну трубку.

— Ви же з поліції, правильно? Вам дзвонять.

Фок глянув на Кармен, яка здивовано знизала плечима. Вони повернулися до конторки, й Фок, узявши слухавку, представився. Голос на тому кінці був механічний і слабкий, але впізнаваний. Сержант Кінг.

— Чуєте мене? — поспіхом заговорив Кінг.

— Ледве-ледве.

— Чорт. Я неподалік колиби. Дзвоню з телефону лісників, зв'язок тут завжди поганий... — він не договорив. — Так краще?

— Не сказав би.

— Ладно. Слухайте, я повертаюся. З вами є хтось із поліції штату?

— Ні. Тут тільки ми.

Вони з Кармен були єдині біля конторки, та й стоянка майже спорожня. Більшість поліції, певно, досі біля колиби.

— О'кей. Друже, мені потрібно...

Перешкоди. Тиша.

— Стривайте. Голос пропадає.

— Господи. Зараз чути?

— Ага.

— Ми її знайшли.

Знову білий шум. Фок вдихнув і видихнув.

— Ви чули? — перепитав Кінг тихим голосом.

— Так. Я почув. Жива? — Фок знав відповідь ще до того, як поставив запитання. Поряд з ним закам'яніла Кармен.

— Ні.

І все одно це слово вразило, як удар у груди.

— Слухайте... — Кінгів голос то зникав, то з'являвся. — Ми повертаємося, але зробіть мені ласку. Хто ще там є?

Фок роззирнувся. Кармен. Лісник за конторкою. На кухні — Марго Рассел і соціальна працівниця, а з ними Джил і Лорен. Близнючки на стоянці. Іян Чейз, який замкнув мінівен і рушив геть. Фок перелічив їх усіх Кінгові.

— А що?

Знову перешкоди. Потім з'явився далекий голос Кінга.

— Поряд з її тілом ми знайшли ще дещо.

День 4. Ранок неділі

Місяць зайшов за хмару, й Аліса, завертаючи за ріг колиби, поринула в темряву.

З того боку галявини хтось вийшов з-за стіни евкаліптів, застібаючи штани. Слабкий запах гарячої сечі, пролитої на холодну землю. Котра година? Майже пів на п'яту, засвідчили осяйні цифри на годиннику. Короткий погляд на колибу — біля неї не було жодного руху.

— Чорт.

Людина, повагавшись, пригнулася й обійшла колибу збоку. Хмари розступилися, й довга трава на порожній галявині засяяла сріблом. Стіна дерев стояла непорушно. Аліса вже зникла з очей.

Розділ 25

Біля заднього колеса орендованої машини лежало два наплічники. Багажник був широко відчинений, і близнючки сперечалися тихими голосами, схилившись голова до голови. Вітер підхоплював і здіймав їхнє волосся, переплутуючи темні пасма. Щойно Фок і Кармен наблизилися, дівчата одностайно замовкли, й суперечка урвалася.

— Даруйте, леді, — нейтральним тоном заговорила Кармен. — Вам потрібно повернутися на турбазу.

— Навіщо? — Бет переводила погляд з Кармен на Фока й назад, на обличчі застиг незрозумілий вираз. Мабуть, подив. А може, щось інше.

— З вами хоче поговорити сержант Кінг.

— Але навіщо? — повторила Бет.

Брі мовчки стояла поряд із сестрою, і погляд її розширених очей бігав по обличчях. Забинтовану руку вона притискала до грудей. Друга рука лежала на відчинених дверцятах машини.

— У Брі призначений огляд, — мовила Бет. — Нам сказали, що можна їхати.

— Я розумію, але вас просять залишитися. Принаймні ненадовго. Ходімо, — Кармен розвернулася до адмінкорпусу. — Наплічники можете взяти із собою.

Фок бачив, як близнючки обмінялися незрозумілим поглядом, а далі неохоче підняли свої речі. Брі не квапилася зачиняти дверцята і йти. Подибали до адмінкорпусу. Коли проходили вікно кухні, Фок бачив, що в нього визирають Джил і Лорен. Він постарався не зустрічатися з ними очима.

Кармен попросила жменьку шукачів звільнити вітальню й завела туди близнючок.

Джил і Лорен, у яких від цікавості витягнулися обличчя, вийшли у фойє. Фок зачинив двері в них перед носом і обернувся до близнючок.

— Сідайте.

Вони з Кармен присіли біч-о-біч на старезній канапі. Брі, повагавшись, теж прилаштувалася на кріслі, яке стояло навпроти. Вона знову смикала пов'язку.

Бет лишилася стояти.

— Ви не збираєтеся нам розповісти, що відбувається?

— Все розповість сержант Кінг, коли приїде.

— І коли це буде?

— Він уже в дорозі.

Бет визирнула у вікно. На стоянці один з шукачів, що був не на чергуванні, підніс до вуха рацію. Послухав, а потім гукнув ще двох, які завантажували щось у машину. Вказав на рацію. Фок здогадався, що чутки дійшли й сюди.

Бет подивилася на нього.

— Її знайшли. Правда?

Мостини зарипіли й знову затихли.

— Вона мертва?

Фок і далі мовчав, тож Бет скоса кинула погляд на сестру. Брі сиділа з закам'янілим обличчям.

— Де? Неподалік колиби? — провадила Бет. — Напевно, там. Відтоді як відшукали колибу, минуло не так багато часу, щоб можна було розширити коло пошуків. Отож вона цілий час була там?

— Сержант Кінг...

— Та знаю я. Ви казали. Але я питаю вас. Будь ласка, — Бет ковтнула. — Ми маємо право знати.

Фок похитав головою.

— Доведеться почекати, вибачте.

Бет підійшла до зачинених дверей. Зупинилася перед ними й зненацька розвернулася.

— А чому Лорен і Джил не з нами тут?

— Бет. Припини, — нарешті підвела погляд Брі, смикаючи пов'язку.

— Чого це? Питання слухне. Чому тут тільки ми?

— Серйозно, Бет. Стули пельку, — сказала Брі. — Дочекайся приїзду сержанта.

У Фока у вухах досі стояв голос Кінга в телефоні. Він то зникав, то з'являвся, але головне Фок розчув ясно.

«Поряд з її тілом ми знайшли ще дещо».

«Що?»

Бет непорушно застигла. Вступилася в сестру.

— Чому тут тільки ми? — знову повторила вона.

— Замовкни, — обірвала її Брі, яка напружено сиділа в кріслі, досі шарпаючи бинт.

Тут Бет кліпнула.

— Якщо тільки це не *ми*, — її очі метнулися до Фока. — Тобто не ми обидві.

Фок не стримався й зиркнув на Брі з її сірим і обшарпаним бинтом, під яким ховався запалений зміїний укус.

«Поряд з її тілом ми знайшли ще дещо». Кінгів голос був ледве чутний.

«Що?»

«Ховався в поваленому дереві просто біля неї. Величезний строкатий пітон».

Нарешті Брі зустрілася з сестрою очима.

— Стули пельку, Бет. Мовчи.

— Але... — голос Бет затремтів.

— Ти глуха?

— Але... — Бет затнулася. — Що відбувається? Ти щось зробила?

Брі втупилася в неї. Рука її завмерла, нарешті забувши про пов'язку.

— Щось я зробила? — коротко й гірко розсміялася вона. — От не треба.

— Про що ти?

— Ти знаєш, про що я.

— Не знаю.

— Справді? Ну гаразд. Я про те, Бет, що не треба тут стояти й на очах у поліції питати, що саме я зробила, наче ти й гадки не маєш. Якщо вже тобі так кортить, поговорімо про те, що зробила *ти*.

— Я? Я нічого не зробила.

— Серйозно? Ти збираєшся вдавати...

— Брі, — почав Фок, — я щиро раджу вам дочекатися...

— ...вдавати невинну? Наче ти до цього не маєш стосунку?

— Не маю стосунку до *чого*?

— Господи, Бет! Ти не жартуєш? Ти справді перевалюєш провину на мене? Просто в них на очах? — махнула вона рукою на Фока й Кармен. — Нічого з цього взагалі б не було, якби не ти.

— Чого саме не було б?

— Агов... — Фок і Кармен намагалися втрутитися, але їхні спроби потонули в суперечці. Брі вже зірвалася на ноги й стояла віч-на-віч із сестрою.

Бет відступила.

— Послухай, кажу тобі, я гадки не маю, про що ти.

— Брехня.

— Ні. *Я* серйозно.

— Не бреши, Бет! Не можу повірити, що ти це робиш!

— Роблю що?

— Намагаєшся умити руки та втягнути мене! В такому разі навіщо мені взагалі тобі допомагати? Може, ліпше подбати про себе й розповісти правду?

— Правду про що?

— Що вона була вже мертва! — очі Брі вибалушилися, а волосся метлялося. — Ти це знаєш! Аліса була вже мертва, коли я її знайшла!

Бет відступила ще на крок, дивлячись на сестру.

— Брі, я не...

У відчай застогнавши, Брі круто розвернулася і з благоанням в очах поглянула на Фока й Кармен.

— Усе було не так, як може здатися з її слів. Не слухайте її, — тремтячою рукою вказала вона на сестру. — Будь ласка. Допоможіть, сержант Кінг повинен зрозуміти...

— Брі...

— Слухайте, Аліса була вже мертва, — прегарне обличчя Брі скривилося, в очах стояли сльози. — *Я* її знайшла. На стежці, в неділю вранці. І я її пересунула. Тоді мене й вкусили. Але це й усе. Я не збиралася завдати їй болю, присягаюся. Це правда.

— Брі... — знову спробувала Кармен, але Брі її обірвала.

— Вона просто *лежала*. Й не дихала. Я не знала, що робити. Злякалася, що хтось вийде й побачить її, отож я її схопила й потягла. Збиралася просто заховати її в буші, поки...

Брі зупинилася. Озирнулася на сестру. Бет з такою силою вчепилася в спинку крісла, що в неї побіліли кісточки на пальцях.

— Поки не зможу поговорити з Бет. А тоді я перечепилася й упала — й відчула під рукою змію.

— Але чому ти її заховала, Брі? — зі сльозами на очах запитала Бет.

— Господи. Сама знаєш чому.

— Не знаю.

— Бо... — обличчя Брі розчервонілися, на щоках світилися дві малинові плями. — Бо...

Здавалося, вона не здатна закінчити думку. Вона простягнула руку до сестри.

— Бо що?

— Бо захищала тебе. Я зробила це заради тебе, — на цей раз уже Брі схопила сестру за руку. — Не можна, щоб тебе знову замкнули. Це уб'є маму. Вона тобі не казала, але минулого разу все було жахливо. Їй так погіршало... було моторошно дивитися, як вона журиється, знаючи, що це я винна...

— Ні, Брі, це я була винна, що мене замкнули.

— Ні, я, — Брі стиснула пальці. — Це не сусідка сказала поліції, що ти мене пограбувала, а я сама. Я подзвонила їм, бо страшенно гнівалася на тебе. Не усвідомлювала, наскільки далеко все зайде.

— Ти не винна.

— Винна.

— Ні. Винна була я. Але цього разу... — Бет відступила, вивільняючи руку з сестриних пальців. — Це жахливо, Брі. Навіщо ти це зробила?

— Ти знаєш навіщо, — Брі знову потягнулася, але пальці повисли в повітрі. — Звісно, знаєш. Ти ж моя сестра! Ми рідні.

— Але ти зовсім мені не довіряєш, — Бет відступила ще на крок. — Ти щиро вважаєш, що я на таке здатна.

За вікнами Фок побачив рух: гравійною доріжкою під'їхала поліційна машина. З неї виліз Кінг.

— А що ще я мала думати? Як мені довіряти тобі після всього, що ти зробила? — заплакала Брі, й усе обличчя пішло плямами. — Не можу повірити, що ти стоїш тут і *брешеш*. Скажи їм! Будь ласка, Бет. Заради мене. Скажи їм правду!

— Брі... — Бет затнулася. Знову розтулила рота, мовби хотіла щось мовити, але без слова стулила вуста й розвернулася спиною.

Коли сержант Кінг відчинив двері вітальні, Брі здоровою рукою намагалася вчепитися в сестру, а плач її відлунював по всій кімнаті.

— Ти, брехлива суко! Ненавиджу тебе, Бет! Ненавиджу тебе за це! Скажи їм правду! — кричала Брі крізь сльози. — Я зробила це заради

тебе.

Ще ніколи, подумалося Фокові, близнючки не були настільки схожі, як зараз — розгнівані зрадою і з перекривленими обличчями.

День 4. Ранок неділі

Аліса Рассел застигла на місці.

У місячному світлі, яке заливало її, ледь-ледь виднілася її постать трохи далі на стежці, яка вела на північ. Колиба давно зникла з очей, заховавшись за деревами.

Аліса схилила голову, а наплічник поклала на землю, приваливши до великого каменя. Одну руку вона притиснула до вуха. Навіть здалеку було видно у біло-блакитному світлі телефону, що рука в неї труситься.

Розділ 26

Близнючок забрали в окремих поліційних машинах.

Фок і Кармен спостерігали за цим з фойє. Лорен і Джил стояли у приймальні, роззявивши роти від подиву, поки сержант Кінг не звелів їм почекати у вітальні. Офіцер закличе їх по черзі в кабінет, щоб оновити їхні свідчення, сказав він. І нехай будуть готові поїхати в місто у відділок, якщо виникне потреба. Вони мовчки кивнули, й він поїхав.

Першою в кабінет викликали Лорен; коли вона перетинала кімнату, обличчя її було змарніле та бліде. Фок і Кармен залишилися у вітальні з Джил. Вона здавалася здутою копією жінки, з якою вони познайомилися кілька днів тому.

— Я сказала Алісі: так їй і треба буде, якщо дорогою здохне десь у канаві, — ні з того ні з сього мовила Джил. Вона втупилася у вогонь. — Я щиро так думала. Тоді.

З-за дверей чулося голосіння Марго Рассел. Крізь нього ледве проривався голос офіцера зв'язку. Джил з болем на обличчі відвернулася.

— Коли ви дізналися, що у вашого небожа є світлини Марго? — запитала Кармен.

— Запізно, — опустила погляд на руки Джил. — Данієль нарешті розповів мені всю історію у вівторок, але тільки тому, що фото вже потрапили в інтернет. Та йому слід було поділитися зі мною раніше. Якби він був зі мною відвертий першого вечора на привалі, може, нічого з цього не трапилося б. Я б відпустила Алісу, коли вона попросила.

— А скільки Данієль розповів вам того вечора? — запитав Фок.

— Сказав лише, що вони з дружиною спіймали Джоула на якихось світлинах і через це Данієль запізнівся на турбазу. Може, я мала б скласти два і два, але мені, чесно, навіть не спало на думку, що це можуть бути фотографії Марш, — похитала вона головою. — Коли я вчилася в школі, все було зовсім по-іншому.

За дверима досі чувся плач. Джил зітхнула.

— Якби ж то Аліса сама мені сказала! Якби я знала, то відпустила б її додому ще першого вечора. Звісно, відпустила б, — промовила вона так, наче переконає сама себе. — А Джоул — бовдур. Цього не загладити вибаченнями. Він дуже схожий на Данієля замолоду: робить, що схоче, не замислюючись більш як на годину наперед. Діти просто не розуміють, правда? Живуть однією миттю. Не усвідомлюють, що зроблене в тому віці може переслідувати їх ще багато років.

Вона замовкла, але руки, які вона зчепила на колінах, трусилися. Пролунав стукіт, і двері вітальні відчинилися. Зазирнула Лорен, бліда та з запалими щоками.

— Твоя черга, — мовила вона до Джил.

— Про що питали?

— Як і раніше. Хотіли знати, що трапилося.

— І що ти розповіла?

— Сказала, що не могла повірити, коли Аліса так і не вийшла, — глянула Лорен на Джил, а потім втупилася в землю. — Я йду спати. Не можу цього витримати.

Не чекаючи на відповідь, вона вийшла й захлопнула двері.

Довгу мить Джил дивилася на зачинені двері, а потім, важко зітхнувши, підвелася. Штовхнула двері й вийшла, а навколо неї відлунював плач Марго.

День 4. Ранок неділі

Аліса мало не кричала в телефон. Її щока світилася синім у світлі екрана, а над стежкою летіли її слова.

— Рятувальна служба? Чуєте мене?.. Чорт.

Голос її дзвенів од відчаю. Вона відключилася. Похиливши голову, перевірила телефон. Знову спробувала набрати три цифри, але марно. Три нулі.

— Рятувальна служба? Допоможіть. Хтось мене чує? Будь ласка. Ми загубилися. Ви не могли б... — вона замовкла, забрала телефон від вуха. — Чорт!

Плечі піднялися й опустилися — вона зробила глибокий вдих. Знову натиснула на екран. Цього разу набрала інший номер, не три однакові цифри. Заговорила тихішим голосом.

— Федеральний агенте Фок, це Аліса. Рассел. Не знаю, чи ви мене чуєте, — її голос затремтів. — Якщо отримаєте це повідомлення, будь ласка, благаю, не передавайте документи завтра. Я не знаю, що робити. У Данієля Бейлі є деякі фото. Точніше, в його сина. Знімки моєї доньки. Я не можу ризикувати засмутити його зараз, вибачте. Я намагаюся повернутися додому, щоб усе пояснити. Якщо притримаєте документи, я спробую вигадати інший спосіб дістати контракти. Вибачте, але це моя донька. Будь ласка. Я не можу зараз діяти, щоб не завдати їй болю...

Шурхіт і кроки позаду. Голос у темряві.

— Аліса?

Розділ 27

Фок і Кармен сиділи самі у вітальні, майже не розмовляючи. Довгий час за дверима чулися схлипи Марго Рассел, а потім зненацька припинилися, залишивши по собі моторошну тишу. Цікаво, подумав Фок, куди вона пішла?

Долинуло рипіння гравію — під'їхала машина, й Кармен підійшла до вікна.

— Кінг повернувся.

— Близнючок немає?

— Ні.

Вони зустріли Кінга у фойє. Обличчя в нього ще гірше посіріло.

— Як усе було у відділку?

Сержант похитав головою.

— Їм дає пораду адвокат, але поки що вони обидві притримуються своїх версій. Брі наполягає, що Аліса була вже мертва, коли Брі її знайшла, а Бет каже, що взагалі ні про що гадки не має.

— Ви їм вірите?

— Бозна. Так чи так, а довести щось буде велика проблема. Зараз на місці злочину працює команда криміналістів з Мельбурна, але жінка пролежала декілька днів, відкрита вітру й дощу. Кругом земля, болото й сміття.

— В її наплічнику нічого цікавого не знайшли? — запитала Кармен.

— Наприклад, стос фінансових звітів «БейліТенантсу»? — похмуро посміхнувся Кінг. — Не думаю, вибачте. Але... — він покопирсався у власному наплічнику й дістав флешку. — Фото з місця злочину. Якщо побачите щось потрібне, попросите криміналістів показати вам, коли вони все привезуть.

— Дякую, — узяв флешку Фок. — Могили біля колиби вони також оглядають?

— Ага. Оглядають... — Кінг повагався.

— Що? — спитала Кармен, уважно спостерігаючи за ним. — Що таке? Вони вже підтвердили, що це Сара?

Кінг похитав головою.

— Це не Сара.

— Звідки вони знають?

— Це труп чоловіка.

Фок і Кармен витріщилися на нього.

— Хто він? — запитав Фок.

— Годину тому у відділок подзвонили, — сказав Кінг. — Отой байкер у в'язниці уклав угоду, яку хотів, і сказав своєму адвокатові, що тіло в могилі, на його думку, належить самому Семові Ковачу.

Фок кліпнув.

— Семові Ковачу?

— Ага. Хлоп каже, п'ять років тому байкерам заплатили, щоб вони його позбулися. Сем хвалився своїми зв'язками з батьком — мабуть, намагався потрапити в банду. Але цей хлоп вважає, що він був трохи не при собі: такому неврівноваженому не можна довіряти. Отож коли байкери отримали кращу пропозицію, то прийняли її. Замовникам було байдуже, як вони це зроблять, головне — щоб тіла не знайшли. Вони просто хотіли, що Сем щез.

— А хто замовники? — поцікавилася Кармен.

Кінг визирнув у вікно. Вітер ущух, і вперше в буші запала дивна тиша.

— Зв'язувалися через посередника, та це, здається, була літня пара. Заможна. Готова багато заплатити. Але дивакувата. Теж трохи не при собі.

— Не батьки Сари Сонденберг? — запитав Фок, і Кінг легенько здвигнув плечима.

— Зарано говорити напевно, але я гадаю, в першу чергу розглядати слід саме їх. Бідолашні поганці. Мабуть, двадцять років горя й невизначеності ще й не так вплинуть на людину, — похитав головою Кінг. — Клятий Мартин Ковач. Він зіпсував це місце. Міг би дарувати сердешним старим спокій. Може, й сам би менше страждав, хтозна... Хтось із вас має дітей?

Фок похитав головою, уявивши Сару Сонденберг з її газетною усмішкою. Подумав про її батьків і про те, якими для них, мабуть, були останні двадцять років.

— У мене двоє хлопчиків, — мовив Кінг. — Я завжди співчував Сонденбергам. Між нами, якщо це були вони, я не можу занадто їх

винуватити, — зітхнув він. — Гадаю, не варто недооцінювати того, на що здатні піти батьки заради дітей.

Десь у глибині будівлі знову почулося жалібне схлипування Марго Рассел.

День 4. Ранок неділі

— Аліса?

Аліса Рассел здригнулася. Розвертаючись на голос, вона навпомацки намагалася обірвати дзвінок, розширивши очі від усвідомлення, що на цій стежці вона не сама. Вона позадкувала.

— З ким ти розмовляєш, Алісо?

Розділ 28

Фок почувався вичавленим. Дорогою до житлового корпусу він подивився на Кармен і з її обличчя зрозумів, що й вона вичавлена також. Знову здійнявся вітер, він різав очі й шарпав одяг. Дійшовши до номерів, зупинилися, й Фок покрутив у руках флешку, яку їм дав сержант Кінг.

— Переглянемо знімки? — запитав він.

— Думаю, варто, — сказала Кармен з таким самим «ентузіазмом», який відчував і Фок. Лісова могила Аліси Рассел. Гіралензький хребет нарешті віддав її, але не в тому вигляді, в якому всі сподівалися.

Фок відімкнув двері й, поставивши наплічник на підлогу, почав діставати з нього речі, поки не зміг витягнути ноутбук. Кармен спостерігала, сидячи на ліжку.

— У тебе досі татові карти, — зауважила вона, коли він виклав стос поряд з нею на ліжку.

— Ага. Не мав часу вдома нормально розпакувати речі.

— Я теж. Що ж. Думаю, ми туди дуже скоро повернемося. І тепер, коли Алісу знайшли, вислухаємо на роботі все, що про нас думають. Їм усе одно потрібні будуть контракти, — сказала Кармен так, наче її ця перспектива добивала. — Хай там як... — вона посунулася, звільняючи місце на ліжку, й Фок розгорнув ноутбук. — Пора з цим кінчати.

Фок вставив флешку, й вони, сидячи пліч-о-пліч, відкрили галерею знімків.

На екрані з'явився Алісин наплічник. На фотографіях, знятих здалеку, він стояв, притулений до стовбура дерева, й тканина дуже контрастувала з морем приглушених зелених і брунатних тонів. Знімки зблизька підтвердили перше враження, яке у Фока склалося ще в буші. Наплічник промок від дощу, але в цілому був непошкоджений і закритий. Те, як він стояв там, чекаючи, що його забере власниця, яка насправді вже ніколи не повернеться, мимоволі позбавляло спокою. Фок і Кармен неквапом переглянули його фотографії з усіх можливих ракурсів, але зрештою переключилися на інші світлини.

Дерева захистили тіло Аліси Рассел від найгіршої негоди, але стихії все одно зробили свою справу. Вона лежала навзник у заростях

вічнозеленої трави, випроставши ноги й витягнувши руки вздовж тіла. Це було не більш як за двадцять метрів від стежки, але знімки засвідчили, що розгледіти його можна було тільки з дуже близької відстані.

Волосся на голові сплуталося, а шкіра на вилицях обвисла. А в іншому можна було майже подумати, що вона спить. Майже. Тварини і птахи знайшли тіло задовго до поліції.

Буш прокотився по Алісі, наче хвиля. У волоссі й у складках одягу зачепилися гілочки, листя та сміття. Під однією ногою був затиснутий старий шматок поліетиленової плівки, який, здавалося, сюди залетів здалеку.

Фок уже збирався перейти до наступного знімку — й зупинився. Що привернуло його увагу? Він знову пробіг очима по картинці. Щось у тому, як лежала Аліса, витягнувшись, засипана сміттям... Думка не давала спокою, але він ніяк не міг її ухопити.

Фок подумки повернувся до тієї жінки, яку вони з Кармен знали. Тепер дорога помада й зухвалий вираз лишилися в минулому, й Алісине тіло на землі в буші нагадувало порожню оболонку. Вона здавалася тендітною і дуже самотньою. Фок сподівався, що Марго Рассел ніколи не побачить цих фотографій. Навіть по смерті Алісіна схожість із донькою вражала.

Переглядали галерею, поки екран не потемнів. Світлини закінчилися.

— Що ж, усе погано, як ми й очікували, — тихим голосом промовила Кармен.

Вікно задеренчало, а вона відкинулася назад, опустивши руку на стос карт на ліжку. Взяла верхню карту, розгорнула її, пробігла очима друковані рядки.

— Покористуйся ними, — сумно сказала Кармен. — Бодай щось добре вийде з цього всього.

— Ага. Знаю.

Фок попорпався в стосі, поки не знайшов карту Гіраленського хребта.

Він розгорнув її, шукаючи Північну трасу. Вона прорізала непозначені хащі. Фок прикинув приблизно, де розташована колиба й де знайшли тіло Аліси Рассел.

У цьому районі не було ні позначок олівцем, ні нотаток татовою рукою. Фок сам не знав, чого чекав чи що сподівався знайти, та хай що це було, він нічого не знайшов.

Тато ніколи не ходив у цей район. Друковані рядки дивилися з аркуша зі сліпою байдужістю.

Зітхнувши, Фок рухався по карті, поки не знайшов стежку на водоспад Мірор-Фолз. Тут уже ясно виднілися позначки олівцем: пожовклий папір прокреслили татові нечитабельні літери — петельки й завитки. «Літній маршрут. Обережно, каменепад. Джерело питної води». Він рішуче вносив свої правки. Біля оглядового майданчика стояла позначка, що він зачинений, потім — що відчинений, а потім згори були жирно написані слова: «Періодична небезпека».

Фок довгий час вдивлявся в ці слова, сам не знаючи чому. Щось майнуло в глибині свідомості. Він уже збирався потягнутися до ноутбука, коли Кармен підвела погляд.

— Йому подобався цей район, — сказала вона, тримаючи в руках одну з карт. — Тут повно позначок.

Фок миттєво впізнав назву району.

— Я там виріс.

— Справді? Ого. Ти не жартував: це дійсно в чорта на болоті... — Кармен придивилася. — Отже, тут ви ходили в походи вдвох? Перш ніж переїхали?

Фок похитав головою.

— Не пам'ятаю такого. Я навіть не впевнений, що він сам кудись ходив у ті часи. Він був доволі заклопотаний на фермі. Мабуть, йому і там вистачало свіжого повітря.

— Якщо вірити цьому, то ти таки ходив. Принаймні раз, — Кармен підсунула до нього карту, вказуючи пальцем на нотатку, зроблену почерком Ерика Фока.

«З Аароном».

Слова були написані поряд з легким літнім маршрутом. Фок ніколи не проходив його до самого кінця, але знав, куди він веде. Він тягнувся вздовж пасовиськ, де Фок любив побігати, випускаючи пару, поки тато працював на землі; далі попри місце на ріці, де тато вчив його рибалити; уздовж паркана, де одного літнього дня сфотографували трирічного Аарона: він їхав, сміючись, у тата на плечах.

«З Аароном».

— Ми не... — Фок відчув, як стало гаряче в очах. — Ми там насправді ніколи не ходили разом. Принаймні за один раз до самого кінця.

— Ну, може, він хотів. Таких карт більше, — сказала Кармен, яка проглядала стос. Вона передала Фокові ще кілька карт, указуючи на позначки. Потім ще жменю.

Майже на всіх картах були вицвілі від часу слова, записані татовою рукою, яка з року в рік дедалі більше трусилася: «З Аароном. З Аароном». Маршрут, обраний для них двох. Тато, який уперто опирався прямій відмові; слова, які свідчили, що він бажав чогось іншого.

Фок зіперся на спинку ліжка. Збагнув, що Кармен спостерігає за ним, і похитав головою. Подумав, що заледве зможе зараз говорити.

Потягнувшись, Кармен накрила його руку своєю.

— Аароне, нічого страшного. Я впевнена, він знав.

Фок ковтнув.

— Не думаю, що він знав.

— Знав, — усміхнулася Кармен. — Звісно, знав. Батьки й діти запрограмовані любити одні одних. Він знав.

Фок поглянув на карти.

— Він, на відміну від мене, зміг це показати.

— Ну, можливо. Але ти такий не один. Думаю, батьки часто люблять дітей більше, ніж навпаки.

— Мабуть.

Фок пригадав батьків Сари Сонденберг і до чого їм довелося дійти через доньку. Як там висловився Кінг? «Не варто недооцінювати того, на що здатні піти батьки заради дітей».

У голові знову промайнула якась думка. Фок кліпнув. Що ж воно таке? Він силкувався спіймати думку, а вона вислизала й випаровувалася. Поряд з Кармен так і стояв розгорнутий ноутбук, а на ньому — галерея знімків.

— Дай-но я ще раз їх прогляну, — потягнув Фок собі на коліна ноутбук і погортав світлини Аліси Рассел, тепер уже придивляючись пильніше. Якись дрібні детальки не давали спокою, але він не міг зрозуміти, що саме. Він дивився на обвислу шкіру, на трохи мляву щелепу. Відкрите обличчя здавалося майже розслабленим і, дивна річ,

молодшим. Завивання вітру за вікнами зненацька нагадало плач Марго Рассел.

Фок продовжував роздивлятися. Алісині зламані нігті, брудні руки, сплутане волосся. Гілочки й сміття навколо неї. Знову ця іскра здогадки! Фок затримався на останній світлині й нахилився ближче. Під ногою зачепився шматок старої поліетиленової плівки. Біля волосся валялася подерта упаковка від їжі. Він збільшив фото.

У змійці куртки застрягла одна-єдина обірвана червоно-срібна нитка.

І поки він дивився на цю обірвану нитку, іскра вибухнула полум'ям. І вже він не думає ні про Алісу, ні про Марго Рассел, а натомість про іншу дівчину, таку тендітну, аж майже невагому, яка повсякчас крутить у пальцях і сплітає червоні й срібні нитки.

Затиснута в змійці нитка. Голий зап'ясток. Зацькований погляд у запалих дівочих очах. Винуватий погляд у материних.

День 4. Ранок неділі

— Алісо, — дивилася на жінку Лорен. — З ким ти розмовляєш?

— О Господи, — Аліса схопилася за груди. В темряві її обличчя зблідло. — Ти мене налякала.

— Є сигнал? Ти комусь додзвонилася? — Лорен потягнулася до телефону, але Аліса відсмикнула руку.

— Занадто слабкий. Не думаю, що мене почули.

— Дзвони на три нулі, — знов потягнулася Лорен.

Аліса на крок відступила.

— Я дзвонила. Зв'язок обривається.

— Чорт. То з ким ти розмовляла?

— З автовідповідачем. Але не думаю, що вдалося залишити повідомлення.

— Для кого?

— Ні для кого. Це стосується Марго.

Лорен дивилася на Алісу, поки та не зустрілася з нею очима.

— Що таке? — огризнулася Аліса. — Я ж тобі казала — я вже намагалася дзвонити в рятувальну службу.

— Тут майже нема сигналу, а батарея практично розряджена. Слід її економити.

— Я знаю. Але це було важливо.

— Віриш ти чи ні, та є речі, важливіші за твою кляту доньку.

Аліса нічого не відповіла, але телефон притискала до себе.

— Гаразд, — змусила себе Лорен глибоко вдихнути. — Як тобі вдалося забрати телефон, не збудивши Джил?

Аліса мало не розсміялася.

— Вчора ця жінка проспала грозу. Важко було очікувати, що вона прокинеться, бо хтось ворухнув її куртку.

Лорен не сумнівалася. Джил завжди спала краще за всіх. Лорен поглянула на другу Алісину руку.

— Іти забрала ліхтарик Бет.

— Він мені потрібен.

— Це єдиний робочий ліхтарик у нас.

— Саме тому він мені й потрібен, — Аліса уникала її очей. У темряві загойдалося світло ліхтарика. Решта стежки тонула в пільмі.

Лорен побачила під каменем Алісин наплічник. Вона зібралася в дорогу. Лорен ще раз глибоко вдихнула.

— Слухай, потрібно всіх збудити. Вони повинні знати про сигнал. Я не скажу їм, що ти намагалася втекти.

Аліса нічого не відповіла. Натомість сховала телефон у кишеню джинсів.

— Алісо. Господи! Ти й досі серйозно думаєш утекти?

Нахилившись, Аліса підняла рюкзак. Повісила на плече. Лорен схопила її за руку.

— Відпусти, — вирвала руку Аліса.

— Іти самій небезпечно. Та й нарешті з'явився сигнал. Це допоможе знайти нас.

— Не допоможе. Він надто слабкий.

— Бодай якийсь! Алісо, вперше за кілька днів у нас з'явився шанс.

— Не репетуй, добре? Слухай, я не можу чекати, поки нас знайдуть.

— Чому?

Відповіді не було.

— Господи Боже, — спробувала опанувати себе Лорен. Вона чула, як у грудях калатає серце. — Куди ти взагалі зібралася?

— Піду на північ, як слід було давно зробити. Ти знаєш, що це спрацює, Лорен, але не хочеш зізнатися собі, бо тоді доведеться спробувати.

— Ні. Я не хочу пробувати, бо це небезпечно. Особливо на самоті. Ти йдеш насліпо, в тебе навіть компаса немає... — Лорен намацала пластикове кружальце у себе в кишені.

— Якщо ти так за мене хвилюєшся, дай мені компас.

— Ні, — Лорен стиснула його в кулаці. — Нізащо.

— Я так і думала. Хай там як, а ми знаємо, що ця стежка веде на північ. Коли треба, я здатна зорієнтуватися. Навчилася в «Макалластері».

Клятий «Макалластер»! Лорен відчула, як у неї на згадку цієї назви стиснулося в грудях, а кров запульсувала трохи швидше. Тридцять років тому в чорта на рогах вони стояли так само близьенько.

Вправа на довіру. Лорен із зав'язаними очима, смутна і стужена за рідною домівкою, раптом відчуває щире полегшення, коли її торкається тверда Алісіна рука, а у вусі звучить її впевнений голос.

«Тримаю. Сюди».

«Дякую».

Аліса веде перед, а Лорен рухається за нею. Кроки навколо. Хихотіння. Потім знову у вусі Алісин голос. Застережливий шепіт: «Обережно».

Зненацька керівна рука злетіла, легка як повітря, і зникла. Дезорієнтована Лорен потягнулася вперед, нога зачепилася за щось просто перед нею, й Лорен охопило нудотне відчуття, що вона кудись провалюється. З усіх звуків чувся тільки приглушений сміх.

Приземлення коштувало їй тріщини в зап'ястку. Вона була рада. Це означало, що вона, скинувши пов'язку й опинившись сама-одна в густому буші в сутінках, мала добре виправдання для сліз. Хоча яке це мало значення. Минуло чотири години, перш ніж дівчата повернулися по неї. А коли таки повернулися, Аліса реготала.

«Я ж казала — обережно».

Розділ 29

Фок роздивився червоно-срібну нитку, яка застрягла в змійці на куртці Аліси Рассел, а потім розвернув екран до Кармен. Вона кліпнула.

— Чорт.

Її рука пірнула в кишеню власної куртки, й не встиг Фок і слова сказати, як вона дістала Ребеччин плетений браслет. Срібні нитки зблиснули на світлі.

— Знаю, Лорен сказала, що загубила свій, але він точно в неї був у буші?

Фок схопив власну куртку й покопирсався в ній, поки не знайшов листівку «ЗНИКЛА», яку взяв з конторки на турбазі. Він розгладив її та, уникаючи усміненого Алісиного обличчя, натомість зосередився на останньому груповому знімку п'ятьох жінок.

Вони стояли на початку маршруту на водоспад Мірор-Фолз, Аліса обіймала Лорен за стан. Усміхалася. Лорен поклала руку Алісі на плечі, але зараз, придивившись ближче, Фок подумав, що рука їх ледве торкається. По краю рукава куртки Лорен чітко червоніла плетена стрічка, обвиваючи зап'ясток.

Кармен уже тягнулася до стаціонарного телефону, щоб подзвонити сержантові Кінгу. Якусь мить вона слухала, а потім похитала головою. Ніхто не відповідав. Вона подзвонила в адмінкорпус. Заки вона питала, хто в якому номері, Фок уже вдягнув куртку, й вони без слова вийшли з кімнати й рушили вздовж будиночків. Надвечірнє сонце вже спустилося за дерева, й зі сходу наповзала темрява.

Підійшли до номера Лорен, і Фок постукав у двері. Почекали. Ніхто не відповів. Він знову постукав, тоді натиснув на клямку. Двері розчахнулися. Кімната була порожня. Фок подивився на Кармен.

— Може, в адмінкорпусі? — припустила вона.

Фок повагався, дивлячись їй за спину. На початку стежки до водоспаду нікого не було, у сутінках заледве виднівся дерев'яний знак. Кармен зрозуміла, куди він дивиться, прочитала його думки — й на її обличчі відбилася тривога.

— Ти йди перевір, — сказала вона. — А я розшукаю Кінга, й ми тебе доженемо.

— О'кей.

Фок пошурував уперед — спочатку під ногами скреготів гравій, а потім, щойно він ступив на втопану стежку, ноги почали трохи провалюватися в болото. Навколо нікого не було, але Фок бачив під ногами сліди черевиків. Він зайшов на маршрут.

А він не помиляється? Фок не знав. Потім йому пригадалася худенька дівчина, й червона нитка, й материн голий зап'ясток.

«Не варто недооцінювати того, на що здатні піти батьки заради дітей».

Фок прискорював і прискорював крок, а коли у вухах почав наростати гуркіт водоспаду, побіг.

День 4. Ранок неділі

— Я знайду дорогу. В «Макалластері» вже робила таке.

Лорен подивилася на Алісу.

— Ти багато чого робила в «Макалластері».

— О Боже, Лорен. Не починай знову. Я перепросила за те, що було. Багато разів... — Аліса обернулася. — Слухай. Вибач, але мені час іти.

Лорен простягнула руку й цього разу схопила Алісу за куртку.

— Тільки без телефону.

— Ні, з *моїм* телефоном, — відштовхнула її Аліса, й Лорен заточилася. Довгі тіні навколо хитнулися, й вона відчула хвилю злості на Алісу, яка відвернулася.

— Не йди.

— Та Господи Боже! — Аліса цього разу навіть не озирнулася. Лорен, яку заледве тримали ноги, знову кинулася вперед. Схопила рукою Алісин наплічник і смикнула назад.

— Не кидай нас.

— Господи. Ти жалюгідна.

— Агов! — Лорен відчула, як у грудях щось визріло й вибухнуло. — Не розмовляй зі мною так.

— Гаразд, — махнула рукою Аліса. — Слухай, якщо хочеш, можеш піти зі мною. Або залишитися. Або нарешті все-таки піти, коли зрозумієш, що ніхто не прийде тебе рятувати. Мені байдуже. Але мені треба йти.

Вона спробувала звільнитися, та цього разу Лорен тримала міцно.

— Не йди, — повторила Лорен, до болю стискаючи руку. В голові паморочилося. — Бодай раз подумай ще про когось, окрім себе.

— Я й думаю! Мені потрібно повернутися до Марго. Слухай, дещо сталося, і...

— І Боже збав, щось потривожить дорогоцінну Марго Рассел, — перебила її Лорен. Помітила, що регоче. Серед нічної тиші сміх звучав дивно. — Не знаю, хто з вас більше самозакоханий — ти чи вона.

— Перепрошую?

— Не прикидайся, наче не знаєш, про що я. Вона ще гірша за тебе. Ти вдаєш, ніби шкодуєш через те, якою ти була у школі — якою ти і зараз є, — але виховуєш доньку, яка точно така сама. Хочеш, щоб вона пішла твоїми стопами? Ти свого досягла.

Аліса холодно розсміялася.

— Ой справді? Хто б казав, Лорен. На себе подивися.

Запала мовчанка.

— Що?.. — розтулила рота Лорен, але слова випарувалися.

— Забудь. Просто... — Аліса стишила голос. — Не приплітай сюди Марго. Вона не зробила нічого поганого.

— Та невже?

Аліса не відповіла. Лорен поглянула на неї.

— Ти знаєш, що вона була замішана, Алісо.

— Що — в ту історію з Ребеккою? Все давно з'ясовано, сама знаєш. Школа провела розслідування. Дівчат, відповідальних за ті фото, відсторонили від занять.

— Відсторонили тих, чию провину змогли довести. Гадаєш, я не знаю, що всі вони були з компанії Марго? Вона замішана, це без питань. Мабуть, вона ще й у біса верховодила.

— Якби було так, школа повідомила б.

— Справді? Повідомила б? Скільки додаткових коштів ти пожертвувала цьогоріч, Алісо? Скільки заплатила, щоб на витівку Марго заплющили очі?

У відповідь — мовчання. В буші щось зашурхотіло.

— Що ж, я так і думала... — Лорен трусило вже так, що вона не могла дихати.

— Гей, я зі шкури пнулася, щоб допомогти тобі, Лорен. Хіба не я рекомендувала тебе на цю посаду? Хіба не я стільки разів прикривала тебе останнім часом, коли ти через неувважність припускалася помилок?

— Бо відчувала докори сумління.

— Бо ми подруги!

Лорен подивилася на неї.

— Ні. Ми не подруги.

Якусь хвилю Аліса помовчала.

— О'кей. Слухай, ми обидві засмучені. Останні дні були дуже важкі. І я добре знаю, як усе складно у Ребекки. У вас обох.

— Не знаєш. Навіть уявити не можеш, як нам було.

— Лорен, можу... — Алісині очі блищали в місячному світлі. Вона ковтнула. — Слухай, з'явилися деякі фото Марго, і...

— І що?

— І мені треба повернутися...

— І ти очікуєш, що я тепер почну перейматися, коли твоя донечка сама потрапила на камеру?

— О Господи, Лорен, *будь ласка*. Твоя донька була нещасна задовго до того, як почали циркулювати ті фото...

— Ні, не була...

— Була! Звісно, була! — заговорила Аліса гучним шепотом. — Шукаєш винного в Ребеччиних проблемах, а до себе не хочеш придивитися? Серйозно. Ти щиро не розумієш, звідки вона цього набралася?

У Лорен стугоніла кров у вухах. Аліса стояла зовсім близько, але її слова здавалися слабкими й далекими.

— Ні? — дивилася на неї Аліса. — Потрібна підказка? А те, що вона шістнадцять років спостерігала, як тобою попихають? Як ти дозволяєш людям переступати через тебе? Ти ніколи собою не задоволена. Роками сидиш на ідіотській дієті — то худнеш, то гладшаєш. Присягаюся, що ти в житті не вчила її постояти за себе. Ти сама напрошувалася у школі й продовжуєш напрошуватися нині. Ми б могли вийти звідси за твоєю допомогою, але ти така перелякана, що не довіряєш собі.

— Я не перелякана!

— Перелякана. Ти така в біса безхарактерна...

— Ні!

— І якщо ти не бачиш, якої шкоди завдала доньці, ти гірша матір, ніж я думала, а я, коли щиро, і так думаю, що ти безнадійна.

У Лорен так гучно калатало в голові, що вона заледве чула власні слова.

— Ні, Алісо. Я змінилася. А от ти все така сама. Була стервом у школі, а тепер ще гірша.

Регіт.

— Не дури себе. Ти не змінилася. Ти така, як завжди. Це твоя природа.

— А Ребекка нездорова... — Лорен мало не задихнулася від провини, яка захлиснула горло. Вона проковтнула її. — Усе складно.

— Скільки ти платиш психотерапевту, щоб він переконував тебе в цьому? — глузливо пирхнула Аліса. — Усе не складно — це так влаштований світ, хіба ні? Гадаєш, я не усвідомлюю, що моя донька іноді поводить ся, як мала стервозна інтриганка? Агресивна, маніпулятивна і яка там ще? Я не сліпа, я знаю, яка вона.

Аліса нахилилася ближче. Щоки в неї горіли. Попри холод, вона спітніла, й волосся ковтяком прилипло до чола. В очах стояли сльози.

— І Боже правий, іноді вона здатна на *такі* дурощі... Але я принаймні це визнаю. Я здатна підняти руку й визнати свою роль. Хочеш змарнувати тисячі доларів, намагаючись з'ясувати, чому твоя донька хвора, сумна й не їсть, Лорен?

Їхні обличчя були так близько, що хмарки дихання перемішувалися.

— Законом гроші й купи дзеркало. Це ти її такою зробила. Вважаєш, моя донька така сама, як я? А твоя донька *така сама, як ти*.

Розділ 30

Ноги ковзали на слизькій і мокрій стежці. Фок мчав як міг, важко здіймалися груди, а довге гілля намагалось спіймати і схопити його. Гуркіт водоспаду наблизився, і Фок засапано випірнув з-поміж дерев, відчуваючи, як липкий піт уже починає холодити шкіру.

Стіна води падала додолу. Фок змусив себе зупинитися й добре роззирнутися, уривчасто дихаючи та прискалюючи очі в слабкому світлі. Нікого. Оглядовий місток був порожній. Фок беззвучно вилаявся. Він помилився. «Або запізнивсь», — шепнув внутрішній голос.

Фок ступив на місток, зробив крок, другий і завмер.

Вона сиділа на гострому уступі на верхівці водоспаду Мірор-Фолз, майже невидима на тлі скелястого пейзажу. Ноги звисали через край, а голова похилилася: вона задивилася на білу збурену воду, яка падає в ставок унизу.

Лорен сиділа, сумна й дуже самотня, і тремтіла.

День 4. Ранок неділі

«Твоя донька така сама, як ти».

Слова ще відлунювали в нічному повітрі, коли Лорен врізалася в Алісу. Цей напад заскочив зненацька навіть саму Лорен: коли її тіло втелющилося в співрозмовницю, вони поточилися, розмахуючи руками й намагаючись за щось учепитися. Лорен відчула біль від подряпини: по правому зап'ястку проїхалися чужі пальці.

Від зіткнення в повітрі прокотилася луна, й Лорен гримнула на землю, аж дух забило. Охнувши, вона перекотилася, відчуваючи, як у спину вгризається кам'яниста стежка, а у вухах стугонить кров.

Поряд тихо стогнала Аліса. Одна її рука лежала згори на руці Лорен, а сама вона була так близько, що крізь одяг відчувався жар тіла. Наплічник упав поряд.

— Злізай з мене, — відштовхнула її Лорен. — Ти огидна.

Аліса не відповіла — лежала обм'якнувши.

Лорен сіла, намагаючись віддихатися. Адреналін вивітрився, й вона затремтіла від холоду. Поглянула вниз. Аліса нерухомо лежала навзак, витріщаючись у небо; повіки тріпотіли, а вуста трішки розтулилися. Вона знову застогнала, торкнувшись рукою потилиці. Лорен подивилася на камінь біля стежки.

— Що? Ти головою вдарилася?

Мовчання. Аліса кліпала, повільно розплющуючи й заплющуючи очі. Знову піднесла руку до голови.

— Чорт, — лайнулася Лорен; вона досі відчувала гнів, але тепер його приглушило каяття. Аліса, звісно, зайшла задалеко, але і вона також. Вони всі втомлені й голодні, й вона просто зірвалася. — З тобою все гаразд? Дай-но...

Підвівшись, Лорен схопила Алісу попід пахви й усадовила, обіперши спиною об камінь і підклавши збоку наплічник. Аліса повільно кліпала затуманеними очима, мляві руки лежали на колінах, зір не фокусувався. Лорен перевірила її потилицю. Крові не було.

— З тобою все гаразд. Крові немає, тебе просто оглушило. За хвильку минеться.

Ніякої відповіді.

Лорен поклала долоню Алісі на груди, перевіряючи, чи вони здійснюються. Так вона робила з маленькою Ребеккою, стоячи над колискою в передсвітанковій темряві, задихаючись від сили їхнього зв'язку і тремтячи від ваги відповідальності. «Ти дихаєш? Ти ще зі мною?» А тепер, затамувавши подих, Лорен відчула, як Алісині груди слабо здійснюються й опускають під її долонею. Вона гучно зітхнула з полегшенням.

— Господи, Алісо...

Лорен підвелася. На крок відступила. Що тепер? Зненацька їй стало дуже самотньо і дуже страшно. Вона змучилася. Від усього. Вона втомилась боротися.

— Слухай. Роби як знаєш, Алісо. Я нікого не будитиму. Нікому не скажу, що бачила тебе, якщо ти не скажеш... — вона затнулася. — Я просто на мить втратила голову.

Мовчання. Аліса з-під приплющених повік втупилася в землю перед собою. Кліпнула, її груди здійнялися, опустилися.

— Я повертаюся в колибу. І ти повертайся. Не зникай.

Алісині уста ледве ворухнулися. З горла вихопився тихий звук. Лорен, зацікавившись, нахилилася. Знову цей звук. Це більше було схоже на стогін, але попри завивання вітру між дерев, і стугоніння крові в голові, і біль у тілі, Лорен, здається, здогадалася, що саме намагалася сказати Аліса.

— Нічого страшного, — відповіла Лорен. — І мене вибач.

Вона заледве пам'ятала, як повернулася в колибу. Всередині лежало троє жінок, тихо дихаючи. Лорен відшукала свій спальник і залізла всередину. Її трусило, а коли вона лягла на дерев'яну підлогу, все навколо закружляло. В грудях давила тверда грудка. Не гнів, подумала Лорен. Не сум. Щось інше.

Провина.

Слово вихопилося, обпаливши глотку, як жовч. Лорен заштовхала його назад.

Повіки були такі важкі, й вона так утомилася! Вона дослухалася, скільки могла, але так і не почула, щоб Аліса прокрадалася назад за нею. Нарешті, геть виснажена, Лорен здалася. Вже поринаючи в сон, вона збагнула дві речі. Перше: вона забула забрати телефон; і друге: правий зап'ясток голий. Браслет дружби, який сплела для неї донька, загубився.

Розділ 31

Фок переліз через огорожу на скелі. Під ногами все було слизьке, як лід. Він необачно глянув униз — і хитнувся, а скеля під ним гойднулася. Схопившись за поруччя, він сфокусував зір на обрії і дочекався, поки відчуття минеться. Верхівки дерев розчинялися в темному небі, й важко було зрозуміти, де саме земля стрічається з небом.

— Лорен! — гукнув Фок неголосно, але все-таки щоб перекричати гуркіт водоспаду.

Вона здригнулася, зачувши своє ім'я, та не звела погляду. Вона була вдягнена лише у футболку на довгий рукав і штани, в яких була перед тим. Без куртки. Волосся намокло від бризок і прилипло до голови. Навіть у сутінках її обличчя мало синюватий відтінок. Цікаво, подумав Фок, скільки вона вже отак сидить, змерзла й намокла. Він боявся, що вона перекинеться зі скелі просто від виснаження.

Він озирнувся на стежку, не впевнений, що робити. На маршруті досі нікого не було. Лорен сиділа так близько до краю, що від самого погляду на неї паморочилося в голові. Глибоко вдихнувши, Фок посунув через каміння. Бодай хмари розійшлися. Сріблястий місячний серп, який тільки піднімався на небо, проливав трохи світла в сутінках.

— Лорен, — знову покликав Фок.

— Не підходьте.

Зупинившись, він ризикнув поглянути вниз. Здогадатися, де кінець провалля, можна було хіба що з нуртування води. Фок спробував пригадати, як висловився Чейз першого дня. До чорного ставка внизу летіти зо п'ятнадцять метрів. А що він там ще сказав? Гинуть здебільшого від шоку й холоду. А Лорен уже нестримно трусилася.

— Послухайте, — заговорив Фок, — тут зимно. Я кину вам свою куртку, добре?

Спершу вона не відреагувала, а потім скуто кивнула. Фок сприйняв це за добрий знак.

— Ось, — розстебнув він куртку і зняв, залишившись у самому светрі. Бризки водоспаду одразу почали прилипати до нього, й за

хвилю уже светр став вологий. Фок кинув куртку Лорен. Вдало кинув, і та приземлилася зовсім близько. Лорен відірвала очі від води, але не ворухнулася, щоб узяти куртку.

— Якщо не будете вдягати, киньте назад, — попросив Фок, у якого вже цокотіли зуби. Повагавшись, Лорен натягнула куртку. Фок сприйняв це як ще один добрий знак. Тендітна постать потонула у великій куртці.

— Аліса справді мертва? — ледве почулися слова крізь вирування води.

— Так. Мені прикро.

— Вранці, коли я пішла на стежку, а її не було, я подумала... — Лорен досі несамовито тремтіла, ледве вичавлюючи слова. — Подумала, що саме їй удасться вийти.

День 4. Ранок неділі

Брі точно не знала, що саме збудило її. Вона розліпила повіки — і її привітав сіренький натяк на світанок. У вікна колиби проникало слабе світло, тож більша частина кімнати досі тонула в туманній сутіні. Навколо чулося тихе дихання. Інші жінки ще не прокинулися. Добре. Стиха постогнуючи, Брі подумала, чи вдасться заснути знову, але тверді мостини муляли кості, а сечовий міхур лускав.

Перевернувшись на бік, вона побачила поблизу бризки крові. Це Лорен, пригадалося їй. Брі з огидою підтягнула ноги в спальному мішку. Увірвалися спогади про вчорашню бійку, й цього разу стогін вихопився гучно. Затиснувши рукою рота, вона завмерла. Не хотілося бачити інших жінок раніше, ніж доведеться.

Брі вислизнула з кокона спального мішка, взула черевики й одягнула куртку. Прокралася до дверей, кривлячись на кожен рип підлоги, й вийшла на зимне ранкове повітря. Зачиняючи двері, вона почула на галявині позаду кроки. Здрігнулася, притлумлюючи зойк.

— Ш-ш-ш, не побуди в біса всіх, — прошепотіла Бет. — Це я.

— Боже, ти мене налякала. Я думала, ти ще спиш.

Перевіривши, що двері колиби зачинені, вона ступила на галявину.

— Чого ти так рано підскочила?

— Того ж, чого й ти, гадаю, — кивнула Бет на виходок.

— А! О'кей.

Запала ніякова пауза: привид минулого вечора не відступав, як дим.

— Слухай, учора... — прошепотіла Бет.

— Не хочу говорити про...

— Знаю, але потрібно, — твердим голосом промовила Бет. — Дивись, я знаю, що завдала тобі багато прикростей, але я все виправлю...

— Ні. Бет, просто облиш.

— Не можу. Це зайшло задалеко. Хай Аліса не сподівається, що може тебе залякувати і їй це отак минеться. Не після того, як важко ти

гарувала. Спочатку вона гризе всіх навколо, то хай не дивується, коли вони огризуються.

— Бет...

— Довірся мені. Ти завжди мені допомагала. Все життя. Допомогти тобі зараз — найменше, чим я можу віддячити.

Брі це вже чула неодноразово. «Пізно ти спам'яталася», — подумала вона — й одразу почувалася злюкою. Сестра так старається! Слід віддати їй належне: вона завжди старалася. Брі ковтнула.

— О'кей. Ну, дякую. Тільки не зроби гірше.

Бет з дивною півусмішкою махнула на буш.

— Куди вже гірше?

Брі не була впевнена, хто зробив перший рух, але відчула, що обіймає сестру вперше за багато років. Було трохи ніяково: тіло, яке колись було знайоме, як своє, тепер здавалося геть інакшим. Коли вони відсунулися, Бет усміхалася.

— Все буде гаразд, — сказала вона. — Обіцяю.

Брі провела очима сестру, яка розвернулася і прослизнула в колибу. Вона досі відчувала тепло тіла Бет, притиснутого до її власного.

Вона обминула виходок — нізащо туди не зайде — і натомість завернула за ріг колиби. Стала як стій, побачивши жажливу собачу могилу. Брі вже й забула про неї. Відвернувшись, попрямувала повз неї далі, де за колибою починалася висока трава, що вела до дерев і стежки, і незабаром колиба зникла з очей. Брі саме збиралася зняти штани, коли щось почула.

Що це було? Пташка? Звук линув зі стежки в неї за спиною. Механічний звук, штучний і пронизливий у ранковій тиші. Брі затамувала подих і дослухалася, й у вухах аж задзвеніло від напруження. Це не пташка. Брі впізнала цей звук. Розвернувшись, вона побігла. Помчала стежкою, спотикаючись на нерівній землі.

Аліса сиділа на землі, притулившись до каменя й витягнувши перед собою ноги. Біляві пасма колихав вітерець, очі були заплющені. Голова була трохи захилена до неба, неначе Аліса грілася на сонечку, якого насправді не було. А в кишені джинсів дзвонило.

Брі впала навколішки.

— Алісо, телефон. Швидше! Телефон дзвонить!

Брі бачила, як він випинається у неї на стегні. Екран тріснув, але світився. Брі схопила телефон — руки трусилися так, що він мало не випав з її пальців. Він пронизливо й наполегливо дзвонив у її руці.

На тріснутому екрані світилося ім'я того, хто дзвонить. Дві літери: «А. Ф.».

Брі не знала, хто це, але їй було байдуже. Неслухняними пальцями вона тицьнула кнопку відповіді, від поспіху мало не промахнувшись. Притисла телефон до вуха.

— Алло? О Боже, будь ласка. Ви мене чуєте?

Нічого. Навіть перешкод не чулося.

— Будь ласка.

Вона відсунула телефон від вуха. Екран згас. Ім'я зникло. Батарея розрядилася.

Брі потрусила її слизькими від поту руками. Нічого. Натиснула кнопку живлення, і ще раз, і ще раз. Екран лишався порожнім.

— *Hi!*

В животі замлоїло — надія вислизнула, як висмикнутий з-під ніг килимок. Відвернувшись, вона виблювала жовчу в куці; в очах пекло від сліз, а розчарування стискало груди. Чорт забирай, чому Аліса не відповіла раніше? Може, батареї б вистало навіть на один виклик допомоги. Що собі думала ця тупа сука, просто не звертаючи на телефон уваги? Тільки батарею розрядила!

Брі, у якої в горлі клекотали жовч і гнів, розвернулася поставити саме це запитання — й збагнула, що Аліса сидить у тій самій позі, прихилившись до каменя. Не ворухнеться.

— Алісо?

Та не відповіла. Розслаблені руки й ноги тепер здавалися обвислими, як у ляльки. Спина вигнулася під дивним кутом, а голова відхилялася назад. Вигляд був не умиротворений, а відсутній.

— Чорт. Алісо?

Брі думала, що очі в Аліси заплющені, але зараз помітила, що повіки трішки розліплені. В сіре небо витріщалися вузькі білі прорізи.

— Ви мене чуєте? — ледве розчула власний голос Брі, в якої гупало у голові.

Аліса не ворухнулася й не відповіла. У Брі запаморочилося в голові. Кортіло сісти поряд і просто щезнути.

Аліса й далі витріщалася приплющеними очима, й Брі більше не могла цього витримати. Вона відступила вбік, щоб не бачити її обличчя. Голова ззаду мала дивний вигляд, і Брі нахилилася роздивитися. Крові не було, але у проділі білявого волосся шкіра була плямиста й фіолетова. Брі відступила, опустивши погляд у землю.

Вона мало не прогавила річ, затиснуту між Алісою і каменем. Поперек жінки майже затуляв її. Виднівся тільки кінчик — кружечок з металевим блиском. Довгу хвилю Брі витріщалася на нього. Не хотіла його торкатися, не хотіла визнавати, що впізнала його, але вже розуміла, що не може його тут лишити.

Нарешті Брі змусила себе присісти, схопити кінчиками пальців і витягнути металевий промисловий ліхтарик. Вона знала, що збоку надряпане ім'я, але їй усе одно перехопило подих, коли у світлі зблиснув напис. «Бет».

«Це зайшло задалеко. Хай Аліса не сподівається, що може тебе залякувати і їй це отак минеться».

Піддавшись імпульсу, Брі розмахнулася та жбурнула ліхтарик, і він, завертівшись, полетів у буш. З гуркотом вдарився об щось і зник. У Брі поколювало руку. Дівчина витерла її об джинси. Поплювала на долоню й витерла ще раз. Озирнулася на Алісу. Досі сидить, досі мовчить.

У мозку Брі відчинилося двоє дверей, і вона, хитнувши головою, одні з них захряснула. Запаморочення минулося, й зненацька в голові проясніло. Треба рухатися.

Брі оглянула стежку. Нікого. Поки що. Вона точно не знала, скільки вже тут провела. Чи не чув ще хтось телефон? Вона дослухалася. Не долинали ніякого руху, але скоро всі почнуть прокидатися, якщо ще не прокинулися.

Почала з наплічника. Це було легше. Перевірила ще раз, що телефон не працює, опустила його в бічну кишеньку й узяла наплічник за лямки. Віднесла в буш на таку віддаль, щоб його не було видно зі стежки, й заховала за дерево. Випросталася — й одну жахливу хвилю не могла зорієнтуватися, в який бік стежка.

Застигнувши на місці, Брі змусила себе глибоко дихати, щоб заспокоїтися.

— Не панікуй, — прошепотіла вона. Вона знає, в який бік іти. Востаннє глибоко вдихнувши, вона змусила себе рушити в тому

напрямку, з якого прийшла, через високу траву, між дерев, швидше і швидше, поки не побачила Алісу, яка сиділа під каменем.

Брі мало не стала як стій від вигляду її потилиці, від того, як злітало на вітру біляве волосся, від її жахливої непорушності. У Брі так прискорився пульс, що подумалося — зараз вона зомліє. Вона примусила себе пробігти останні кілька кроків і, поки не передумала, схопила Алісу попід пахви й потягнула.

Рухалася задки, волочачи тіло глибше в буш. Навколо вирував вітер, замітаючи сліди листям і сміттям, неначе тут ніхто й не проходив. Брі тягнула, поки не заболіли руки, в грудях не почало пекти, а сама вона, спіткнувшись, не почала падати.

Аліса — тіло — повалилася на спину, горілиць. Брі врізалася в стовбур сухостою, в очах щипало від сліз і гніву. В голові майнуло питання: це за Алісою вона плаче? Але ні, Брі знала, що плакала не через це. Принаймні тоді. Тої миті в неї вистало сліз тільки на себе, на сестру й на те, на кого вони перетворилися.

Та наче болю в серці було недосить, знагла щось вжалило її в руку.

Розділ 32

Щось привернуло Фокову увагу.

Далеко внизу, біля підніжжя водоспаду, майнула світловідбивна куртка: хтось дуже знайомою ходою випірнув крадькома з бушу. Кармен. Вона зупинилася біля водоспаду, й Фок побачив, як вона закинула голову, шукаючи їх з Лорен. У темряві неможливо було розгледіти її обличчя, але за мить вона піднесла руку. «Бачу вас». Навколо неї займали свої позиції інші поліціанти, намагаючись не привертати до себе уваги.

Лорен, схоже, нічого не помічала, й Фок був радий. Бажано, щоб вона якнайменше дивилася вниз. Крізь гуркіт водоспаду Фок почув кроки на дерев'яному містку. Лорен, мабуть, їх теж почула, бо озирнулася на звук. З'явився сержант Кінг в оточенні ще двох офіцерів. Він зупинився на відстані, підніс до вуст рацію і пробурмотів щось, чого Фок не міг розчути з такої віддалі.

— Нехай не підходять.

Обличчя Лорен було мокре, але очі сухі, а вираз такий, що Фок занервувався. Йому здалося, що він уже бачив такий вираз. Вираз людини, яка здалася.

— Добре, — сказав Фок, — але вони не зможуть триматися подалі цілу ніч. Вони захочуть з вами поговорити, і ви повинні їм дозволити. Якщо ви відійдете від краю, ми можемо спробувати все владнати.

— Аліса намагалася сказати мені про фото Марго. Може, якби я її вислухала, все було б інакше.

— Лорен...

— Що? — урвала вона його. Подивилася. — Гадаєте, здатні все виправити?

— Можемо спробувати. Обіцяю. Будь ласка. Просто повертайтеся на турбазу й поговоріть з нами. Не хочете зробити це заради себе, то... — він завагався, не впевнений, чи варто розігрувати цю карту. — У вас донька. Ви їй потрібні.

Й миттєво він збагнув, що не слід було цього казати. Обличчя Лорен напружилася, й вона схилилася вперед, а на руках, які вчепилися в уступ, побіліли кісточки.

— Не потрібна я Ребецці. Не можу я їй допомогти. Я дуже старалася — все її життя. І, Богом присягаюся, я розумію, що накоїла помилок, але я робила все, що могла, — похилила вона голову, втупившись у безодню. — Я тільки все погіршила. Як я могла так з нею вчинити? Вона ж зовсім ще дівчинка. Аліса мала рацію, — гойднулася вона вперед. — Це я в усьому винна.

День 4. Ранок неділі

Перше, що почула Лорен, розплющивши очі, це крик знадвору колиби.

Навколо був рух, хтось підвівся, залунали кроки по мостинах. Гупнули, широко розчахнувшись, двері. Лорен повільно сіла в спальному мішку. Голова пульсувала від болю, а повіки були важкі. Аліса. Вмить повернувся спогад про стежку. Лорен роззирнулася. Вона єдина залишалася в кімнаті.

Оповита жахом, Лорен зіп'ялася на ноги й підійшла до дверей. Визирнула й покліпала. На галявині зчинилася якась метушня. Лорен намагалася зрозуміти, що саме бачить. Не Алісу. Брі.

Брі звалилася біля вчорашнього кострища, притискаючи до себе праву руку. Її обличчя зблідло.

— Підніми її! — кричала Бет, намагаючись задерти сестрину руку над головою.

Джил несамовито гортала тоненький буклет. Ніхто не дивився на Лорен.

— Написано, що потрібна шина, — сказала Джил. — Знайдіть щось, щоб зафіксувати руку.

— Що? Якого типу?

— Не знаю! Звідки мені знати? Якийсь патик або що! Та що завгодно.

— Треба йти, — кричала Бет, згрібаючи жменю поламаних гілочок. — Джил! Нам слід негайно доправити її до лікаря. Чорт, невже ніхто не проходив курс першої допомоги?

— Так, клята Аліса! — Джил нарешті обернулася до колиби й побачила на порозі Лорен. — Де вона? Збуди її. Скажи, що у нас тут зміїний укус.

У Лорен майнула сюрреалістична думка, що Джил пропонує їй піти на стежку й збудити Алісу, але натомість Джил вказувала на колибу. Мов уві сні, Лорен пірнула всередину й роззирнулася. І досі вона була тут одна-єдина. На підлозі — чотири спальні мішки. Вона перевірила всі. Порожні. Аліси немає. Вона не поверталася.

У дверях вчувся рух, і з'явилася Джил.

Лорен похитала головою.

— Її немає.

Джил застигла, а потім різко схопила з підлоги свій наплічник і спальний мішок і витрусила їх.

— Де моя куртка? В ній був телефон. Чорт! Ця сука його забрала.

Кинувши речі, вона розвернулася й вийшла, хряснувши дверима.

— Вона втекла, чорти б її вхопили, і забрала телефон, — долинув знадвору приглушений голос Джил. Лорен почула обурений зойк — то був хтось із близнючок.

Натягнувши черевики, вона видибала надвір. Вона знала, де куртка. Аліса вночі пхнула її за повалене дерево. Якби ж то Лорен узагалі не вставала в туалет! Якби ж то збудила інших, замість гнатися за Алісою в темряві. Якби ж то змогла вмовити Алісу не йти. Якби ж то все пішло по-іншому.

За поваленим деревом виднілася кольорова пляма.

— Куртка тут.

Джил вихопила в Лорен куртку й обмацала кишені.

— Ні. Вона його точно забрала.

Бет стояла над Брі, яка досі лежала на землі, але рука її була знерухомлена саморобною шиною.

— Гарзд. Які в нас варіанти? — заговорила Джил, важко сапаючи. — Ми лишаємося тут. Або розділяємося, лишаємо Брі тут...

— Ні! — в унісон вигукнули сестри.

— О'кей. О'кей, тоді доведеться йти. Ми всі допомагатимемо Брі, але в який бік... — Джил розвернулася.

— Рухаємося й далі на північ, — мовила Лорен.

— Ти впевнена?

— Так. Додержуймося плану. Постараємося триматися прямо, рухатися швидко й будемо сподіватися, що вдасться вийти на дорогу. Це наш найкращий шанс.

Джил коротесеньку мить поміркувала.

— Гарзд. Але спершу слід пошукати Алісу. Про всяк випадок.

— Ви жартуєте? Який випадок?

— А такий випадок, що вона могла піти в туалет і підвернути кляту ногу, не знаю!

— Ні! Треба йти!

— Тоді пошукаємо дуже швидко. Втрюх. Брі лишимо тут... — Джил повагалася. — І далеко не відходьте.

Лорен уже бігла через високу траву до стежки.

— Для Аліси буде краще, якщо її знайду не я, — долинули слова Бет. — Якщо я перша дістануся до неї, я її вб'ю до біса.

Лорен бігла, задихаючись. Вона досі відчувала Алісину вагу на собі, коли вони впали, й шок, коли з грудей вибило дух. Досі відчувала, як жалять її слова.

Пригадавши це, Лорен трохи пригальмувала. За білого дня стежка здавалася зовсім інакшою, й Лорен мало не прогавила потрібне місце. Майже проскочила великий гладенький камінь — і тут впізнала його. Зупинилася й розвернулася, миттєво зрозумівши, що саме бачать її очі. Тут нікого. Тільки самотній камінь. Стежка порожня.

Аліси немає.

В голову вдарила кров, і Лорен відчула запаморочення. В обох напрямках стежка була вільна. Лорен роззирнулася, міркуючи, наскільки Аліса встигла віддалитися. Буш їй нічого не підказав.

Вона обдивилася землю, але браслета не було. Може, загубила його ще в колибі й просто не помітила? Ніде нічого не було, але в повітрі висів дивний гострий запах, а ще було відчуття потривоженого місця. Мабуть, це й не дивно, але видимих ознак їхньої з Алісою бійки вона не бачила. Коли вона розвернулася й побігла назад, ноги в неї трішечки тремтіли.

Неподалік колиби Лорен почула, як інші жінки гукають Алісу. Може, їй слід зробити те саме? Та коли вона розтулила рота, Алісине ім'я застрягло в неї в горлі.

Розділ 33

Лорен втупилася у воду. Вдихнула крізь зціплені зуби, й Фок скористався шансом швидко зробити до неї крок. Вона була наскільки зосереджена на собі, що не помітила.

Фок бачив, що вони обоє тремтять від холоду, й боявся, що задубілі пальці Лорен просто зісковзнуть, навіть якщо вона, як і він, ще не буде готова.

— Я правда не хотіла її вбивати, — майже загубився в гуркоті води голос Лорен.

— Я вам вірю, — озвався Фок. Йому пригадалася їхня перша розмова. Здавалося, це трапилося давним-давно, поночі на стежці. Він досі бачив перед очима її обличчя, приголомшене й невпевнене. «Не просто щось одне полетіло шкереберть, а одразу сотня дрібниць».

А зараз вона здавалася рішучою.

— Але я таки хотіла завдати їй болю.

— Лорен...

— Не за те, як вона вчинила зі мною. В тому я сама винна. Проте я знаю, як Марго вчинила з Ребеккою: підбурила, а потім зацькувала. І може, Марго вистачило клепки все приховати, а Аліса здійняла бучу, щоб уся школа шукала деінде. Але я знаю, що зробила та дівка. Вона така сама, як її клята матінка.

Слова повисли в крижаному тумані. Лорен досі не підводила голови.

— Проте і я багато в чому винна, — тихим голосом зронила вона. — Я — слабачка. За це не можна винуватити ні Алісу, ні Марго. Й Ребекка одного дня це збагне, якщо досі не збагнула. І зненавидить мене.

— Ви все одно їй потрібні. І вона любить вас... — Фок пригадав обличчя власного батька. Його нерозбірливий почерк на картах. «З Аароном». — Навіть якщо не завжди це усвідомлює.

— А що як мені не вдасться нічого виправити?

— Вдасться. Рідні пробачають.

— Не знаю. Не все можна пробачити, — знов опустила погляд Лорен. — Аліса сказала, що я — слабачка.

— Вона помилялася.

— Я теж так думаю, — сказала вона. Її відповідь здивувала Фока.
— Я змінилася. Тепер я роблю те, що потрібно.

В атмосфері щось перемінилося, й Фок відчув, як у нього на руках стає дибки волосся. Вони з Лорен перетнули невидиму межу. Вона й не ворушилася начебто, але зненацька опинилася ще ближче до краю. Бічним зором він бачив Кармен, яка дивилася вгору, приготувавшись. Фок прийняв рішення. Це зайшло задалеко.

Ще думка до кінця не оформилася, а він уже почав рухатися. Розставивши руки, зробив два швидкі кроки через слизьке, як лід, каміння. Незграбна від холоду долоня вчепилася в куртку — його власну куртку, стиснувши в жмені тканину.

Лорен подивилася на нього спокійними очима — й одним плавним рухом здвигнула плечима, скидаючи куртку, як зміїну шкіру, і її тендітне тіло склалося навпіл. І раптом Лорен, чиї дії були позначені твердістю й точністю, вислизнула з рук і зникла.

Скеля стояла порожня, немов жінки там ніколи й не було.

День 4. Ранок неділі

На трьох обличчях, які дивилися на неї, Джил бачила віддзеркалення власного страху. В неї самої калатало серце, й чути було прискорене дихання інших. Над головою, у прогалині між дерев, виднівся тьмяно-сірий клаптик неба. Вітер шарпнув гілля, обсіпавши людей краплями води. Ніхто й не здригнувся. Ще один порив вітру — і гниле дерево колиби позаду них застогнало й затихло.

— Слід вибиратися, — сказала Джил. — Негайно.

Близнючки ліворуч од неї миттю кивнули, вперше одностайні: їх об'єднала паніка. Брі притискала до себе руку, Бет підтримувала сестру. Очі в них були темні й розширені. Лорен, яка стояла праворуч, переступила з ноги на ногу й після коротесенького вагання теж кивнула. Вдихнула.

— А як же...

— А як же що? — Джил урвався терпець.

— ...А як же Аліса?

Запала моторошна тиша. Чути було тільки порипування й шурхотіння дерев, які спостерігали за тісним гуртом чотирьох жінок.

— Аліса сама винна.

Тиша. Тоді Лорен указала напрямком.

— Північ — туди.

І вони рушили, не озираючись, і дерева ковгнули все, що вони тут покинули.

Розділ 34

Фок викрикнув ім'я Лорен, та було запізно. Він звертався до порожнього повітря. Її вже тут не було.

Ковзаючи на камінні, він підбіг до краю і ще встигнув побачити, як вона каменем падає у воду. Плюскіт, з яким вона вдарилася об поверхню, заглушило ревисько водоспаду. Фок полічив до трьох — занадто швидко, — але вона не виринула. Тоді він стягнув через голову светр і скинув черевики. Хотів набрати побільше повітря, але груди стиснуло, тож він просто зробив крок уперед і стрибнув. Весь короткий політ він чув тільки крик Кармен, який заглушував стугоніння води внизу й свист вітру нагорі.

Фок пірнув у воду ногами вперед.

Його огорнула моторозна порожнеча — він наче повис у вакуумі. Аж раптом у тіло з брутальною силою вчепився холод. Фок чеберяв ногами, борючись із бажанням вдихнути, й нарешті випірнув на поверхню. Груді палали, коли він почав хапати ротом вологе повітря: не встигав він вдихнути, як холодна вода витискала кисень з легенів.

Бризки водоспаду сліпили, кусаючи обличчя й очі. Фок не бачив Лорен. Не бачив нічого. Почув слабенький звук, ледве вловний у гуркоті водоспаду, й розвернувся, витираючи очі. На березі стояла Кармен. Поряд з нею двоє поліціантів розмотували мотузку. Кармен кричала, на щось указуючи.

Лорен.

Фок миттю зрозумів, що стіна бурхливої води зараз її затягне. Він уже відчував, як течія смикає його за ноги — от-от затягне на глибину. Він вдихнув, силкуючись наповнити повітрям стиснуті легені, й погріб до Лорен божевільною сумішшю стилів.

Від добре плавав, виріс на ріці, але в такому вирі води важко було просуватися вперед. Одяг намокнув і тягнув назад, і Фок радів, що йому вистало глузду скинути черевики.

Фігурка попереду, підскакуючи, наближалася до небезпечної зони. Лорен не борсалася, практично не ворушилася, її обличчя раз у раз на кілька секунд занурювалося у чорну воду.

— Лорен! — закричав Фок, але його крик заглушила вода. — Сюди!

Він схопив її буквально за кілька метрів від гуркітливого підніжжя водоспаду та стиснув задубілими й незграбними пальцями.

— Пустіть! — завершала вона фіолетовими, як у привида, вустами. Нарешті вона заборсалася, відбиваючись від Фока. Але він обхопив її рукою, притискаючи спиною собі до грудей, і міцно пригорнув. Від її тіла зовсім не відчувалося тепла. Фок почав гребти, змушуючи важкі ноги ворушитися. Чути було, як з берега до нього гукає Кармен. Фок намагався рухатися на звук, але Лорен почала опиратися ще дужче, дряпаючи йому руку.

— Пустіть!

Вона рвалася вперед, затягуючи їх обох під воду. Фок був геть засліплений, а голова пірнала під воду швидше, ніж він устигав хапнути повітря. Лорен махнула назад рукою, вдаряючи його, і Фокова голова знову занурилася.

На мить усі звуки притихли, аж тут він виринув на поверхню з повним ротом води, зробив півподиху — недостатньо, й ось він знову під водою, ще трохи — і не втримає жінку, яка виривається від нього. Але він тримав її, притлумлюючи тваринний інстинкт відпустити. Відчув поряд у воді рух — до нього простягнулася інша рука, що не належала Лорен і не відбивалася. Натомість вона підхопила Фока під пахву й потягнула. Його обличчя виринуло над водою, а в цей час щось інше обвило його попід рукою — мотузка, й ось йому вже не потрібно борсатися, щоб триматися на плаву. Голова була над водою, і він хапнув ротом повітря. Збагнув, що більше не стискає Лорен, і запанікував.

— Усе гаразд, ми її зловили, — почувся голос у нього у вусі. Кармен. Фок спробував обернутися, але не зміг. — Ти зробив найважче, ми вже майже на березі.

— Дякую, — хотів сказати він, та тільки видихнув.

— Просто дихай, — мовила Кармен, а мотузка боляче врізалася попід рукою. Двоє поліціантів почали тягнути його на берег, і він проїхався спиною по гострому камінню. Лежачи на мокрому березі, він обернув голову й побачив, як Лорен витягають з води. Вона тремтіла, але нарешті припинила відбиватися.

У Фока боліло в легенях, калатало в голові, та йому було байдуже. Він не відчував нічого, крім полегшення.

Його трусило так, що лопатки билися об землю. Його накрили ковдрою, ще однією. Відчувши на грудях чийось руку, він розплющив очі.

— Ти її врятував.

Над ним схилилася Кармен, виднілася лише силуетка її обличчя.

— Ви теж, — спробував вичавити він, але обличчя так закрижаніло, що неможливо було вимовити слова.

Він лежав навznak, відсапуючись. Навколо водоспаду буш розступився, і вперше Фок не бачив дерев. Бачив лише Кармен, яка схилилася над ним, і нічне небо над нею. Вона теж трусилася, й Фок накинув на неї свою ковдру. Кармен зігнулася нижче, і зненацька її вуста опинилися на його вустах, холодні на таких самих холодних, і він заплющив очі. Все зацікавило, тільки у грудях вибухнула гаряча хвиля.

Все надто швидко закінчилося, й Фок кліпнув. Кармен дивилася на нього без сорому, без жалкування, — її обличчя досі було дуже близько, але вже не настільки.

— Нічого собі не надумай, я все одно виходжу заміж, а ти — клятий бовдур, ти не повинен був стрибати, — всміхнулася вона. — Але я щаслива, що ти живий.

Якийсь час вони мовчки лежали, дихаючи в унісон, поки не підійшов лісник і не приніс ще одну термоковдру, й тоді Кармен відкотилася.

Фок задивився на небо. Десь поза його полем зору гойдалися верхівки дерев, але він не обернувся поглянути на них. Натомість він роздивлявся неясні зорі угорі, шукаючи Південний Хрест, як багато років тому з татом. Він так і не знайшов його, але це не мало значення. Він десь там є, знав Фок.

Бік, до якого мить тому притискалася Кармен, охолов, але тепло в грудях почало поширюватися по всьому тілу. Лежачи, задивившись на зорі, та слухаючи шелест дерев, Фок раптом збагнув, що в нього більше зовсім не болить попечена рука.

Розділ 35

Відкинувшись, Фок помилювався на стіні витвором своїх рук. Не ідеально, але вже краще. У вікна вливалось пообіднє сонце, наповнюючи його помешкання теплим сяйвом. Вдалині світився мельбурнський небокрай.

Минуло два тижні, відколи вони з Кармен востаннє поїхали з Гіралензького хребта. Принаймні Фок сподівався, що востаннє. Він відчував, що ще не скоро скучить за тими хащами.

Він уже три дні як був удома, коли хтось анонімно надіслав йому брунатний конверт. Лист прийшов на роботу, на його ім'я, і всередині лежала тільки флешка й нічого більше. Фок відкрив її і втупився в екран. Кров швидше запульсувала в жилах.

«Дістаньте контракти. Дістаньте контракти».

Понад годину він гортав і вивчав документи. Потім узяв телефон і набрав номер.

— Дякую, — сказав він.

На тому кінці лінії зітхнула Бет Маккензі.

— Чули, як жахливо обійшлися в «БейліТенантсі» з Брі? — мовила вона. — Відхрестилися й умили руки.

— Я чув.

— Я там також більше не працюю.

— Так, я і про це чув. І які плани далі?

— Не знаю.

— Може, задієте свій диплом програміста, — сказав Фок. — У тому відділі архівації ви марнували свої здібності.

Бет на мить завагалася.

— Ви так гадаєте?

— Авжеж.

І це ще м'яко кажучи. Розмовляючи з нею, він гортав файли. Тут було все. Копії документів, які Аліса шукала й скачувала в архівах «БейліТенантсу». Дещо з того вона встигла передати їм. Дещо не встигла. На екрані були всі контракти, чорним по білому, й Фок відчував сплеск полегшення й адреналіну. Він уявив, яке буде обличчя в Кармен, коли він їй скаже. Фок повернувся на початок переліку.

— Як вам вдалося?..

— Просто я ніколи не довіряла Алісі. Вона завжди грубо зі мною поводитися. А вони з Брі працювали дуже тісно, і якби Аліса щось таке утнула, могла б легко все зіпхнути на Брі. Отож я робила копії з усіх її запитів.

— Дякую. Щиро.

Вона зітхнула.

— Що буде тепер?

— З Брі?

— Й Лорен.

— Не знаю, — чесно відповів Фок.

Розтин підтвердив, що Аліса померла від мозкової кровотечі: швидше за все, вдарилася головою об камінь неподалік того місця, де знайшли її тіло. Обвинувачення висунуть і Лорен, і Брі, але в душі Фок сподівався, що остаточний присуд буде не дуже суворий. З якого боку не подивись, а Фок співчував їм обом.

Бейлі опинилися в центрі публічного розслідування щодо відвертих світлин, які, імовірно, поширив їхній син Джоул. Преса підхопила скандал і почала публікувати статті на цілі розвороти, доповнюючи їх фотографіями Джоулової квітучої приватної школи. Як писали кореспонденти, його звітти виключили. Ім'я Марго Рассел не зринало, принаймні поки що.

Завдяки Бет у Бейлі з'являться додаткові проблеми. Фок не мав до них співчуття. Два покоління ця родина наживалася на чужому горі. Включно з Джил. Був у неї вибір чи ні, та коли йшлося про родинний бізнес, вона була Бейлі до шпику кісток.

Відколи Фок поїхав з гір, багато часу провів у міркуваннях. Думав про стосунки і про те, як мало треба, щоб їх зіпсувати. Про зачаєні образи. І прощення.

Вони з Кармен відвідали Марго і Ребекку. Батько Марго сказав, що вона не хоче нікого бачити. Відмовляється розмовляти й виходити з кімнати. Вигляд у нього був перестрашений.

Ребекка бодай погодилася вийти з будинку й мовчки всілася навпроти них за столиком у кав'ярні. Не питаючи, Кармен замовила на всіх сандвічі, й поки Фок і Кармен їли, дівчина просто дивилася.

— Що сталося на водоспаді? — зрештою запитала вона. Фок переказав їй відредаговану версію. Правдиву, наскільки можливо.

Побільше про любов, поменше про каяття.

Дівчина втупилася в неторкану тарілку.

— Мама нічого майже мені не розповідає.

— А що каже?

— Що любить мене й перепрошує.

— От про це й пам'ятай, — мовив Фок.

Ребекка м'яла серветку.

— Це я винна? Бо відмовляюся їсти?

— Ні. Думаю, все набагато складніше.

Дівчину це, схоже, не переконало, та коли вона вже підвелася йти, то взяла з собою загорнутий у серветку сандвіч. Фок і Кармен через вікно провели її очима. В кінці вулиці вона зупинилася біля смітцевого бака. Довго тримала сандвіч над покришкою, а потім з видимим зусиллям сховала його в сумку й завернула за ріг.

— Це вже початок, — сказав Фок. Він думав про сотні дрібничок, які, накопичившись, призвели до біди. Може, сотні інших дрібничок, накопичившись, допоможуть усе направити.

Кілька днів просидівши вдома у роздумах, Фок почав діяти. Він пішов у меблеву крамницю купити кілька речей, а купив ще кілька на додачу.

І зараз він сидів у новому кріслі в кутку кімнати, а килимом рухався квадрат світла. Сидіти було зручно — це було правильне рішення. Квартира змінилася. Стало тісніше, але Фокові подобалося. І з цього ракурсу добре видно було останню зміну.

На стіні блищали в рамках дві фотографії Фока з батьком. Вони додали щось нове в атмосферу кімнати, але Фокові й це також подобалося. Слова, які він сказав Лорен на водоспаді, були не пустопорожні — він і справді так думав. Рідні пробачають. Але мало так думати — треба так жити.

Фок звів погляд на годинник. Було чарівне п'ятничне пообіддя. Завтра в Сиднеї Кармен бере шлюб. Фок зичив їй щастя. Вони жодного разу не згадувати того, що сталося на березі водоспаду. Він відчував, що для неї це просто мимолітний флірт. Фок усе розумів. У валізі вже чекали костюм і загорнутий весільний подарунок, приготовані для польоту в Сидней.

Час уже був виходити, але він вирішив, що встигне ще зробити короткий дзвінок.

Почувши гудки в трубці, він уявив, як дзвонить телефон на тому кінці, в Ківарі. В його рідному містечку. Відповів знайомий голос.

— Грег Рако.

— Це Аарон. Ти не зайнятий?

У телефоні почувся сміх.

— Ні.

— Досі відмикуєш від роботи? — пожартував Фок. Він уявив сержанта поліції в домашній обстановці. Він поки що не вдягнув форму знову.

— Це називається процес одужання, якщо ти не знаєш, приятелю. І він досить тривалий.

— Знаю, — сказав Фок, обертаючи власну обпечену руку й роздивляючись шкіру. Він справді знає. Але йому ще пощастило.

Хвильку побалакали. Відколи скінчилася посуха, все почало потроху налагоджуватися. Фок розпитав про доньку Рако. Про Гедлерів. Усі живі-здорові. А інші?

Рако розсміявся.

— Приятелю, якщо тобі так цікаво, може, сам приїдеш?

Може, і справді варто. Нарешті Фок зиркнув на годинник. Час їхати, бо не встигне на літак.

— Слухай, ти ще не втомився від свого процесу одужання?

— Не те слово.

— Я от думаю сходити в похід. Якось на вихідні. Якщо ти маєш сили. Щось нескладне.

— Так. Безперечно. Чудова думка, — озвався Рако. — А куди?

Фок поглянув на татові карти, розкладені на столику, на теплому пообідньому сонечку. Сонячні зайчики танцювали на фотографіях на стіні.

— Куди схочеш. Я знаю кілька гарних місць.

Дорогу покажуть ретельні нотатки олівцем. Попереду чекає багато відкриттів.

Подяки

І знову мені пощастило з чудовими людьми, які багато в чому допомогли мені.

Щира подяка моїм редакторкам — Кейт Патерсон з «Пан-Макміллана», Крістін Копраш і Емі Айнгорн з «Флатірон Букс», а також Клер Сміт з «Літл Брауна» за віру в мене й непохитну підтримку. Ваші знання й поради були неоціненні, і я щиро вдячна за ті чудові можливості, які ви відкрили для моїх творів.

Дякую Россу Гіббу, Матильді Імла, Шарлотті Рі та Бріанні Коллінз із «Пан-Макміллана», а також усім талановитим дизайнерам, маркетологам і продавцям, які тяжко попрацювали, щоб випустити мою книжку в світ.

Я пропала би без допомоги моїх неймовірних агентів — Клер Форстер з «Кертис Браун Австралія», Еліс Лютъєнс і Кейт Купер з «Кертис Браун СК», Данієля Лазара з «Райтерз Гаузу» та Джері Калагана з «Інтелекчуал Проперті Групи».

Дякую Майклові Тейлору, старшому наглядачу за рептиліями з Гілсвільського зоопарку, старшому сержанту Клінту Вілсону з поліції Вікторії, а також керівниці турпоходів Національного заповідника «Грампієн Гаріверд» Таммі Шу за те, що ласкаво поділилися своїми знаннями про місцеву дику природу, процедуру проведення пошукових і рятувальних операцій, про особливості походів і привалів. Всі помилки й художні вольності — на моїй совісті.

Я вдячна багатьом відданим книготорговцям, які з ентузіазмом просувають мої книжки, і, певна річ, читачам, яких захопили мої історії.

Дякую Елвудським мамусям і їхнім чарівним дітлахам за сердечність і дружбу. Ви для мене були справжнім маяком.

Як завжди, моя любов і подяка моїй чудовій родині, яка підтримувала мене на кожному кроці: Майку і Гелен Гарперам, Еллі Гарпер, Майклу Гарперу, Сьюзан Давенпорт і Айві Гарпер, Пітеру й Анетті Стреченам.

Понад усе хочу висловити свою глибоку подяку моему чоловікові — Пітеру Стречену: сторінок не вистане перелічити допомогу, яку ти

надаєш мені роками, — і нашій донечці Шарлотті Стречен, нашій коханій дівчинці, яка стільки додала в наше життя.

Джейн Гарпер — авторка міжнародних бестселерів «Посуха» і «Сила природи». Права на її романи продано на 39 територій, а також готується їх екранізація. Дебютний роман «Посуха» був названий в Австралії книжкою року і отримав безліч літературних премій і нагород. Другий роман письменниці, «Сила природи», швидко вийшов

на провідні позиції міжнародних рейтингів і удостоєний таких премій, як Australian Book Industry Awards, Australian General Fiction Book of the Year Award, а також the Davitt Award for Readers Choice.

Джейн Гарпер працювала журналісткою у Великій Британії і в Австралії. Зараз живе у Мельбурні і займається літературною творчістю.

Гіралензький хребет, первісний австралійський буш. П'ятеро жінок вийшло в похід. Повернулося четверо. Що ж могло статися за чотири короткі дні?

Джейн Гарпер, авторка бестселеру «Посуха», переконливо доводить: що завгодно. Холод і зливи, непролазні хащі й отруйні змії, голод і втома, а ще ж ці гори мають погану славу: двадцять років тому тут нападав на самотніх туристок жорстокий маніяк. Федеральний агент Аарон Фок змушений узятися до цієї справи, адже мав професійний інтерес до зниклої жінки: смикнувши за цю ниточку, він сподівався розплутати клубок фінансових злочинів. От тільки, опинившись у далекій глушині й розкопавши ціле павутиння давніх і недавніх таємниць, він і сам уже почав сумніватися, чи розкриє непроникний буш свої секрети, адже тут, як ніде, оживає споконвічна сила природи.

---

notes

Примітки

Барвонська в'язниця її величності — австралійська чоловіча в'язниця суворого режиму для особливо небезпечних злочинців у штаті Вікторія (*прим. пер.*).